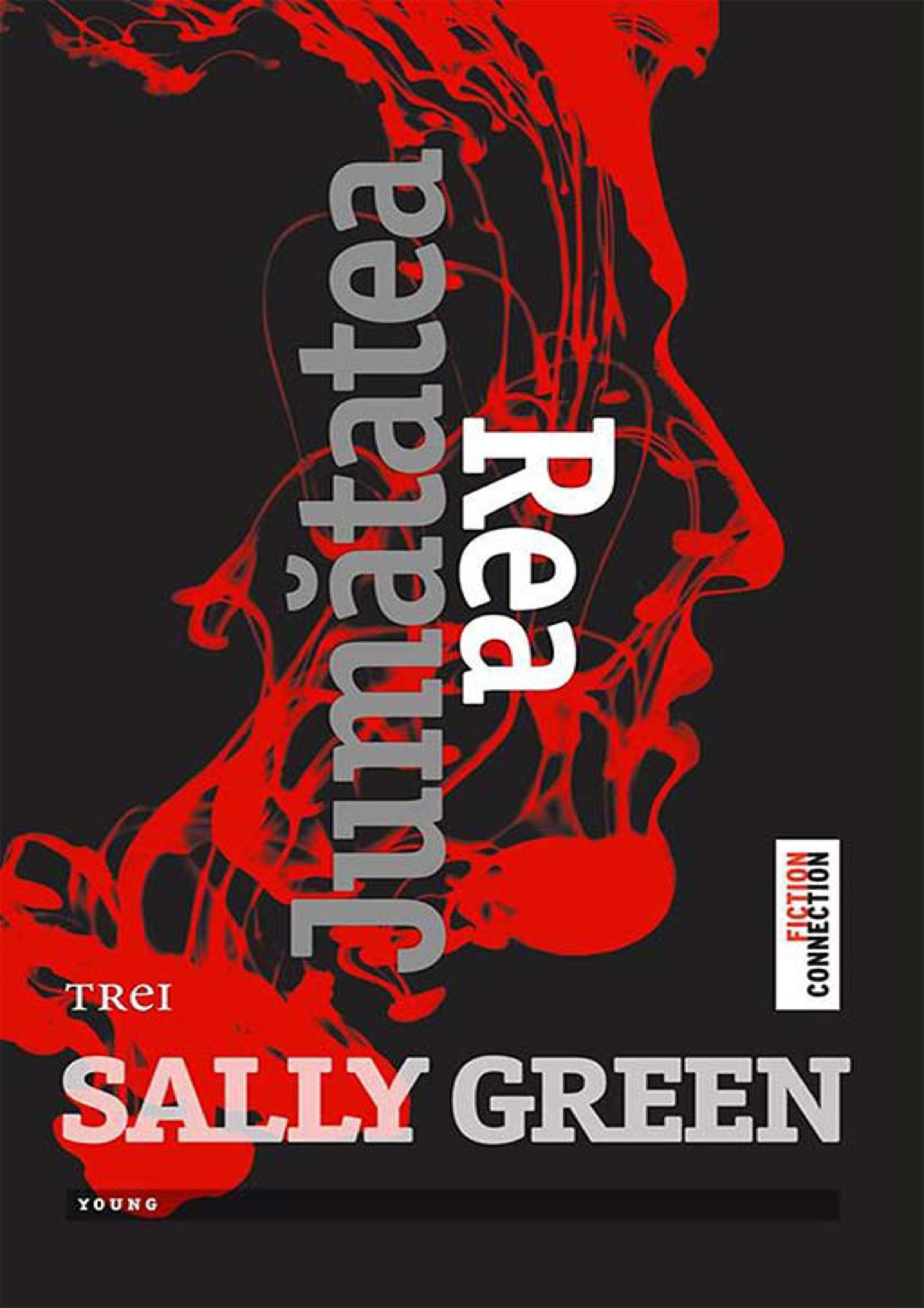

Rea
Jumătate
FICTION
CONNECTION
TREI
SALLY GREEN
YOUNG

Sally Green

Jumătatea rea

Traducere din engleză de
Ioana Filat

TREI
2014

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

HALF BAD
Sally Green

ISBN ePUB: 978-606-719-040-3
ISBN PDF: 978-606-719-041-0
ISBN Print: 978-973-707-948-0

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Mihaela Doagă
Coperta design © Tim Green, Faceout Studio
Imagini coperta © Tania Constantine/Blend Images/Getty Images/
WIN-Initiative/Getty Images
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Gabriela Chircea
Corectură: Georgiana Paraschiv, Sînziana Doman

elefant

Pentru mama

„Orice lucru e bun sau rău, numai după
cum îl face închipuirea noastră."
– *HAMLET,* WILLIAM SHAKESPEARE

partea întâi
șmecheria

șmecheria

Se face că sunt doi copii, doi băieți, care stau vârâți unul în altul, strânși în brațele late ale unui fotoliu. Tu ești cel din stânga.

Celălalt băiat îți ține de cald, așa că te lași în el, iar el se uită când la televizor, când la tine, așa, în reluare.

„Îți place?” te întreabă el.

Tu încuviințezi din cap. El te cuprinde cu brațul pe după umeri și se uită mai departe la ecran.

După aceea vreți să încercați și voi chestia din film. Șterpeliți cutia mare de chibrituri din bucătărie și fugiți cu ea în pădure.

Tu ești primul. Aprinzi chibritul și-l ții între degetul mare și arătător, îl lași să se mistuie de tot, până se stinge. Ai degetele arse, dar n-ai scăpat chibritul înnegrit.

Șmecheria chiar ține.

Încearcă și celălalt băiat. Însă el nu reușește. Scapă chibritul.

Apoi te trezești și-ți amintești unde te afli.

cușca

Șmecheria e să nu-ți pese. Să nu-ți pese că te doare, să nu-ți pese de nimic.

Șmecheria cu nepăsarea e cheia, alta nu mai e în orașul ăsta. Numai că nu-i un oraș, e o cușcă lângă o casă de țară înconjurată de dealuri, copaci și văzduh.

E cușca din care nu te scoate decât o singură șmecherie.

flotările

Nu-i rău să faci aceleași lucruri în fiecare zi. Nu-i rău să te trezești sub cerul liber, în aer liber. Te trezești în cușcă, legat cu cătușe, dar asta e situația. Nu trebuie să lași cușca să te demoralizeze. Cătușele ți se freacă de piele, dar te vindeci repede și ușor, așa că de ce te-ar deranja?

E mult mai bine în cușcă de când cu pieile de oaie. Și când sunt ude țin de cald. Și prelata întinsă peste zăbrelele dinspre nord a îmbunătățit simțitor lucrurile. Te poți adăposti ca să mai scapi de vânt și de ploaie. Și ai un pic de umbră dacă e prea cald și soarele bate prea tare. Glumesc! Nu trebuie să-ți pierzi simțul umorului.

În fiecare zi te trezești la crăpatul zorilor, când se luminează cerul. Nu trebuie să miști un deget, nu trebuie nici măcar să deschizi un ochi ca să-ți dai seama că se luminează de ziuă; poți să zaci nemișcat și să simți totul pe pielea ta.

E cel mai frumos moment al zilei.

Nu sunt prea multe păsări în jur, sunt câteva, dar nu multe. Ar fi bine să știi cum se cheamă, dar măcar o știi pe fiecare după cântecul ei. Nu-i niciun pescăruș printre ele, ceea ce-ți dă de gândit, și nu se văd nici dâre de la vreun avion pe cer. De obicei nu bate deloc vântul în liniștea de dinaintea zorilor și cumva aerul deja pare mai cald pe măsură ce se luminează.

Acum poți să deschizi ochii și câteva minute poți savura răsăritul, care azi e o dungă roz, subțire, profilată deasupra unei panglici înguste de nori ce-mpodobește colinele verzi întinate. Îți mai rămân vreun minut, două ca să te-aduni până își face ea apariția.

Îți trebuie neapărat un plan și cea mai bună idee e să-l pui la punct de cu seară, ca să-l îndeplinești imediat, fără să mai stai pe gânduri. De obicei planul e să faci tot ce ți se spune să faci, însă nu chiar în fiecare zi, nu azi.

Aștepți să apară ea și să-ți arunce cheile. Le prinzi, îți eliberezi picioarele, îți mângâi gleznele ca să-i dai de înțeles cât suferi din cauza ei, apoi descui cătușa stângă, o descui pe cea dreaptă, te ridici, descui ușa cuștii, îi arunci cheile, deschizi ușa cuștii, ieși — cu capul plecat, fără s-o privești niciodată în ochi (decât dacă ai pus la cale ceva anume) —, îți freci spinarea, poate gemi un pic, te duci la stratul de zarzavat și faci pipi.

Desigur, uneori încearcă să te dea peste cap schimbând ordinea lucrurilor. Uneori te pune la treabă înainte să-ți faci exercițiile de dimineață, însă de cele mai multe ori începi cu flotări. Nici n-o să apuci să te-nchei la șliț, și-ți spune ce urmează.

„Cincizeci."

O spune încet. Știe că stai cu urechile ciulite.

Ca de obicei, nu te grăbești. Partea asta e-n plan de fiecare dată.

Fă-o să aștepte.

Îți freci brațul drept. Cercul de metal îți intră în piele când porți cătușa. Începi să te vindeci și parcă te furnică. Îți rotești capul, umerii, apoi iarăși capul, și mai rămâi așa în picioare câteva clipe, o zgândări până aproape nu mai rezistă, apoi te lași la pământ.

unu	Șmecheria e
doi	să nu-ți pese.
trei	E singura
patru	șmecherie.

cinci	Însă există
șase	o groază de
șapte	tactici.
opt	O groază.
nouă	Fii pe fază
zece	tot timpul.
unsprezece	Tot timpul.
doisprezece	Nimic mai
treisprezece	ușor de-atât.
paisprezece	Pentru că
cincisprezece	oricum n-ai
șaisprezece	altceva de făcut.
șaptesprezece	La ce să fii pe fază?
optsprezece	La ceva.
nouăsprezece	Orice.
douăzeci	O
douăzeci și unu	ri
douăzeci și doi	ce.

douăzeci și trei O greșeală.

douăzeci și patru O șansă.

douăzeci și cinci O scăpare.

douăzeci și șase Cea

douăzeci și șapte mai mică

douăzeci și opt greșeală

douăzeci și nouă a

treizeci Vrăjitoarei

treizeci și unu Albe

treizeci și doi din

treizeci și trei Iad.

treizeci și patru Pentru că și ea

treizeci și cinci greșește.

treizeci și șase O, da.

treizeci și șapte Și dacă nu se alege

treizeci și opt nimic

treizeci și nouă din greșeală

patruzeci o aștepți

patruzeci și unu pe următoarea

patruzeci și doi și pe următoarea

patruzeci și trei și pe următoarea.

patruzeci și patru Și tot așa

patruzeci și cinci până când

patruzeci și șase reușești.

patruzeci și șapte Până când

patruzeci și opt ești

patruzeci și nouă liber.

Te ridici. Ea a socotit odată cu tine, dar o altă tactică e să nu slăbești deloc ritmul.

Nu spune nimic, doar vine la tine și-ți trage un lat de palmă peste față.

cincizeci „Cincizeci."

După flotări nu-ți rămâne decât să aștepți în picioare. Mai bine stai cu ochii în pământ. Ești lângă cușcă, pe cărare. Cărarea e plină de noroi, dar n-o s-o mături, nu azi, când ai alt plan în minte. A plouat mult în ultimele zile. Vine toamna, de la o zi la alta. Însă azi nu plouă, deja totul merge șnur.

„Dă un cerc mare."

Iar vorbește încet. Nu-i nevoie să ridice glasul.

Și începi să alergi… însă nu imediat. Trebuie să creadă că ești neschimbat, că faci tu pe dificilul, dar ești ascultător, ca de obicei, așa că-ți cureți noroiul de pe ghete, frecându-ți tocul ghetei stângi de bombeul ghetei drepte, apoi tocul ghetei drepte de bombeul ghetei stângi. Ridici mâna și te uiți în sus de parcă încerci să-ți dai seama dincotro bate vântul, scuipi în stratul de cartofi, te uiți în stânga

și apoi în dreapta de parcă aștepți să nu mai treacă mașini… lași să treacă un autobuz… și o iei din loc.

Sari zidul de piatră netencuită dintr-o mişcare, apoi străbați terenul mlăștinos îndreptându-te spre copaci.

Libertate.

Ți-ai găsit!

Dar ți-ai făcut planul și ai învățat o groază de lucruri în patru luni de zile. Cel mai repede ai făcut cercul cel mare în patruzeci și cinci de minute. Poți să-l faci și mai repede, poate în patruzeci de minute, pentru că te oprești lângă pârâul de la margine, te odihnești un pic, bei apă, tragi cu urechea în jur, cercetezi și odată ai reușit să ajungi până pe creastă și de-acolo ai văzut alte dealuri și copaci și un lac scoțian (s-ar putea să fie un lac din altă parte, dar iarba-neagră ce crește pe-aici și zilele lungi de vară îmi dau de înțeles că e un lac scoțian).

Azi planul e să prinzi viteză când nu te mai vede. E floare la ureche. Floare la ureche. Regimul e minunat. Ce-i al ei e-al ei, ești foarte sănătos, foarte în formă. Carne, legume, iar carne, iar legume, bașca aer curat cât cuprinde. Ah, ce viață!

Te descurci perfect. Menține ritmul, ritmul cel mai alert.

Te furnică pielea, îți vindeci obrazul pălmuit de ea și te furnică, te furnică.

Deja ai ajuns la capăt, de unde poți s-o iei înapoi ca să faci cercul mic, adică jumătate din cercul mare. Dar ea nu vrea să dai cercul mic și oricum aveai de gând să dai un cerc mare, indiferent ce zicea ea.

Niciodată n-ai mai prins viteza asta.

Apoi urci creasta.

Apoi te lași purtat de gravitație în pași mari spre pârâul ce duce către lac.

Acum e-acum. Acum ai ieșit din cerc și curând o s-ajungi chiar departe. Ea n-o să știe c-ai plecat

decât atunci când o să vadă că întârzii. Așa că ai la dispoziție douăzeci de minute după ce-ai ieșit din cerc — poate treizeci, poate treizeci și cinci, dar hai să zicem douăzeci și cinci —, după care o s-o pornească pe urmele tale.

Dar nu ea e problema, brățara e problema. O să se rupă dacă te depărtezi prea mult. Nu știi ce-o fi asta, dacă e vrăjitorie sau știință, sau amândouă, dar de rupt, o să se rupă. Ți-a zis din Prima Zi, ți-a zis că în cătușă e un lichid, un acid. Lichidul o să se scurgă dacă te depărtezi prea mult de la cale și o să-ți mistuie încheietura.

„O să rămâi fără mână”, după cum s-a exprimat ea.

Acum o iei la vale. Se aude un clincănit… și începe să te ardă.

Dar ți-ai făcut planul.

Te oprești și-ți cufunzi mâna în pârâu. Apa sfârâie. Ajută, deși e un soi de poțiune tare ciudat, e vâscoasă, lipicioasă, care nu se spală așa de ușor. Se scurge tot mai mult lichid și tu trebuie să alergi mai departe.

Îți căptușești brățara cu mușchi verde și turbă. O scufunzi iar în apă. Mai îndeși niște căptușeală. Îți mănâncă prea mult timp. Ia-o din loc.

Tot la vale.

În jos pe lângă pârâu.

Șmecheria e să nu-ți pese de încheietură. Picioarele nu te dor deloc. Străbat cu repeziciune terenul.

Și oricum, ce mare chestie să rămâi fără mână. Poți să pui ceva ca lumea în loc… un cârlig… sau trei gheare metalice, ca tipul din *Intrarea dragonului*… sau un dispozitiv cu lame pliabile pe care le scoți când lupți, *chi-ding*… sau poate chiar flăcări… în niciun caz o proteză, asta-i sigur… nici nu se pune problema.

Ți se-nvârte capul. Și simți vibrația în corp — încearcă să-ți vindece încheietura. Cine știe, poate

scapi cu mâinile tefere. Oricum, șmecheria e să nu-ți pese. Oricum ar fi, ai scăpat.

Trebuie să te oprești. Vâră-ți iar mâna în apă, îndeasă niște turbă și ia-o iar din loc.

Aproape ai ajuns la lac.

Aproape.

A, da. Rece ca dracu'.

Te miști prea încet. Înaintezi încet, dar e plăcut să-ți ții brațul în apă.

Nu te opri.

Nu te opri.

E ditamai lacul, al naibii. Dar nu-i nimic. Cu cât e mai mare, cu atât e mai bine. Înseamnă că poți să-ți ții mai mult mâna în apă.

Ți-e rău… ahhh…

Rahat, mâna e varză. Dar nu mai curge acid din cătușă. O să scapi. Ai învins-o. Poți s-o cauți pe Mercury. O să primești trei daruri.

Doar nu te opri.

Imediat ajungi la malul celălalt.

Te descurci, te descurci.

Nu mai e mult.

Curând o să vezi valea și…

fierul de călcat

— Era să rămâi fără mână.

Zace pe masa din bucătărie, cu oasele, mușchii și cartilajele încă prinse de restul brațului, care se întrezăresc în rana deschisă și vie săpată în încheietură. Pielea roasă s-a închegat în pârâiașe ca de lavă ce ți se preling pe degete, de parcă s-a topit și s-a întărit la loc. Toată mâna se umflă într-o veselie și doare de parcă… ei, de parcă ți-a curs acid pe ea. Poți să-ți miști toate degetele, în afară de cel mare, care nu mai funcționează.

— S-ar putea să se vindece și să-ți folosești iar degetele. Sau nu.

Ți-a scos brățara la lac și ți-a stropit rana cu o loțiune care ți-a potolit durerea.

Era pregătită. Mereu e pregătită.

Cum de te-a ajuns din urmă atât de repede? A fugit? A zburat pe o afurisită de coadă de mătură?

Oricum o fi ajuns la lac, tot a trebuit să faci cale-ntoarsă cu ea. A fost greu.

— De ce nu vorbești cu mine?

Ți se bagă în suflet.

— Vreau să te-nvăț, Nathan, de-asta sunt aici. Dar pentru asta trebuie să renunți la încercările astea de evadare.

E atât de hâdă, că nu poți să nu întorci capul.

De cealaltă parte a mesei e întinsă o masă de călcat.

Călca? Ce călca, pantalonii militari?

— Nathan, uită-te la mine!

Rămâi cu ochii pe fierul de călcat.

— Vreau să te ajut, Nathan!

Strângi în gură o flegmă cât toate zilele, întorci capul și scuipi. Dar e prea rapidă, se dă în spate și

flegma nimerește pe cămașă, nu pe față.

Nu te lovește, ceea ce nu s-a mai întâmplat.

— Trebuie să mănânci. Îți încălzesc niște tocană.

Nici asta nu s-a mai întâmplat. De obicei tu trebuie să gătești, să faci curat și să dai cu mătura.

Dar de călcat, n-a trebuit să calci niciodată.

Se duce la cămară. Nu are frigider. Nu e curent. Are o sobă pe lemne. E tot treaba ta să faci focul și s-o cureți.

Cât e ea în cămară, te duci să vezi ce-i cu fierul ăla. Nu prea te ții pe picioare, dar ai mintea limpede. Destul de limpede. Ți-ar prinde bine o gură de apă, dar vrei să te uiți un pic la fierul ăla. E doar o bucată de metal în formă de fier de călcat, cu un mâner vechi, tot de metal. E greu, rece. Trebuie încălzit pe sobă ca să-și facă treaba. Probabil durează o veșnicie. Locuiește la mama naibii, n-o vede nimeni, dar tot își calcă pantalonii și cămășile!

Când se întoarce un pic mai încolo, te postezi la ușa cămării și încerci s-o pocnești tare cu vârful fierului în țeastă.

Dar ea e atât de înaltă și se mișcă atât de repede, al dracului. Fierul trece razant pe lângă capul ei și i se afundă în umăr.

Ești la podea, cu mâinile la urechi și nu vezi decât ghetele ei înainte să-ți pierzi cunoștința.

șmecheria nu ține

Vorbește, dar nu înțelegi ce spune.

Ești iar la masa din bucătărie, ești asudat și tremuri un pic, iar din urechea stângă ți se prelinge sânge pe gât în jos. Urechea n-o să se vindece. Nu auzi deloc cu ea. Și nasul e varză. Probabil te-ai lovit când ai căzut. E spart, înfundat cu sânge, nici el nu se vindecă.

Mâna îți zace pe masă, atât de umflată acum, că nu poți să-ți miști degetele deloc.

Stă lângă tine pe scaun și-ți stropește iar încheietura cu loțiunea aia. E răcoritoare și te amorțește.

Ce bine-ar fi să amorțești cu totul, să nu mai simți nimic. Dar n-o să se întâmple așa. Ea o să te închidă la loc în cușcă, o să te încătușeze iar, asta o să se întâmple iar și iar și iar…

Așa că șmecheria nu ține. Nu ține și îți pasă, îți pasă de tot. Nu vrei să te-ntorci în cușcă și nu mai vrei să te ții de șmecherii. Nu mai vrei nimic.

Tăietura din țeastă i s-a vindecat, dar pe sub părul blond i se vede dunga lată a unei cruste roșu-închis, iar umărul îi e plin de sânge. Trăncănește mai departe ceva, buzele groase, îngălate i se tot mișcă.

Îți plimbi privirea prin cameră — chiuveta, fereastra ce dă spre grădina de zarzavat și cușcă, soba, masa de călcat, ușa cămării și iar femeia cea slută în pantaloni bine călcați. Cu ghete curate. În gheată își ține cuțitașul. Uneori îl ascunde acolo. L-ai zărit când erai pe podea.

Ești amețit, așa că te prelingi ușor pe jumătate leșinat și te lași în genunchi. Te apucă de subsuori, dar stânga ți-e teafără, dibuie mânerul și scoate

cuțitul din gheată în timp ce ea se opintește să te țină cât ești de greu și, tot lăsându-te în jos, îți duci cuțitul la beregată. Iute, în forță.

Dar e atât de rapidă, a naibii, dai din picioare, te zbați, te zvârcolești și dai din picioare, dar ea tot îți smulge cuțitul și nu mai poți nici să dai din picioare, nici să te zbați.

Iar în cușcă. Încătușat. Te-ai tot trezit toată noaptea… asudat… cu urechea tot astupată… respiri pe gură, pentru că nasul e înfundat. Ți-a pus cătușa și la mâna beteagă și tot brațul e umflat rău, te strânge cătușa.

E aproape amiază, dar încă n-a venit la tine. Face ea ceva în casă. Se fâțâie de colo-colo. Pe coș iese fum.

E cald, bate vântul alene dinspre sud-vest, norii trec tăcuți pe cer, așa încât soarele tot apare și dispare, te mângâie pe obraz și-ți așterne peste picioare umbra gratiilor.

Dar nu-i nimic nou sub soare, așa că închizi ochii și te lași purtat de amintiri. Nu-i nimic dacă mai faci asta din când în când.

partea a doua
cum am ajuns în cușcă

mama

Mă ridic în vârful picioarelor. Poza e pe masa din hol, dar nu ajung ca lumea la ea. Mă tot întind și bâjbâi cu degetele după ramă. E grea și zăngăne când se lovește de podea.

Îmi țin răsuflarea. Nu vine nimeni.

Apuc cu grijă rama. Sticla nu s-a spart. Mă așez pe jos, sub masă, cu spatele sprijinit de perete.

Mama e frumoasă. Poza e de la nuntă. Își mijește ochii în soare, cu părul scăldat în lumină, într-o rochie albă, cu un buchet de flori albe în mână. Lângă ea stă soțul ei. E chipeș și zâmbitor. Îi acopăr chipul cu mâna.

Nu știu cât stau acolo. Îmi place să mă uit la mama.

Apare Jessica. Am uitat să stau cu urechea ciulită ca s-o aud când vine.

Înșfacă rama.

Nu-i dau drumul. Mă agăț de ea. Zdravăn.

Dar am mâinile asudate.

Și Jessica e mult mai mare decât mine. Trage de ramă în sus, săltându-mă de la podea, și rama îmi alunecă din mâini. O ridică spre stânga și o repede cruciș, tăindu-mă peste obraz cu marginea ramei.

— Să nu te mai atingi niciodată de poza asta.

jessica și prima înștiințare

Stau pe pat. Și Jessica stă pe patul meu și-mi spune o poveste.

„Ați venit să-l luați?”, întreabă mama. „Nu, în niciun caz. N-am face niciodată așa ceva”, răspunde tânăra de la ușa casei. Tânăra e sinceră și chiar vrea să facă treabă bună, dar e foarte naivă.

— Ce-i aia „naivă”? o întrerup.

— Neștiutoare. Proastă. Bătută în cap. Ca tine. Ai priceput?

Încuviințez din cap.

— Bun, acum ascultă.

Femeia aceea naivă zice: „Mergem pe la toți Vrăjitorii Albi din Anglia să le aducem la cunoștință noile reguli și să-i ajutăm să completeze formularele”. Femeia zâmbește. Vânătorul din spatele ei nu zâmbește. E îmbrăcat în negru, cum se-mbracă toți. E impozant, înalt și puternic.

— Mama zâmbește?

— Nu. După ce te-ai născut tu, mama n-a mai zâmbit niciodată.

Când mama nu răspunde, femeia trimisă de Consiliu pare îngrijorată. „Ați primit înștiințarea, nu-i așa?” spune ea. „E foarte important.” Femeia caută prin hârtiile din mapă și scoate o scrisoare.

Jessica întinde pergamentul pe care-l ține în mână. E o foaie groasă, mare, cu pliuri adânci care o împart în pătrare. Citește:

Înștiințare privind hotărârile Consiliului Vrăjitorilor Albi din Anglia, Scoția și Țara Galilor

> Consiliul a hotărât de comun acord să se întocmească și să se păstreze un registru cu toate vrăjitoarele din Marea Britanie, pentru a facilita protecția tuturor Vrăjitoarelor Albe.
>
> Va fi utilizat un sistem simplu de înregistrare pentru toți vrăjitorii și ucenicii (vrăjitorii cu vârste sub șaptesprezece ani) fără părinți Albi puri, cu codul de referință: Alb (A), Negru (N), Supus/Non-Vrăjitor (S). Astfel Semicodurile vor fi înregistrate ca (A 0,5/N 0,5) și Semipurii vor fi înregistrați ca (A 0,5/S 0,5). Codul mamei va fi trecut primul, al tatălui, al doilea. Semicodurile vor fi menținute cât mai puțin timp (până la vârsta de șaptesprezece ani), până când persoanei i se va desemna un cod absolut (A, N sau S).

— Știi ce-nseamnă asta? mă întreabă Jessica.

Clatin din cap.

— Înseamnă că tu ești Semicod. Un Cod Negru. Non-Alb.

— Bunica spune că sunt Vrăjitor Alb.

— Ba nu zice.

— Spune că sunt pe jumătate Alb.

— Ești pe jumătate Negru.

După ce femeia termină de citit înștiințarea, mama tot nu spune nimic, ci intră înapoi în casă, lăsând ușa deschisă. Femeia și Vânătorul o urmează înăuntru.

Toți suntem în salon. Mama stă pe scaunul de lângă foc. Numai că focul nu-i aprins. Deborah și Arran se jucau pe jos, dar acum stau de-o parte și de cealaltă, pe brațele fotoliului.

— Tu unde ești?

— În picioare, lângă ea.

Mi-o închipui cum stă cu brațele pe piept și cu genunchii încrucișați.

Vânătorul se proțăpește în dreptul ușii. Femeia cu mapa se așază pe marginea celuilalt scaun, cu mapa pe genunchii lipiți unul de celălalt și cu stiloul în mână. Îi spune mamei: „Probabil o să meargă mai repede dacă completez eu formularul și dumneavoastră doar semnați". „Cine e capul familiei?", întreabă femeia. „Eu", răspunde cu greu mama. Femeia o întreabă cum o cheamă.

Mama spune că o cheamă Cora Byrn. Vrăjitoare Albă. Fiica lui Elsie Ashworth și a lui David Ashworth. Vrăjitori Albi. Femeia o întreabă cum îi cheamă pe copiii ei. „Jessica, de opt ani. Deborah, de cinci ani. Arran, de doi”, răspunde mama. „Cine e tatăl?”, o întreabă femeia. „Dean Byrn”, spune mama. „Vrăjitor Alb. Membru al Consiliului.” „Unde e?”, o întreabă femeia. „A murit. A fost omorât”, răspunde mama. „Condoleanțe”, spune femeia. Apoi întreabă: „Dar pruncul? Unde-i pruncul?”. „Acolo, în sertar”, spune mama.

Jessica se întoarce spre mine lămurindu-mă:

— După ce s-a născut Arran, mama și tata n-au mai vrut copii. Au dat pătuțul, căruciorul și toate lucrurile. Pruncul nu e dorit, așa că n-are unde să doarmă, decât pe o pernă dintr-un sertar, îmbrăcat într-un costumaș vechi și murdar de-al lui Arran. Nimeni nu-i ia jucării sau daruri, pentru că toți știu că e un copil nedorit. Nimeni nu-i aduce mamei cadouri, flori sau bomboane de ciocolată, pentru că toți știu că nu și-a dorit copilul ăsta. Nimeni nu-și dorește un asemenea copil. Mama primește doar o felicitare, dar pe ea nu scrie „Felicitări!”.

Tăcere.

— Vrei să știi ce scrie în ea?

Clatin din cap.

— Scrie „Omoară-l”.

Îmi mușc degetele, dar nu plâng.

Femeia se duce la pruncul din sertar și Vânătorul vine și el, pentru că e curios să vadă ciudățenia asta nedorită de nimeni. Până și adormit, pruncul e înfiorător de urât, cu trupușorul lui sfrijit, cu pielea ca acoperită de jeg și un păr negru sârmos. „I-ați dat un nume?”, întreabă femeia. „Nathan.”

Jessica știe deja să-mi rostească numele de parcă e ceva dezgustător.

„Și tatăl...?” întreabă tânăra. Mama nu răspunde. Nu poate, e prea îngrozitor, nu se simte

în stare. Dar oricine se uită la prunc știe că tatăl său e un ucigaș. „Poate ați vrea să scrieți dumneavoastră numele tatălui”, spune femeia. Și îi intinde mapa mamei. Și mama începe să plângă și nu poate nici măcar să-i scrie numele. Pentru că e numele celui mai rău Vrăjitor Negru din istorie.

„Marcus”, îmi vine să spun. E tatăl meu, îmi vine să-i rostesc numele, dar mi-e prea teamă. Mereu mi-e prea teamă să-i rostesc numele.

Femeia se duce iar să se uite la pruncul adormit și dă să-l atingă... „Ai grijă!”, o previne Vânătorul, pentru că, deși Vânătorii nu se tem niciodată, se poartă foarte precaut când au de-a face cu Magia neagră. „E doar un prunc”, spune femeia. Îl mângâie cu dosul degetelor pe brațul gol. Iar pruncul se trezește și deschide ochii. „Vai, Doamne”, face femeia și se dă înapoi. Își dă seama că n-ar fi trebuit să atingă așa o ființă atât de înfiorătoare și se repede la baie să se spele pe mâini.

Jessica se preface că vrea să m-atingă, dar își retrage mâna, spunându-mi:

— Eu, una, n-aș putea în veci să ating o creatură atât de ticăloasă ca tine.

tata

Stau în fața oglinzii din baie și-mi privesc chipul. Nu semăn deloc cu mama, nici cu Arran. Am pielea un pic mai închisă la culoare decât ei, mai măslinie, iar părul mi-e negru ca pana corbului, însă marea diferență sunt ochii mei negri.

Nu l-am cunoscut pe tata, nici măcar nu l-am văzut în viața mea. Dar știu că am ochii lui.

sinuciderea mamei

Jessica ridică poza înrămată spre stânga și o repede cruciș, tăindu-mă în obraz cu marginea ramei.

— Să nu te mai atingi niciodată de poza asta.

Nici nu mă clintesc.

— Ai auzit?

Colțul ramei e mânjit de sânge.

— Din cauza ta a murit.

Mă lipesc cu spatele de perete.

— Din cauza ta s-a omorât! îmi strigă Jessica.

cea de-a doua înștiințare

Țin minte că a plouat zile la rând. Zi de zi, până și eu m-am săturat să stau singur în pădure. Așa că stau și desenez la masa din bucătărie. Bunica e și ea în bucătărie. Bunica stă numai în bucătărie. E bătrână și ciolănoasă, cu pielea subțire ca toți bătrânii, dar e zveltă, cu spinarea dreaptă. Poartă fuste plisate în carouri, ghete de munte sau cizme de cauciuc. Tot timpul e în bucătărie, podeaua e tot timpul plină de noroi. Chiar dacă plouă, ușa din spate e deschisă. O găină intră să se adăpostească, dar bunica n-o lasă, o alungă blajin cu latul ghetei și închide ușa.

Oala bolborosește pe foc și din ea se înalță o coloană de abur ce țâșnește în fuioare înguste, apoi din ce în ce mai late, ce se unesc deasupra într-un nor. Ierburile, florile, rădăcinile și bulbii agățați de tavan cu șnururi, în plase sau coșuri, își estompează în ceața ce le-nvăluie nuanțele de verde, cenușiu, albastru sau roșu. Pe rafturi sunt înșirate borcane cu licori, frunze, boabe, unsori, poțiuni, ba chiar și unele cu gem. Blatul de stejar noduros e presărat cu tot felul de linguri — de metal, de lemn, de os, cât brațul meu de mari, cât degetul meu de mici —, alături de care stau cuțite înfipte în suportul lor, cuțite murdare de mâzgă culcate pe fundul de lemn, un pistil și mojar din granit, două coșuri rotunde și alte borcane. Pe ușă atârnă o pălărie cu plasă de stupar, mai multe șorțuri și o umbrelă neagră încovoiată ca o banană.

Desenez tot ce văd.

Mă uit cu Arran la un film vechi de la televizor. Lui Arran îi place să se uite la filme cât mai vechi,

iar mie îmi place să stau cât mai vârât în el. Amândoi suntem în pantaloni scurți și avem picioare slăbănoage ca niște bețe, însă ale lui sunt mai pale și atârnă mai mult peste marginea fotoliului comod. Are o cicatrice mică pe genunchiul stâng și cicatricea lungă pe fluierul piciorului. Are părul șaten-deschis și ondulat și nu știu cum de nu-i acoperă deloc fața. Eu am părul lung, drept și negru și-mi atârnă peste ochi.

Arran poartă un pulover albastru împletit peste tricoul alb. Eu port tricoul roșu de la el. Îmi ține de cald și când mă uit la el își ia ochii de la televizor și mă privește, așa, în reluare. Are ochii deschiși la culoare, cenușii-albăstrii, cu sclipiri argintii, și clipește tot în reluare. E tot numai blândețe, ce bine-ar fi să fiu ca el.

— Îți place? mă întreabă fără să aștepte imediat să răspund.

Încuviințez din cap. Mă cuprinde cu brațul pe după umeri și se uită mai departe la ecran.

Lawrence al Arabiei face șmecheria cu chibritul. După aceea ne propunem să încercăm și noi. Iau cutia mare de chibrituri din sertar, din bucătărie, și fugim în pădure.

Eu încerc primul.

Aprind bățul de chibrit și-l țin cu degetul mare și arătătorul, îl las să ardă până se mistuie. Îmi ard degetele mici și subțirele, cu unghiile roase până-n carne, dar încă țin chibritul înnegrit.

Încearcă și Arran șmecheria. Numai că el nu reușește. Seamănă cu celălalt bărbat din film. Scapă bățul de chibrit.

După ce el se întoarce acasă mai încerc o dată șmecheria. E floare la ureche.

Mă strecor pe furiș cu Arran în camera bunicii. În aer e un miros ciudat, de medicamente. Sub fereastră e un cufăr de stejar în care bunica ține Înștiințările Consiliului. Ne așezăm pe covor. Arran saltă capacul și scoate cea de-a doua Înștiințare. E un pergament gălbui gros, cu un scris

cenușiu ce descrie arabescuri pe pagină. Arran o citește rar, cu glas potolit, ca întotdeauna.

Înștiințare privind hotărârea Consiliului Vrăjitorilor Albi din Anglia, Scoția și Țara Galilor

Pentru a se garanta siguranța și paza tuturor Vrăjitorilor Albi, Consiliul își va continua politica de prindere și pedepsire a tuturor Vrăjitorilor și Ucenicilor Negri.

Pentru a se garanta siguranța și paza tuturor Vrăjitorilor Albi se va face o evaluare anuală a vrăjitorilor și ucenicilor cu părinți Vrăjitori Albi și Negri (A 0,5/N 0,5). Evaluarea va contribui la desemnarea vrăjitorului/ucenicului drept Alb (A) sau Negru/Non-Alb (N).

Nu-l întreb pe Arran ce crede, dacă voi fi un A sau un N. Știu c-o să încerce să fie drăguț.

Azi fac opt ani, trebuie să mă duc la Londra pentru evaluare.

Clădirea Consiliului e înțesată de coridoare reci din piatră cenușie. Aștept cu bunica într-unul, pe o bancă de lemn. Deja tremur ca varga când apare un tânăr în halat alb și mă conduce spre o cămăruță din stânga băncii. Bunica nu are voie să vină cu mine.

În încăpere e o femeie tot în halat alb. Îi spune Tom tânărului, iar el îi spune ei domnișoară Lloyd. Mie mi se adresează cu apelativul Semicod.

Mă pun să mă dezbrac.

— Dă-ți jos hainele, Semicod.

Așa fac.

— Urcă-te pe cântar.

Fac și asta.

— Du-te lângă perete. Trebuie să te măsurăm.

Când termină cu asta mă fotografiază.

— Întoarce-te din profil.

— Și mai mult.

— Acum cu fața la perete.

Și mă lasă cu ochii la tușele de var lucios crem de pe perete cât vorbesc ei și pun obiecte la locul lor.

Apoi îmi spun să mă îmbrac și îi ascult.

Mă conduc la ușă și-mi arată banca de pe culoar. Mă așez fără să mă uit la bunica.

Ușa din fața băncii e din lemn negru de stejar și într-un final e deschisă de un bărbat. E o namilă de om, un paznic. Îmi face semn cu degetul spre camera din spatele lui. Când bunica dă să se ridice îi spune:

— Nu dumneata.

Sala de evaluare este lungă, cu tavan înalt, pereți de piatră netencuiți și ferestre cu arcade la care nici nu se ajunge de-o parte și de cealaltă. Și tavanul e arcuit. Mobila e de lemn. O masă imensă de stejar străbate mai toată camera în lățime și de partea cealaltă se află cei trei membri ai Consiliului, așezați pe jilțuri sculptate ca regii din vechime.

Femeia din mijloc e bătrână și slabă, cu păr sur și piele cenușie, de parcă nu mai are pic de sânge în vine. Femeia din dreapta e de vârstă mijlocie, plinuță, cu pielea neagră tăciune și părul bine strâns în coadă. Bărbatul din stânga e ceva mai tânăr, zvelt, cu un păr des, blond spre alb.

Toți poartă mantii albe dintr-o stofă aspră, ce lucește ciudat în bătaia soarelui.

În stânga mea e un paznic, iar cel care a deschis ușa e în spatele meu.

Femeia din mijloc începe să vorbească:

— Eu sunt președinta Consiliului. O să-ți punem câteva întrebări simple.

Dar nu ea îmi pune întrebările, ci cealaltă femeie.

Cealaltă femeie mă ia încet, metodic, parcurge o listă din fața ei. Unele întrebări sunt ușoare — „Cum te numești?” — și altele sunt mai grele — „Știi ce ierburi scot otrava din răni?”.

Mă gândesc bine ce să răspund și hotărăsc de fiecare dată să n-o fac. Și eu o iau metodic.

După ce femeia termină cu întrebările își încearcă norocul și președinta, care mă întreabă altceva, mă descoase despre tatăl meu: „A încercat

vreodată să intre în legătură cu tine?” și „știi unde se află tatăl tău?”. Chiar se încumetă să mă întrebe: „Crezi că tatăl tău e un vrăjitor bun” și „îți iubești tatăl?”.

Cunosc răspunsurile, dar nu i le spun.

După aceea se strâng să șușotească o vreme. Blondul îi spune paznicului s-o aducă pe bunica. Președinta îi face semn să se apropie, de parcă o trage spre ea de o sfoară cu mâna ei osoasă și pământie.

Bunica rămâne în picioare lângă mine. N-am mai mâncat și n-am mai băut nimic de dimineață, poate de-asta arată atât de stoarsă. Pare la fel de bătrână precum șefa Consiliului.

— Am încheiat evaluarea, îi spune aceasta.

A scris ceva pe un pergament pe care acum îl împinge spre noi, spunând:

— Vă rog, semnați drept confirmare că sunteți de acord.

Bunica se duce la masă, ia hârtia și se întoarce lângă mine. Citește evaluarea cu voce tare, să aud și eu. De-asta-mi place mie de bunica.

Subiect:	Nathan Byrn
Cod naștere:	A 0.5/N 0.5
Sex:	Bărbătesc
Vârstă evaluare:	8 ani
Dar (vârsta peste 17):	Nu se aplică
Inteligență generală:	Nu s-a stabilit
Capacități speciale:	Nu s-a stabilit
Capacitate vindecare:	Nu s-a stabilit
Limbi:	Nu s-a stabilit
Comentarii speciale:	Subiectul nu a cooperat
Cod desemnat:	Nu s-a stabilit

Pentru prima dată în ziua aceea, zâmbesc larg.

Bunica se duce la masă, ia stiloul conducătoarei și semnează documentul cu o înfloritură.

Conducătoarea ia din nou cuvântul:

— În calitate de tutore al băiatului, doamnă Ashworth, e responsabilitatea dumneavoastră să vă asigurați că se arată cooperant în timpul evaluării.

Bunica ridică ochii.

— Veniți și mâine ca să repetăm evaluarea.

Pot s-o țin tot anul cu manevra *Nu s-a stabilit,* dar a doua zi bunica îmi spune că mai bine răspund la câteva întrebări, dar nu la acelea despre tatăl meu. Așa că răspund la o parte din întrebări.

Fac modificări în document, desemnându-mi inteligența generală ca scăzută, limba drept engleză și trecând la comentariile generale „Necooperant” și „Nu pare să știe să citească”. Codul desemnat e tot „Nu s-a stabilit”. Bunica e mulțumită de mine.

darurile Jessicăi

Jessica împlinește șaptesprezece ani. Nu-i nici amiaza și Jessica e chiar mai încrezută decât de obicei. Nu poate sta locului. De-abia așteaptă să primească cele trei daruri și să devină astfel o vrăjitoare adevărată, în toată firea. Bunica o să țină Ceremonia Darurilor la prânz, așa că între timp trebuie s-o suportăm pe Jessica dând ture prin bucătărie, luând diverse lucruri și punându-le apoi la loc cum le găsise.

Ia un cuțit, se plimbă cu el în mână, se oprește lângă mine și-mi spune:

— Mă-ntreb cum o să fie de ziua lui Nathan.

Pipăie lama și continuă:

— Dacă trebuie să meargă la Evaluare, s-ar putea să nu mai aibă nicio Ceremonie a Darurilor.

Vrea să mă stârnească, trebuie să nu-i dau atenție. O să primesc cele trei daruri, toți vrăjitorii primesc trei daruri.

— Nathan o să primească trei daruri de ziua lui, spune bunica. Toți vrăjitorii au parte de ele și așa o să fie și cu Nathan.

— Adică, e de rău chiar și pentru un ucenic alb când se întâmplă ceva și nu primește cele trei daruri.

— N-o să se-ntâmple nimic, Jessica, îi spune bunica întorcându-se spre ea. O să-i dau lui Nathan trei daruri, așa cum o să vi le dau și ție, și lui Deborah, și lui Arran.

Arran vine să se așeze lângă mine. Își pune mâna pe brațul meu și spune încet, ca să-l aud doar eu:

— De-abia aștept să vină ceremonia ta. Dacă tu vii la a mea, o să vin și eu la a ta.

— Kieran mi-a spus că un ucenic din York n-a primit cele trei daruri, spune Jessica. Până la urmă s-a căsătorit cu o supusă și acum lucrează la o bancă.

— Cum îl cheamă? o întreabă Deborah.

— Ce mai contează? Nu e vrăjitor și n-o să fie-n veci.

— Ei, eu n-am auzit de așa ceva, spune bunica.

— Dar e adevărat, mi-a spus Kieran, răspunde Jessica. Kieran zice că la Vrăjitorii Negri e altfel. Nu-și pierd doar capacitățile. Dacă Negrii nu primesc cele trei daruri, mor.

Jessica sprijină vârful cuțitului de masă, în fața mea, și rămâne cu el așa, vertical, apăsându-l cu arătătorul.

— Nu mor imediat. Se îmbolnăvesc, mai rezistă vreo doi ani dacă au noroc, dar nu pot să se vindece, așa că se îmbolnăvesc din ce în ce mai rău și-și pierd puterile tot mai mult și atunci — dă drumul cuțitului — scăpăm de un Vrăjitor Negru.

Mai bine aș închide ochii.

Arran apucă încet cuțitul de mâner și-l ia din fața mea întrebând:

— Chiar mor, bunico?

— Nu știu niciun Vrăjitor Negru, Arran, așa că nu pot să-ți răspund. Însă Nathan e pe jumătate Alb, așa c-o să primească trei daruri de ziua lui. Și, Jessica, mai termină cu vorbăria despre Vrăjitorii Negri.

Jessica se apleacă spre Arran și mormăie:

— Ar fi interesant să vedem ce se întâmplă totuși. Eu aș zice c-o să moară ca un Vrăjitor Negru.

Trebuie să plec de acolo. Mă duc la etaj. Nu sparg nimic, doar dau cu piciorul în perete de câteva ori.

Spre mirarea mea, Jessica n-a ales să țină vreo mare ceremonie, ci una intimă, în grup restrâns. Ce nu mă miră deloc e că e atât de intimă și de restrânsă încât, deși i-a invitat pe Deborah și

Arran, pe mine nu m-a invitat. Cu câteva seri înainte am auzit-o pe bunica cum încerca s-o convingă pe Jessica să mă invite și pe mine, dar n-a reușit și oricum nu vreau să mă duc. Nu am niciun tovarăș de joacă, așa că rămân singur acasă, pe când bunica, Jessica, Deborah și Arran, care se duce în silă, o iau spre pădure.

De obicei merg în pădure, dar nu pot să ies din casă pentru că nu vreau să beau vreo poțiune de-a bunicii drept pedeapsă. Nu vreau să îndur douăzeci și patru de ore furuncule cât niște dopuri de mari pline cu puroi galben de dragul Jessicăi.

Desenez la masa din bucătărie. O desenez pe bunica ținând ceremonia, dându-i Jessicăi cele trei daruri. Darurile tocmai i-au fost oferite Jessicăi, dar ea le scapă — ceea ce prevestește un mare ghinion. Sângele din palma bunicii, sângele strămoșesc pe care trebuie să-l bea Jessica, picură roșu-aprins pe pământ, nebăut. Iar Jessica rămâne înlemnită de groază în desen, incapabilă să-și simtă Darul, singura ei putere vrăjită.

Îmi place desenul meu.

Mai devreme decât aș vrea, grupul ceremonial se întoarce acasă și e clar că Jessica n-a scăpat nimic. Intră pe ușa din spate spunând:

— Acum că nu mai sunt ucenică, trebuie să-mi descopăr Darul.

Se uită lung la desen și apoi la mine.

— Trebuie să exersez pe ceva.

Nu-mi rămâne decât să stau cu mâinile-n sân sperând că n-o să-și descopere niciodată Darul. Sperând că dacă-l găsește o să fie ceva banal, ca alcătuirea de poțiuni, Darul bunicii. Sau că o să aibă un Dar lipsit de putere, ca toți bărbații. Dar știu că n-are rost să-mi fac speranțe. Știu c-o să aibă un Dar puternic, ca majoritatea femeilor, și c-o să-l descopere, o să-l cultive și o să-l pună în practică. Pe pielea mea.

Stau lungit pe pajiște în grădina din spatele casei și mă uit cum furnicile construiesc un mușuroi în

iarbă. Furnicile par cât toate zilele. Le văd în cele mai mărunte detalii, cum își mișcă piciorușele, cum merg și se cațără.

Arran vine și se așază lângă mine. Mă întreabă ce mai fac și cum merge școala, lucrurile care-l interesează de obicei. Îi zic de furnici, unde se duc și ce fac.

— Ești mândru să-l ai pe Marcus drept tată, Nathan? mă întreabă Arran din senin.

Furnicile își văd mai departe de treburi, dar mie nu-mi mai pasă de ele.

— Nathan?

Mă întorc spre Arran, iar el se uită în ochii mei cu privirea lui deschisă și sinceră.

— E un vrăjitor atât de puternic, cel mai puternic dintre toți. Probabil ești mândru de asta?

Arran nu m-a mai întrebat niciodată de tata.

Niciodată.

Și chiar dacă mă încred în el mai mult decât în oricine altcineva, mi-e teamă să răspund. Bunica mi-a băgat în cap că nu trebuie să vorbesc despre Marcus niciodată.

Niciodată.

Nu trebuie să răspund la nicio întrebare despre el.

Orice răspuns poate fi distorsionat și interpretat greșit de Consiliu. Orice indiciu că vreun Vrăjitor Alb simte un dram de simpatie față de vreun Vrăjitor Negru e văzut ca trădare. Toți Vrăjitorii Negri sunt urmăriți de Vânători sub ordinele Consiliului. Dacă sunt prinși în viață își primesc Pedeapsa. Orice Vrăjitor Alb care ajută un Negru e executat. Trebuie să le dovedesc tuturor, tot timpul, că sunt un Vrăjitor Alb, că le sunt credincios Albilor și am numai gânduri Albe.

Bunica m-a învățat că dacă mă întreabă cineva ce simt pentru Marcus trebuie să răspund că-l urăsc. Dacă nu pot să spun asta, atunci cel mai sigur e să nu răspund deloc.

Dar cel care m-a întrebat e Arran.

Vreau să fiu sincer cu el.

— Îl admiri? insistă Arran.

Îl cunosc pe Arran mai bine decât oricine altcineva și vorbim despre cam orice pe lumea asta, numai despre Marcus nu. Nici măcar despre tatăl lui Arran n-am vorbit. Tatăl meu l-a ucis pe tatăl lui. Ce poți să spui legat de chestia asta?

Și totuși… vreau să mă destăinui cuiva și Arran e cel mai bun om din lume, singurul căruia pot să-i spun ce simt și ce cred. Și mă privește în felul acela al lui, tot numai bunătate și grijă.

Dar dacă-i răspund „Da, îl admir pe omul care ți-a ucis tatăl" sau „Da, sunt mândru că Marcus e tatăl meu. E cel mai puternic Vrăjitor Negru și sângele lui îmi curge prin vine", ce-o să se-ntâmple?

— Ei, îl admiri pe Marcus sau nu? mă bate la cap.

Are ochii atât de luminoși și de sinceri, mă roagă din priviri să-i spun ce simt.

Mă simt silit să-mi las privirea în jos. Furnicile încă trudesc, alungate din mușuroiul lor, cară greutăți imense în spinare spre noul cămin.

Îi răspund lui Arran cât de încet pot.

— Ce-ai spus? mă întreabă.

Îmi țin ochii în pământ, dar vorbesc ceva mai tare.

— Îl urăsc.

În clipa aceea apare o pereche de picioare goale lângă mușuroi. Picioarele lui Arran.

Arran stă și în picioare în fața mea, și jos lângă mine. Sunt doi Arrani. Cel de jos se strâmbă și se preschimbă în fața ochilor mei în Jessica, înfiptă în tricoul și pantalonii scurți ai lui Arran. Jessica se apleacă și-mi spune printre dinți:

— Ai știut. Ai știut de la început că eu sunt, așa-i?

Mă uit cu Arran cum pleacă îmbufnată.

— Cum de ți-ai dat seama că nu vorbeai cu mine? mă întreabă Arran.

— Nu mi-am dat seama.

Nu mi-am dat seama din ochi, oricum. Are un Dar impresionant.

După acea primă încercare să mă păcălească folosindu-se de Darul ei, Jessica nu se dă bătută. Se deghizează fără greș, cu o hotărâre și o perseverență pe măsură. Dar nu e-n stare să vadă problema de bază: Arran n-ar încerca niciodată să mă iscodească despre tata.

Însă Jessica tot încearcă. De câte ori încep să bănuiesc că Arran e de fapt Jessica îl ating, îl mângâi pe mână, îl iau de braț. Dacă e Arran, zâmbește și îmi ia mâna în palmele lui. Dacă e Jessica, tresare. Nu reușește să se controleze.

Într-una din seri, Deborah vine în dormitorul nostru, se așază pe patul lui Arran și-și citește cartea. E exact ce face Deborah de obicei, stă turcește ca Deborah, își înclină capul ca Deborah, și totuși îmi dă de bănuit. Ascultă o vreme cum vorbesc cu Arran. Pare să citească, dă pagina.

Arran se duce să se spele pe dinți.

Mă așez lângă Deborah, nu prea aproape. Dar mirosul părului ei nu e tocmai cel adevărat. Mă aplec spre ea și-i spun:

— Hai să-ți spun un secret.

Ea îmi zâmbește.

— Miroși dezgustător, Jessica. O să vomit dacă nu pleci… îi spun.

Mă scuipă în față și iese înainte să se întoarcă Arran.

Dar chiar am un secret. Un secret atât de întunecat, de deznădăjduit și de absurd, că nu pot să-l spun nimănui. E o poveste tainică pe care mi-o spun singur în pat noaptea. Tata nu e deloc rău, e puternic, și în vrăji, și la trup. Și ține la mine… mă iubește. Vrea să mă crească el, ca un fiu ce-i sunt, să mă învețe vrăjitorie, să-mi arate lumea. Dar Vrăjitorii Albi îl persecută tot timpul, nici nu-l lasă să se justifice. Îl hărțuiesc, îl vânează, dar el nu-i

atacă decât când n-are încotro, când se simte amenințat. E prea periculos ca să riște să mă ia lângă el. Vrea să fiu în siguranță, așa că trebuie să cresc departe de el. Însă așteaptă să se ivească prilejul să vină să mă ia. De ziua mea, la șaptesprezece ani, vrea să-mi dea cele trei daruri și sângele lui, sângele strămoșesc. Și, cum stau în pat, îmi închipui cum o să vină să mă ia și-o să zburăm împreună în noapte.

mai e mult și bine până împlinesc șaptesprezece ani

Suntem în pădurea de lângă casa bunicii. Aerul e nemișcat, umed, frunzele tomnatice s-au așternut într-un covor gros pe pământul moale. Văzduhul e tern, cenușiu, ca un cearșaf vechi întins la uscat peste crengile negre ale copacilor. Jessica ține un mic pumnal, cu mâinile la piept. Are tăișul ascuțit și lucios. Jessica încearcă să-mi întâlnească privirea cu un surâs superior pe chip.

Deborah stă nițel aplecată, dar e liniștită și zâmbitoare, cu mâinile făcute căuș în față. Bunica ține o broșă ce i-a aparținut bunicii ei, inelul de logodnă al mamei și un buton de-al tatălui lui Deborah. Bunica își lasă încet mâinile peste ale ei. Mâinile li se ating. Bunica îi întinde cu grijă darurile, spunându-i:

— Deborah, îți ofer trei lucruri pentru a primi un singur Dar.

Apoi bunica ia cuțitul și crestează cu el partea cărnoasă de sub degetul mare stâng. Sângele i se scurge pe încheietură, câțiva picuri se prăvălesc pe pământ. Întinde mâna și Deborah se apleacă înainte și își lipește gura de rană, lipindu-și bine buzele de pielea bunicii. Bunica se înclină spre ea și-i șoptește la ureche cuvintele tainice, iar gâtlejul lui Deborah se mișcă pe când sângele e înghițit. Mă chinui să aud descântecul, însă cuvintele sunt ca frunzele ce foșnesc în vânt.

Descântecul se sfârșește. Deborah, cu ochii închiși, înghite ultima oară, dă drumul mâinii bunicii și se ridică.

Asta-i tot. Deborah nu mai e ucenică, e o Vrăjitoare Albă adevărată.

Îi arunc o privire lui Arran. Și-a luat un aer solemn, dar îmi zâmbește, apoi se întoarce spre Deborah și o îmbrățișează. Îmi aștept rândul și o felicit și eu.

— Mă bucur pentru tine, îi spun.

Și chiar mă bucur. O îmbrățișez, dar nu mai am ce să-i spun, așa că o iau prin pădure.

În dimineața aceea, înainte de Ceremonia Darurilor, a mai sosit o Înștiințare.

> *Înștiințare privind hotărârile Consiliului Vrăjitorilor Albi din Anglia, Scoția și Țara Galilor*
>
> Este interzisă orice Ceremonie a Darurilor în cinstea unui ucenic cu un părinte Vrăjitor Alb și celălalt Vrăjitor Negru (Semicod A 0,5/N 0,5) sau cu un părinte Vrăjitor Alb și celălalt Supus (Semipur A 0,5/S 0,5) fără permisiunea Consiliului Vrăjitorilor Albi. Orice vrăjitor care nu respectă această înștiințare va fi considerat un dușman al Consiliului. Orice Semicod care acceptă daruri sau sânge fără permisiunea Consiliului va fi considerat un opozant și corupător al Vrăjitorilor Albi. Toți cei implicați vor fi închiși pe viață.

Bunica ne-a citit înștiințarea și Jessica a început să spună ceva, dar eu deja o luasem spre ușa din spate. Arran m-a prins de braț și mi-a spus:

— O să primim permisiunea, Nathan. Cu siguranță.

N-aveam chef să mă cert cu el, așa că l-am împins în lături. Lângă grămada de lemne din grădină era un topor și am tot spart lemne cu el până n-am mai fost în stare să-l ridic.

Deborah a venit și s-a așezat lângă mine printre lemnele tăiate. Și-a lăsat capul pe umărul meu, cu obrazul lipit de mine. Îmi plăcea când făcea asta.

— O să găsești tu o cale, Nathan, a spus ea. O să te ajute bunica și o să te ajutăm și eu și Arran.

Eu îmi rupeam bătăturile din palmă.

— Cum?

— Încă nu știu.

— N-ar trebui să m-ajuți. Asta ar însemna să te opui Consiliului. O să te închidă.

— Bine, dar…

I-am luat capul de pe umărul meu și m-am ridicat.

— Nu vreau să m-ajuți, Deborah. Nu înțelegi? La cât de dată naibii de deșteaptă ești, tot nu înțelegi?

Am lăsat-o și am plecat.

Iar acum Deborah a primit cele trei daruri și sângele bunicii, iar peste trei ani Arran o să treacă prin aceeași ceremonie, însă eu… Știu că n-o să permită Consiliul să se întâmple una ca asta. Se tem de ce-aș putea deveni. Și dacă nu devin vrăjitor o să mor, sunt convins.

Trebuie să primesc trei daruri și să beau sângele strămoșesc, sângele părinților sau al bunicilor mei. Dar în afară de bunica nu mai e decât un singur om care-mi poate da cele trei daruri, un singur om în stare să se opună Consiliului, un singur om care mă poate preschimba din ucenic în vrăjitor.

În pădure e o tăcere totală. Parcă ar sta cu ochii pe mine să vadă ce fac. Și dintr-odată știu că tata vrea să m-ajute. Știu perfect că ăsta e adevărul. Tata vrea să-mi dea trei daruri și sângele lui. Știu asta așa cum știu să respir.

Știu c-o să vină să mă ia.

Tot aștept și aștept.

Tăcerea pădurii continuă netulburată.

Nu vine.

Dar îmi dau seama că e prea periculos să vină după mine. Așa că trebuie să mă duc eu la el.

Trebuie să mă duc să-l găsesc pe tata.

Am unsprezece ani, mai e mult și bine până împlinesc șaptesprezece ani. Și habar n-am cum să dau de Marcus. N-am nici cea mai vagă idee cum l-aș putea găsi. Dar măcar acum știu ce am de făcut.

liceul thomas dawes

> *Înștiințare privind hotărârile Consiliului Vrăjitorilor Albi din Anglia, Scoția și Țara Galilor*
>
> Orice contact dintre Semicoduri (A 0,5/N 0,5) și Ucenici Albi sau Vrăjitori Albi trebuie raportat Consiliului de către toate persoanele implicate. Dacă un Semicod nu înștiințează Consiliul despre contactul stabilit, pedeapsa este pierderea definitivă a contactului.
>
> Se consideră că s-a stabilit un contact în momentul în care un Semicod se află în aceeași cameră cu un Ucenic sau Vrăjitor Alb sau dacă se găsesc la o distanță care le permite să vorbească.

— Să mă duc să mă închid în pivniță sau ce? am întrebat.

Deborah ia pergamentul și-l citește încă o dată.

— Pierderea definitivă a contactului? Ce-o însemna asta?

Bunica pare nesigură.

— Doar nu vor să zică pierderea contactului cu noi, nu?

Deborah se uită când la bunica, când la Arran.

— Nu?

Mă minunez că Deborah tot nu se prinde. Poate să însemne orice are chef Consiliul să însemne.

— O să am grijă să avem o listă de vrăjitori cu care Nathan intră în contact. Nu-i așa greu. Nathan nu prea știe pe nimeni și sigur nu-s atâția Vrăjitori Albi printre cunoștințe.

— Când o să înceapă liceul o să fie O'Brienii, îi amintește Arran.

— Da, dar ei sunt singurii. O să fie o listă scurtă. Trebuie să avem grijă să respectăm regulile.

Bunica are dreptate, e o listă scurtă. Singurii vrăjitori cu care intru în contact sunt cei din familie și cei pe care-i întâlnesc la sediul Consiliului când merg să mă evalueze. Nu merg la nicio ceremonie, petrecere sau nuntă, pentru că numele meu nu e niciodată trecut pe invitațiile care ne sosesc la ușă. Bunica rămâne acasă cu mine și o trimite pe Jessica și, când au mai crescut, pe Deborah și Arran. Aflu de la alții de evenimentele astea, eu nu merg niciodată.

Orice Vrăjitor Alb din lume e bine primit în casele altor vrăjitori, dar noi nu prea avem parte de oaspeți. Dacă mai vine cineva să stea la noi o zi, două, mă tratează fie ca pe o ciudățenie a naturii, fie ca pe un lepros, așa că am învățat repede să mă țin departe.

Când am mers cu bunica la Londra la prima evaluare am ajuns seara târziu la ușa unei familii de lângă Wimbledon și eu am rămas cu ochii la ușa vopsită în roșu, în timp ce pe bunica au invitat-o să intre. Peste vreun minut, când a reapărut albă la față și tremurând de nervi, bunica m-a luat de mână și m-a tras după ea spunându-mi: „O să tragem la un hotel”. Eu m-am simțit mai degrabă ușurat decât supărat.

Înainte să intru la Liceul Thomas Dawes am învățat la mica școală din sat. Eu sunt elevul mocăit și prost din fundul clasei, care n-are niciun prieten. Ca majoritatea supușilor din lume, elevii și profesorii de acolo nu cred în vrăjitori, nu înțeleg că trăim printre ei. Nu mă consideră deosebit — doar tare încet la minte. De-abia știu să citesc și să scriu și nu-s destul de isteț ca s-o păcălesc pe bunica dacă chiulesc de la școală. Tot ce-am învățat e că e mai bine să stau și să înnebunesc de plictiseală în clasă decât în altă parte, chinuit de poțiunile pe care mi le toarnă bunica pe gât ca pedeapsă. De când mă trezesc n-aștept decât să treacă ziua. Am bănuiala că nici la liceu n-o să fie mai grozav.

Nu m-am înșelat. În prima zi de școală la Thomas Dawes mă duc îmbrăcat în pantalonii gri prea lungi care au fost ai lui Arran, cu o cămașă albă cu gulerul ros, o cravată pătată cu dungi albastre, aurii și negre și un sacou albastru-închis ridicol de mare, deși bunica i-a scurtat mânecile. Singurul obiect care nu-i de căpătat e un mobil ieftin. Îl port la mine „ca să fie". Arran tocmai a primit și el unul, așa că știu că bunica se așteaptă „să fie" ceva.

Când îmi duc telefonul la ureche mi se umple capul de bâzâitul paraziților. Mă enervează să-l port cu mine. Înainte să plec la școală pun telefonul în spatele televizorului din salon, care pare o ascunzătoare bună, pentru că și televizorul a început să-mi provoace un bâzâit difuz în cap.

Cu Arran și Deborah, drumul până la școală și înapoi e chiar suportabil. Din fericire, Jessica a plecat să-și înceapă instrucția de Vânătoare. Vânătorii sunt un grup de elită din rândul Vrăjitorilor Albi angajați de Consiliu spre a vâna Vrăjitori Negri din Marea Britanie. Bunica spune că lucrează din ce în ce mai mult pentru alte consilii din Europa pentru că în Marea Britanie au rămas foarte puțini Negri. Sunt mai mult femei, dar și câțiva vrăjitori dotați. Toți sunt nemiloși și eficace, deci Jessica o să se simtă în largul ei.

După plecarea Jessicăi pot să mă relaxez la mine acasă prima dată de când mă știu, numai că acum liceul îmi dă bătăi de cap. Mă rog de bunica să nu mă dea acolo, o să iasă prost mai mult ca sigur. Ea spune că vrăjitoarele trebuie să se „integreze" în societatea supușilor și că ar trebui „să învăț să mă conformez", e important să fac și eu ce face lumea și așa „o s-o duc bine". Niciuna din expresiile astea nu pare o descriere potrivită a vieții mele.

Mă aștept să aud despre mine expresii ca „scârbos și murdar", „gunoi" și, favoritul meu, „dobitoc". Mă pregătesc sufletește să mi se spună că sunt prost, jegos și sărac și sunt sigur că vreun

idiot o să se ia de mine pentru că sunt mărunțel, dar nu prea îmi pasă. N-o să se întâmple decât o singură dată.

Pentru toate astea m-am pregătit, numai larma mă ia total prin surprindere. Autobuzul școlii e un cazan clocotind de urlete și hăhăială, încărcat de bâzâitul telefoanelor mobile. Nici în clasă nu-i mai grozav, pentru că sunt șiruri de calculatoare ce emană toate un șuierat ascuțit care-mi găurește țeasta și nu se domolește câtuși de puțin dacă-mi vâr degetele în urechi.

Cealaltă problemă, cea mai gravă dintre toate, e că sunt coleg cu Annalise.

Annalise e o Vrăjitoare Albă din familia O'Brien. Și frații O'Brien învață la aceeași școală și mai e Kieran, de vârsta Jessicăi, care e plecat. Niall e coleg de an cu Deborah și Connor cu Arran.

Annalise are un păr blond lung, care-i trece de umeri, cu luciri de ciocolată albă topită. Are ochii albaștri și gene lungi aurii. E tot timpul zâmbitoare, arătându-și lumii dinții albi și drepți. Are mâinile incredibil de curate și pielea de culoarea mierii, iar unghiile îi lucesc. Cămașa uniformei școlare pare proaspăt spălată și călcată. Până și sacoul îi stă de minune. Annalise se trage dintr-o familie de Vrăjitori Albi cu sângele necontaminat de supuși de când se cunoaște, singura asociere cu vreun Vrăjitor Negru a fost pe vremea strămoșilor ei, care fie au ucis Vrăjitori Negri, fie au fost uciși de ei.

Știu că trebuie să stau departe de Annalise.

În prima zi, după-amiază, profesoara ne pune să scriem ceva despre noi. Trebuie să umplem cel puțin o pagină. Mă uit în gol la hârtie și hârtia se uită și ea la mine. Nu știu ce să scriu și chiar dac-aș ști, n-aș putea să scriu nimic. Reușesc să-mi trec numele în susul paginii, dar urăsc să fac până și atâta lucru. Numele meu de familie, Byrn, e numele soțului mort al mamei. N-are nimic de-a

face cu mine. Îl tai apăsat până nu se mai vede. Creionul s-a umezit de la sudoarea din palmele mele. Când mă uit prin clasă văd că ceilalți elevi scriu de zor, iar profesoara se plimbă de colo-colo, uitându-se ce scriu. Când ajunge lângă mine mă întreabă dacă s-a întâmplat ceva.

— Nu-mi vine-n cap ce să scriu.

— Atunci poate-mi spui ce-ai făcut în vacanța de vară. Sau câte ceva despre familia ta.

Îmi vorbește așa cum li se adresează elevilor grei de cap.

— Da, bine.

— Atunci te apuci să scrii?

Încuviințez cu ochii pironiți pe foaia de hârtie.

După ce s-a îndepărtat destul de mult și s-a aplecat să vadă ce-a scris altcineva, mă apuc într-adevăr să scriu ceva.

> am fratr și soară fretre meu Arran e dragut și sormea Deb e desteptă

Știu că am scris greșit, dar degeaba, n-am cum să scriu mai bine de-atât.

Apoi trebuie să predăm compunerile și fata care le strânge se uită lung la mine când îmi vede hârtia.

— Ce? fac eu.

— Frate-meu are șapte ani și scrie mai bine de-atât, spune ea izbucnind în râs.

— Ce?

Atunci se oprește din râs, spune „nimic…” și mai că se-mpiedică încercând să ajungă mai repede în față, ca să predea compunerile.

Mă uit să văd cine mai chicotește. Ceilalți doi elevi de la masa mea par fascinați de creioanele lor, pe care le țin de parcă s-ar agăța de ele. Cei de la masa din stânga se hlizesc o clipă, apoi se zgâiesc la bancă. La fel elevii de la masa din dreapta, în afară de Annalise. Nu se uită la masă, ci îmi zâmbește. Nu știu dacă nu cumva râde de mine. Sunt silit să-mi feresc privirea.

A doua zi, la ora de matematică, nu înțeleg absolut nimic. Din fericire, profesorul s-a prins repede că dacă nu mă bagă nimeni în seamă, stau liniștit, fără să dau bătăi de cap nimănui. E greu să n-o bagi în seamă pe Annalise. Răspunde corect la o întrebare. Mai răspunde la o întrebare, tot corect. Când răspunde la a treia mă întorc un pic în scaun și îi arunc o privire — și iar rămân surprins când o văd că-mi zâmbește.

A treia zi, la ora de desen, cineva mă atinge ușor pe braț. O mână imaculată, aurie ca mierea, se întinde pe lângă mine să ia un baton de cărbune. Când mâna se retrage, manșeta sacoului mi se freacă de dosul mâinii.

— Ce desen frumos!

Ce?

Mă uit lung la desenul meu cu mierla care ciugulea firimituri pe terenul de sport pustiu.

Dar nu mă mai gândesc la mierlă și nici la desenul meu. Nu-mi vine-n cap decât: *Mi-a vorbit! Mi-a vorbit frumos!*

Apoi îmi spun: *Zi ceva!* Dar nu aud decât cum îmi răsună în mintea golită *Zi ceva! Zi ceva!*

Inima mi se izbește de coșul pieptului și sângele îmi fierbe în vine tot repetându-mi același lucru.

Zi ceva!

În panica mea, nu-mi vin decât frazele „Îmi place să desenez, ție nu?" și „Tu ești bună la mate". Din fericire, Annalise a plecat de lângă mine înainte să le rostesc.

E prima Vrăjitoare Albă în afară de rudele mele care mi-a zâmbit. Prima și singura. Nu credeam c-o să se-ntâmple vreodată și s-ar putea să fie ultima oară.

Știu că nu trebuie să mă apropii de ea. Dar s-a purtat frumos cu mine. Iar bunica a spus că trebuie „să ne conformăm" și „să ne integrăm" și din astea, iar politețea ține de asta. Așa că la sfârșitul orei reușesc să mă controlez destul cât să mă duc la ea.

Îi întind desenul.
— Cum ți se pare? L-am terminat.
Sunt pregătit să-mi spună ceva groaznic, să râdă de el și de mine. Dar nu cred c-o să se poarte așa.
— E foarte bun, îmi spune zâmbind.
— Chiar crezi?
Nu se mai uită la desen, ci la mine.
— Trebuie să știi că e genial, îmi spune.
— E bunicel… asfaltul nu prea mi-a ieșit.
Începe să râdă, dar se oprește dintr-odată când mă uit la ea.
— Nu râd de tine, e grozav.
Mă uit iar la desen. Nu e rea pasărea.
— Nu mi-l dai mie? mă întreabă.
Ce?
La ce-i trebuie?
— Lasă, e o idee proastă. Dar desenul chiar e grozav.
Își ia desenul și pleacă.
De atunci înainte Annalise a tot aranjat să stea lângă mine la orele de desen și să fie în aceeași echipă la sport. Restul orelor suntem în grupe diferite. Eu sunt mereu în grupa codașilor, iar ea în cea a avansaților, așa că nu prea ne vedem.
Peste o săptămână, la ora de desen, mă întreabă:
— De ce nu te uiți niciodată mai mult de o clipă la mine?
Nu știu ce să răspund și mi se pare că a trecut mai mult de-o clipă.
Îmi moi pensula în borcănelul cu apă, apoi mă întorc și mă uit la ea. Îi văd zâmbetul, ochii, pielea ca mierea și…
— Cel mult două secunde jumate, spune ea.
Mi s-a părut mult mai mult de-atât.
— Nu mi-am închipuit că ești timid.
Nu sunt timid.
Se dă mai aproape de mine și-mi spune:
— Părinții mei mi-au spus să nu vorbesc cu tine.
Atunci chiar mă uit la ea. Îi strălucesc ochii.
— De ce? Ce-au spus despre mine?

Se îmbujorează un pic și ochii își mai pierd din strălucire. Nu-mi răspunde, dar ce i-au zis nu pare destul de grav ca s-o alunge de lângă mine.

Seara, acasă, mă privesc în oglinda din baie. Știu că sunt mai mic de statură decât băieții de vârsta mea, dar nu foarte mic. Lumea spune că sunt tot timpul murdar, dar eu stau mult în pădure, unde greu nu te murdărești, și nu înțeleg de ce ar trebui să mă deranjeze dacă mă mânjesc un pic de pământ. Însă îmi place cât de curată e Annalise, nu știu cum reușește.

Vine Arran să se spele pe dinți. E mai înalt ca mine, dar e cu doi ani mai mare. E genul de băiat care-mi închipui că i-ar plăcea lui Annalise. Chipeș, delicat și deștept.

Vine și Debs. Deja nu mai e loc. Și ea e curată, dar nu ca Annalise.

— Ce faci? mă întreabă.

— Ce ți se pare că fac?

— Mi se pare că Arran se spală pe dinți și tu-ți admiri chipul ăla arătos în oglindă.

Arran îmi dă un ghiont și îmi zâmbește cu spumă la gură.

Imaginea mea din oglindă încearcă și ea să zâmbească și își pune pastă de dinți pe periuță. Îmi privesc ochii în oglindă în timp ce mă spăl pe dinți. Am ochi de vrăjitor. Supușii au ochii mai spălăciți. Toți vrăjitorii pe care i-am văzut au sclipiri aparte în ochi. Arran are ochi cenușii-deschis cu sclipiri argintii, ai lui Debs sunt verzi-închis spre cenușiu, cu sclipiri verzui și argintii. Annalise are ochi albaștri cu țăndări de lumină cenușii-argintii care parcă se răsucesc și se rostogolesc, mai ales când mă tachinează. Deborah și Arran nu văd sclipirile și nici bunica, mi-a spus că puțini vrăjitori sunt în stare. Nu i-am spus că atunci când mă privesc în oglindă nu văd sclipiri argintii, ci că ochii mei negri au sclipiri triunghiulare ce se învârt încet, dar de fapt nu-s sclipiri. Negrul nu lucește, ci pare gol și pustiu.

Frații lui Annalise, Niall și Connor, au ochi albaștri cu sclipiri argintii. Îi recunoști imediat ca O'Brieni pentru că au păr blond, membre lungi și chipuri frumoase. În pauze și la prânz o evit pe Annalise pentru că știu c-o să aibă probleme dacă o văd frații ei cu mine. Nu-mi place deloc ideea că le dau de înțeles că mă tem de ei, dar chiar nu vreau să-i fac probleme lui Annalise, și în școala asta imensă e ușor să eviți lumea dacă vrei.

La sfârșitul primei luni cade o burniță fină care ți se așterne cât ai clipi pe piele, de poți să te și speli în ea. Sunt în spatele sălii de sport, cu spatele sprijinit de perete, gândindu-mă ce opțiuni am în loc să mă duc la geografie după-masa, când Niall și Connor dau colțul. După cum zâmbesc, văd că au găsit ce căutau. Nu mă mișc de lângă perete, doar le zâmbesc și eu. O să fie mai interesant decât Delta Mississippiului.

— Te-am văzut vorbind cu sora noastră, începe Niall.

Nu înțeleg când sau unde, dar n-am de gând să cer amănunte, așa că îi arunc o privire sfidător-nepăsătoare.

— Nu te mai apropia de ea, atât îți cerem, îmi spune Connor.

Se țin un pic la distanță, nepărând să știe prea bine ce să facă mai departe.

Îmi vine să râd de cât de jalnici sunt, dar nu spun nimic, mă întreb doar dacă asta-i tot.

Așa părea să fie, numai că apare și Arran din spatele lor, tunând:

— Ce se-ntâmplă aici?

Când se întorc spre el, se poartă cu totul altfel. De Arran nu se tem și n-au de gând să-i dea de înțeles că s-au purtat cu mănuși adineauri cu mine.

— Cară-te de-aici, îl reped la unison.

Când văd că nu pleacă, Niall se duce la Arran.

Arran rămâne tare pe poziție.

— Nu plec de lângă fratele meu, spune el.

Clopoțelul anunță sfârșitul recreației mari de la prânz și Niall îl îmbrâncește pe Arran în umăr, spunându-i:

— Cară-te înapoi în clasă!

Arran e silit să se dea în spate, dar imediat vine înapoi în față ripostând:

— Fără frate-meu nu plec de-aici.

Connor se uită la Arran, întors pe jumătate, așa că nu rezist când îi văd profilul expus. Îl pocnesc zdravăn cu un croșeu de stânga. Nici n-apucă să atingă asfaltul, că mă las iute la pământ în spatele lui Niall și-i ard un cot în spatele genunchiului. Se prăvălește și el, atât de năprasnic, că de-abia apuc să mă dau la o parte. Tot ghemuit, îi dau doi pumni în față lui Niall, dar știu că trebuie să mă mișc repede ca să mă ocup de Connor. Mă ridic, îi mai ard un picior în coaste lui Niall, care se trage mai încolo să se ferească de mine, și apuc să-l lovesc pe Connor cu bocancul în umăr înainte să se ridice de tot. Însă Niall e mai periculos, pentru că e mai vânjos și mai dur decât celălalt și reușește să se ferească iar când mă reped din nou să-l lovesc. Nu îl ating deloc însă, pentru că Arran m-a apucat de umeri, cu o putere pe care nu i-o bănuiam, și mă trage după el. Nu prea mă lupt să mă eliberez, mi-e de-ajuns câte am făcut.

Arran mă ține cu brațul pe după umeri când o luăm spre școală. Mă ține ca lumea, strâns, dar când aproape am ajuns la intrare mă împinge cât colo. E furios.

— Ce-ai? îl întreb.

— De ce râzi?

Râdeam? Nici nu mi-am dat seama.

Arran o ia mai departe spre intrare, cu brațele întinse în față, de parcă se apără de mine. Ușa se trântește în urma lui.

mă bat și învăț să fumez

În după-amiaza aceea nu mă mai duc la școală, merg în pădure și de-acolo spre casă, având grijă să ajung odată cu Arran și Deborah. Aștept să-mi spună Arran ceva, dar el mă pedepsește prin tăcere. O ține-așa toată seara. Am impresia c-o să cedeze când mergem la culcare, dar el deja s-a culcat și stinge lumina când intru în camera noastră. Aprind lumina și rămân cu spatele la ușă.

— O să-i spun bunicii mâine de bătaie.

Mormanul din așternut nu răspunde.

— Știi că e normal să te mai și bați, nu? Cei mai mulți băieți se bat, ar fi ciudat dacă eu n-aș face-o.

Tot nimic.

— Am râs pentru că i-am învins. Eram ușurat. Recunoaște, te aveam pe tine de partea mea și eram în inferioritate.

Tot nu reacționează.

— Doar nu-s dracul gol din cauza asta.

În sfârșit se mișcă, se ridică în capul oaselor și se întoarce spre mine.

— Știi c-o să spună că tu ai început.

Sigur că știu. Știu că și dacă nu mă bat, și dac-o evit pe Annalise, și dacă mă pun în genunchi și ling bocancii lui Niall și Connor, tot n-o să conteze, ei o să facă și o să spună ce-au chef și lumea o să-i creadă. Arran încă n-a acceptat că n-are rost să-și facă speranțe pentru mine. Însă pare tare nefericit.

Mă așez pe pat și-l întreb:

— Ai mult de tras pentru că ești fratele meu vitreg?

— Sunt fratele tău și-atât, spune uitându-se în felul acela al lui la mine, privirea celui mai blând

om din lume.

— Atunci ai mult de tras pentru că ești fratele meu?

— Nu cine știe ce.

Minte foarte prost, dar îl iubesc mai mult decât oricând pentru că încearcă.

— Oricum, spune el, am trăit toată viața cu Jessica. Fraierii ăia sunt niște ageamii pe lângă ea.

Mă întreb când o să apară Niall și Connor să-și ia revanșa. Cel mai mult mă tem să nu se ia de Arran, dar nici vorbă. Poate își dau și ei seama că ar fi o prostie mai mare din partea lor decât să se răzbune pe mine.

După încăierarea aceea încep să plec de la școală în recreația mare și bat străzile din apropiere, evitându-i pe O'Brieni și pe toată lumea, dar nu-mi place deloc să trăiesc așa, în nici două săptămâni mă satur să mă tot ascund.

Stau sprijinit de perete în același loc în care ne-am bătut prima oară, când Niall și Connor dau colțul. Știu că de data asta o să fie mai pregătiți, dar îmi închipui că dacă-l dobor mai întâi pe Niall, am șanse să-i bat.

Se reped la mine și văd că într-adevăr s-au pregătit, Niall are o cărămidă în mână.

Cea mai bună apărare este atacul, am auzit asta undeva. Așa că mă reped și eu la ei, urlând din rărunchi — cuvinte murdare, înjurături.

Niall e luat prin surprindere și șovăie, așa că-l împing cât colo, mă răsucesc pe lângă el și-l pocnesc pe Connor, care e cu un pas mai în spate — dar nu prea tare. Niall reușește cumva să mă prindă de haină. Mă trag de lângă el, însă Connor mă cuprinde în brațe, imobilizându-mi mâna stângă. Încerc să-l pocnesc cu dreapta, dar nu am nicio șansă.

Niall mă lovește cu cărămida în tâmplă și Connor nu-mi dă drumul.

Apoi mă izbește ceva în spate, tot cărămida, probabil. Dar n-am nimic.

Apoi
B
U
F
Lovitura îmi reverberează în coloană și încremenesc locului.
M-au înfipt în asfalt ca pe un cui.
Connor se trage involuntar departe de mine.
Se uită lung la mine, palid la față, cu gura căscată. Se teme.
Apoi dispare, nu-l mai văd.
Încet, încet asfaltul se înalță spre fața mea și apuc să mă gândesc că n-am mai văzut asfaltul făcând chestia asta, mă întreb cum de…

Îmi simt corpul rece… întins pe ceva tare. Obrazul îmi e lipit de ceva tare. Simt gust de sânge.
Dar mă simt bine. Ciudat, dar bine.
Când deschid ochii, totul e cenușiu și în ceață.
Îmi adun gândurile. Ah, da, terenul de sport… îmi amintesc…
Nu mă mișc din loc. Văd și cărămida pe asfalt. Nici ea nu se mișcă. Și ea pare să fi avut o zi proastă.
Închid iar ochii.

Sunt în pădure, lângă casă. Parcă țin minte că am venit pe jos până aici. Sunt întins pe spate, cu ochii la cer, și mă doare tot corpul. Nu mă ridic, îmi pipăi doar fața cu degetele, milimetru cu milimetru, înaintând încet spre zonele unde știu că sunt rănit rău.
Am o buză umflată și amorțită, un dinte care mi se clatină, limba mă doare, cine știe de ce, din nas îmi curge sânge, ochiul drept îmi e umflat și dintr-o tăietură de deasupra urechii stângi picură sânge și un soi de clei. Țeasta mi s-a umflat cât casa.

Bunica mă spală pe față și-mi unge rănile care mi-au apărut pe spate și pe brațe. Țeasta începe iar să-mi sângereze și bunica îmi rade părul din jurul

tăieturii și mă dă cu loțiune și acolo. Lucrează tăcută, i-am zis deja cu cine m-am bătut.

Mă uit în oglindă și nu pot să nu zâmbesc, cu toată buza umflată. Am ochii vineți și fața mi-e presărată și cu alte culori — între care violetul, verdele și galbenul sunt cele mai pronunțate. Ochiul drept e umflat și închis. Nasul mi-e borcănat și mă doare, dar nu e spart. Părul de deasupra urechii stângi e ras și pe piele sunt dat cu un strat gros de pomadă galbenă.

Bunica mă lasă să lipsesc de la școală până mi se vindecă ochiul. Din fericire, mi-a mai crescut un pic părul pe porțiunea golașă.

În prima zi Annalise se așază lângă mine în timp ce pictez.

— Mi-au spus ce-au făcut, îmi șoptește.

M-am gândit mult la Annalise și la frații ei cât am stat acasă. Știu că aș face mai bine s-o ignor de-acum înainte și sunt destul de sigur că dac-o s-o rog să mă lase în pace, o să-mi respecte dorința. Mi-am pregătit deja un mic discurs care s-ar rezuma la: „Te rog să nu mai vorbești cu mine și nici eu n-o să mai vorbesc cu tine”.

Dar Annalise îmi spune atunci:

— Îmi pare rău, a fost vina mea.

Iar tonul ei — care pare într-adevăr plin de regret și mâhnire — mă umple de furie. Știu că nu-i vina ei, așa cum nu-i nici vina mea. Dau uitării discursul meu jalnic și intențiile mele jalnice și îi ating mâna cu degetele.

La orele de desen, eu și Annalise șușotim și ne uităm unul la celălalt — ajung să-mi depășesc bine limita de două secunde și jumătate. Însă vreau să mă uit la ea fără lume în jur și ea la fel. Începem să ne gândim cum să facem să ne întâlnim între patru ochi.

Stabilim să ne vedem pe Edge Hill, un loc ferit de pe drumul ei spre casă. Dar de câte ori o întreb dacă poate azi să ne întâlnim, Annalise clatină din

cap. Frații ei stau cu ochii pe ea, n-o scapă din ochi de cum iese de la ore sau pleacă de la școală.

Nu doar ea e ținută sub supraveghere. De când m-am întors la școală, Arran și Deborah nu se despart de mine de când coborâm din autobuz până intru în clasă. Arran mă însoțește până acasă și renunță la masa de prânz ca să stea cu mine.

Nu mai suport școala, chiar dacă o am pe Annalise. Zgomotele din cap nu dispar și, deși mă străduiesc cât pot să nu le bag în seamă, câteodată îmi vine să mi le smulg din țeastă și să urlu de frustrare.

La câteva săptămâni după bătaie, îmi șuieră capul. E ora de informatică și habar n-am ce trebuie să facem, nu mă interesează, mi se fâlfâie. Cer permisiunea să merg la baie și profesorul nu pare să se supere când ies din clasă.

Liniștea de pe hol mă calmează dintr-odată și, cum n-am nimic mai bun de făcut, o iau alene spre budă.

Intru chiar când Connor iese din cabină.

Într-o fracțiune de secundă, profit de șansă și mă reped la el potopindu-l cu pumni, iar când se lasă la podea încep să-i car picioare.

Connor nu încearcă decât să se apere. Nici măcar nu încearcă să mă lovească. Nu el mă oprește, ci domnul Taylor, un profesor de istorie care s-a întâmplat să treacă pe acolo. Mă trage de lângă Connor și eu mă sufoc lipit de pieptul asudat al domnului Taylor, care nu-mi dă drumul, în timp ce Connor se zvârcolește pe jos și geme de nu mai poate.

— Dacă ai pățit ceva grav, nu te mișca, îi spune domnul Taylor lui Connor. Dacă nu, ridică-te de-acolo, să vedem în ce stare ești.

Connor rămâne câteva clipe nemișcat, apoi se ridică.

Nu mi se pare prea șifonat.

— Veniți amândoi cu mine.

Nu e o cerere, nici măcar ordin nu e, ci mai degrabă un comentariu resemnat.

Domnul Taylor mă ține atât de strâns de încheietură, că-mi taie circulația. Străbatem în viteză o mulțime de coridoare pustii și scârțâitoare și-l lăsăm pe Connor la un cabinet medical de care nici nu știam că există. Apoi domnul Taylor mă ia de aripă și mă duce spre biroul directorului, oprindu-se cu mine pe covorul din fața biroului secretarei.

Domnul Taylor îi explică situația secretarei, care dă din cap, bate la ușa directorului și dispare înăuntru. Nu așteptăm mai mult de un minut, că reapare și ne zice să intrăm.

De-abia când am ajuns în fața biroului domnului Brown îmi dă domnul Taylor drumul la mână și se trântește pe scaunul de lângă mine. Scaunul scârțâie.

Domnul Brown bate la tastatură fără să-și ridice ochii.

Domnul Taylor începe să explice că m-a găsit bătându-mă cu un băiat.

Domnul Brown tot tastează mai departe cât domnul Taylor îi povestește cum m-am bătut și un timp după. Pare să citească ceva pe ecran. Apoi trage adânc aer în piept, se întoarce spre domnul Taylor și-i mulțumește pentru vigilență.

Domnul Brown trage iar aer în piept și mă privește pentru prima dată. Îmi dă indicații despre ce constituie un comportament acceptabil, îmi spune că voi fi reținut după ore și mă trimite înapoi la oră. E clar că nu e prima oară când face asta și turuie totul în mai puțin de cinci minute.

Trebuie să mă întorc la oră. Încă nu s-a terminat ora de informatică.

— Nu.

Mă trezesc că-mi scapă pe negândite cuvântul acela.

— Ce? face domnul Brown.

— Nu. Nu mă întorc la ora aia.

— Domnul Taylor o să te conducă înapoi în clasă, spune domnul Brown pe un ton categoric și se întoarce la calculatorul lui.

Domnul Taylor se ridică gemând de pe scaun.

Îl împing înapoi în scaun.

— Nu.

Mă întorc și smulg tastatura de sub mâinile domnului Brown, care rămâne cu mâinile deasupra biroului gol. Izbesc tastatura de calculator și arunc totul de pe birou pe podea.

— Am zis „nu”.

Domnul Taylor e tot pe scaun, dar mă înșfacă iar de încheietura mâinii și mă trage spre el. Nu mă împotrivesc, ci îmi iau avânt ca să mă prăvălesc peste el, până ne răsturnăm pe spate. Domnul Taylor dă din mâini încercând să se ridice cu tot cu mine. Dar n-are nicio șansă. Însă acum sunt liber și, spre deosebire de domnul Taylor, eu am aterizat pe moale.

Mă ridic și ies din birou.

Nu sunt sigur că mi-am asigurat exmatricularea, așa că înșfac scaunul secretarei și-l arunc pe fereastră, apoi o iau spre intrarea din față declanșând alarma de incendiu înainte să ies. Ca să mă asigur, sparg parbrizul mașinii directorului cu scaunul secretarei, aterizat la îndemână.

Când ajung acasă mă așteaptă poliția.

Trebuie să mă întorc la școală, dar o singură dată, ca să-mi cer scuze oficial de la domnul Brown și de la domnul Taylor. Nu știu de ce, dar lui Connor nu trebuie să-i cer scuze. Bunica se plânge în legătură cu toate hârțoagele și cu vizitele polițistului comunitar. Am de executat cincizeci de ore de muncă în folosul comunității.

Suntem patru care facem muncă în folosul comunității, avem de făcut curățenie în centrul sportiv. Mie mi se pare c-ar trece timpul mai repede dacă am face ceva — până și curățenie —, însă Liam, cel mai în vârstă și mai versat dintre noi în domeniul muncii pentru comunitate, n-are de

gând să se conformeze. În prima oră ne facem că ne uităm după mopuri și perii — cel puțin eu, în timp ce Liam se plimbă dintr-o parte în alta. Apoi luăm pauză și ieșim să fumăm. Eu n-am mai fumat, dar Joe e expert, poate să facă rotocoale și rotocoale în alte rotocoale. Mă învață tot ce știe.

Din când în când tânărul musculos care lucrează la recepția centrului de sport iese să ne spună să ne apucăm să facem curățenie. Noi nu-l băgăm în seamă și până la urmă pleacă.

Mai toată ziua stau pe jos în spatele clădirii, fumez și ascult ce vorbesc ceilalți.

Pe Liam l-au prins de multe ori furând. Ia orice, fie că are vreo valoare sau nu, fie că folosește la ceva, fie că nu. Farmecul e să furi, nu contează ce. Pe Joe l-au prins când fura dintr-un magazin și Bryan a făcut un accident cu o mașină furată și încă mai poartă un guler medical.

Când nu stăm pe jos și fumăm dăm ture prin centru. Uneori iau un mop cu mine. Sâmbătă dimineața e cel mai aglomerat. Mie și lui Joe ne place să urmărim lecțiile de karate. Sunt lecții pentru copii, de la începători la cei care vor să-și ia centura neagră. După lecții mergem în spate să exersăm fumatul.

Într-o sâmbătă, după karate, îl vedem pe Bryan într-o pereche de adidași Nike scumpi.

— S-ar putea să m-apuc de sport, acuma că mi-am scos gulerul, spune el.

— Așa da, frate. *Just do it*[1], asta-i deviza mea, spune Liam.

Eu și Joe ne întindem pe spate pe zidul jos și ne scoatem pachetele de Marlboro. Eu lucrez la trei rotocoale în serie, cu unul mic care trece prin amândouă. Mai că-mi reușește, când apare cineva prin ieșirea de incendiu și urlă:

— Care din voi mi-a luat adidașii, gunoaie ce sunteți?

Dau fumul afară și mă uit la băiat. E unul dintre puștii cu centură neagră, numai că e-n blugi, dar

desculț.

Liam și Bryan au șters-o.

— Vreau adidașii înapoi. Acum! strigă băiatul cu centura neagră venind spre mine și Joe.

Nu mă ridic, îmi salt doar picioarele încălțate în bocancii mei prăpădiți și-i răspund:

— La mine nu-s.

Joe se ridică în fund și lovește în zid cu călcâiul adidașilor lui vechi, cenușii, fără să spună nimic. Face un rotocol de fum, apoi o rachetă superbă de forma unui trabuc, care străpunge cercul și se risipește sub nasul băiatului.

— Te-am văzut la lecțiile de kung-fu, îi zic eu ridicându-mă în fund.

— Karate.

— Bine… karate. Ai centură neagră, este?

— Da.

— Dacă reușești să mă pui la pământ îți fac rost de adidași.

— O da, o provocare, râde Joe.

— Dar dacă eu reușesc să te pun pe tine la pământ, adidașii rămân la omul care i-a luat.

Băiatul cu centură neagră nu stă deloc pe gânduri. E cu un cap mai înalt decât mine și cântărește cu cel puțin zece kile mai mult, cred că nu-i e greu să-și închipuie că eu n-am nicio centură neagră. Se pune pe loc în poziția de luptă spunându-mi:

— Fă-te-ncoa' atunci.

Îmi scot țigara din gură și mă întind de parcă vreau să i-o dau lui Joe, dar cât ai clipi din ochi sunt cu picioarele suite pe marginea zidului și sar la băiat, suindu-mă cu genunchii pe umerii lui. Imediat l-am și pus la pământ, iar eu am aterizat în picioare.

Mă țin deoparte — pare în culmea furiei.

Îmi dau seama că am scăpat țigara pe jos și mă duc s-o ridic, dar chiar atunci, ca într-un film de kung-fu, apare din senin profesorul de karate. Tipul e mărunțel, trecut de cincizeci, probabil, și

cu el nu te joci. Spre deosebire de puștii din clasa lui, pare să se fi pocnit cu oponenți pe măsură.

Oricum, tipul se întoarce spre băiatul cu centura neagră și-i zice:

— Asta a fost învoiala, Tom. A câștigat. Trebuia să te miști mai repede.

Joe râde pe sub mustață. Domnul Karate îl ajută pe băiatul cu centură neagră să se ridice de jos și-l trimite la plimbare.

Cât pot de dezinvolt, iau țigara de jos și trag un fum.

— Vezi c-o să te omoare, îmi strigă domnul Karate.

Joe suflă un rotocol turtit pentru că nu poate să nu rânjească.

Când au dispărut cei doi karateka, Joe mă întreabă:

— Ți-ai propus cumva să apuci să mori de cancer?

1 Aluzie la celebrul slogan Nike. (*N.r.*)

cea de-a cincea înștiințare

La vreo săptămână după ce am fost exmatriculat, bunica mă anunță c-o să se ocupe ea de educația mea. Sună minunat. Fără școală, fără „conformare” și „integrare”.

— E tot școală, doar că e acasă.

Ia manualele și rechizitele vechi ale lui Arran și ne așezăm la masa din bucătărie. Rezolvăm niște probleme împreună, foarte încet. Eu mă chinui să citesc întrebările și bunica dă ture prin bucătărie cât timp scriu eu alfabetul. După ce vede ce-am scris, ia de-acolo toate manualele lui Arran.

După-masă ieșim la plimbare prin pădure, vorbim despre copaci și plante și ne uităm la niște licheni cu lupa.

Când vine Arran acasă, bunica îl pune să stea cu mine cât citesc cu voce tare. Arran nu-și pierde niciodată răbdarea și cu el nu mi-e rușine, dar e tare greu și obositor. Bunica stă și se uită.

— Cartea nu-i de tine, Nathan, îmi spune ea mai târziu. Iar eu n-am nici răbdare, nici talent să te învăț să citești. Dacă vrei să-nveți, va trebui să se ocupe Arran de tine.

— Nu-mi pasă, spun.

Însă știu că Arran o să se țină de capul meu să nu renunț.

— Cum dorești. Dar mai ai multe alte lucruri de învățat.

A doua zi plec cu bunica în prima excursie în Țara Galilor. Facem două ore cu trenul până acolo. E rece și bate vântul, dar măcar nu plouă. Mergem în văi și pe dealuri și îmi place mult să văd unde se

găsesc plantele sălbatice și unde se ascund animalele, cum cresc și unde se simt acasă.

În prima zi caldă din aprilie rămânem peste noapte și dormim sub cerul liber. Nu mai vreau să dorm vreodată în casă. Bunica mă învață ce știe despre stele și ce efect au creșterea și descreșterea Lunii asupra plantelor pe care le culege.

Acasă bunica mă învață să pregătesc poțiuni, dar pe lângă ea eu mă mișc cu stângăcie și nu intuiesc ca ea cum se pot armoniza sau se pot anula între ele plantele. Dar tot reușesc să-mi însușesc niște cunoștințe elementare despre cum își face poțiunile, cum le impregnează de magie cu atingerea sau chiar răsuflarea ei. Învăț să pregătesc pomezi vindecătoare simple pentru tăieturi, o alifie care scoate otrava și o licoare de adormit, însă știu că n-o să fiu în stare să pregătesc niciodată vreo poțiune vrăjită.

Am câteva hărți cu Țara Galilor pe care ajung să le cunosc bine. Mă pricep să citesc o hartă fără efort, sunt ca niște desene, vizualizez terenul în minte. Învăț cum se situează râurile, văile și munții unele față de celelalte, cum pot să le străbat, unde pot să mă adăpostesc sau să găsesc apă, unde pot să înot, să pescuiesc și să pun capcane de vânătoare.

Curând ajung să merg singur în Țara Galilor, unde stau adesea două, trei zile, dormind sub cerul liber și trăind din ce găsesc.

Prima dată când plec singur mă întind pe pământ. E ceva cu totul aparte să stai întins pe un munte în Țara Galilor. Încerc să-mi dau seama ce simt: când sunt cu Arran mă simt fericit, doar să mă aflu în compania lui, să-i urmăresc mișcările lente și pașnice ca firea lui. E ceva aparte. Și mă simt fericit cu Annalise, foarte fericit, să văd cât de frumoasă e și să uit cine sunt cât timp e ea cu mine. Și asta e ceva aparte. Dar e altfel când stau întins pe un munte din Țara Galilor. E mai bine.

Aici sunt eu însumi. Eu sunt eu și muntele e munte și amândoi ne simțim vii, respirând la unison.

Când împlinesc doisprezece ani vine momentul unei noi Evaluări. Le urăsc, dar mă controlez, mă silesc să îndur o zi Consiliul, pe membrii lui, să fiu cântărit și măsurat, ca să fiu iarăși liber. La sfârșitul evaluării o interoghează pe bunica despre educația mea, deși e destul de evident că știu că am fost exmatriculat. Bunica nu prea le spune nimic și nu pomenește de excursii. Evaluarea pare să meargă bine. Codul desemnat rămâne *Nu s-a stabilit.*

Peste o săptămână sosește o nouă înștiințare. Ne așezăm la masă și bunica ne-o citește:

> *Înștiințare privind hotărârile Consiliului Vrăjitorilor Albi din Anglia, Scoția și Țara Galilor*
>
> Pentru siguranța tuturor Vrăjitorilor Albi, s-a hotărât de comun acord că orice deplasare a Semicodurilor (A 0,5/N 0,5) de la domiciliul legal trebuie aprobată de Consiliu înainte de a fi întreprinsă orice călătorie. Oricărui Semicod descoperit într-un loc unde nu a primit permisiunea să se afle i se va restrânge total libertatea de mișcare.

— E prea de tot, o să ajungă sub arest la domiciliu, spune Deborah.

— Crezi că au aflat de drumurile lui Nathan în Țara Galilor? întreabă Arran, părând îngrijorat.

— Nu știu. Dar da, trebuie să presupunem că știu. Am crezut că o să-l lase pentru că…, începe bunica și vocea i se stinge de tot.

Știu ce vrea să spună în continuare. Consiliul s-ar putea să mă folosească drept momeală pentru Marcus, ca să se simtă tentat să mă vadă, iar dacă apare, o să dea toți năvală și o să-l omoare… o să ne omoare pe amândoi. Însă acum se pare că vor să-mi îngrădească libertatea de mișcare.

E evident că și Deborah s-a gândit la Marcus.

— S-ar putea să aibă legătură cu familia din nord-est pe care a atacat-o Marcus.

Ne uităm toți la ea.

— N-ați auzit? Au fost uciși toți.
— De unde știi? întreabă bunica.
— Am mai tras și eu cu urechea. Toți trebuie s-o facem, nu? De dragul lui Nathan… și al nostru, de fapt.
— Și cum ai ajuns tu să tragi cu urechea de fapt? o întreabă Arran.
Deborah șovăie, apoi își înalță sfidător bărbia și răspunde:
— M-am împrietenit cu Niall.
Arran clatină din cap.
— Eu doar îi sorb fiecare cuvânt, îi spun ce chipeș și deștept e și el… îmi mai zice una-alta.
Arran se apleacă spre Deborah ca s-o avertizeze, cred, dar nici n-apucă să spună ceva, că ea insistă:
— Nu am făcut nimic rău. Vorbesc cu el și ascult ce zice. Ce-are?
— Și când îl vorbește de rău pe Nathan ce zici?
Deborah se uită la mine.
— Nu-l aprob niciodată, să știi.
— Atunci ce faci, îl dezaprobi? spune Arran aproape cu dispreț.
— Arran! Mie mi se pare o idee grozavă, îl întrerup eu. Consiliul se folosește tot timpul de iscoade, cum zice bunica. Nu-i nimic dacă le întoarcem tacticile împotriva lor. Și, oricum, Deborah are dreptate, nu face nimic rău.
— Dar nici bine nu face.
Mă duc la Deborah, o pup pe umăr și-i spun:
— Mulțumesc, Deborah.
Mă îmbrățișează.
— Ei, și ce-ai aflat, Deborah? o întreabă bunica.
Deborah trage aer în piept.
— Niall spune că Marcus a ucis o familie întreagă săptămâna trecută, un bărbat, o femeie și fiul lor adolescent. Tatăl lui Niall a fost convocat la o întâlnire de urgență a Consiliului.
— Nu-mi vine să cred că ți-a zis toate astea, spune Arran dând iar din cap.

— Lui Niall îi place să se laude cu ai lui. Cred că mi-a zis de zece ori că frate-său Kieran își face instrucția de Vânător și e tot timpul pe locul întâi la probe — asta dacă nu-l bate Jessica, desigur. Se pare că Kieran ține neapărat să fie trimis în misiunea asta, care ar fi prima pentru el.

— Cum se numea familia aceea? întreabă bunica.

— Niall spune c-o chema Grey. Ea era Vânătoare și el lucra pentru Consiliu. Îi știi?

— Mi-e cunoscut numele, spune bunica.

— Niall spune că familia Grey avea în grijă ceva ce poartă numele de Fairborn, asta căuta Marcus, un Fairborn. Nu știu ce-i asta Fairborn, nici nu sunt sigură că Niall știe. Când l-am întrebat cred că și-a dat seama că l-a luat gura pe dinainte și de-atunci nici nu prea mi-a mai vorbit.

Rămân tăcut. Din cine știe ce motiv, tata tocmai a omorât trei oameni, între care se numără un băiat doar cu câțiva ani mai mare decât mine. O fi vreo neînțelegere la mijloc? A încercat oare să le explice că de fapt nu era rău, că nu voia să le facă nimic… Nu voia decât acel Fairborn. Poate avea nevoie de Fairborn, ce-o mai fi și ăsta, dar ei nu voiau să i-l dea și nu voiau să asculte… L-au atacat și el s-a apărat doar și atunci…

— O să-i scriu Consiliului să-i cer permisiunea să te duci în Țara Galilor, spune bunica.

— Ce? zic eu neatent.

— Înștiințarea spune că ai nevoie de permis de călătorie. O să scriu Consiliului să-ți permită să călătorești.

— Nu. Nu vreau să afle unde mă duc eu. N-am nevoie de permisiunea lor.

— Vrei să pleci fără să le aduc nimic la cunoștință?

— Te rog, bunico. Cere doar voie să merg aici în pădure, la cumpărături și din astea, chestii de care nu-mi pasă.

— Bine, Nathan, dar scrie… Bunica se uită pe pergament. „Oricărui Semicod descoperit într-un loc unde nu a primit permisiunea să se afle i se va restrânge total libertatea de mișcare.”

— Știu ce scrie. Și știu ce vreau să fac.

— Nu ai decât doisprezece ani, Nathan, nu înțelegi că o să…

— Înțeleg, bunico, înțeleg tot.

Mai târziu, în seara aceea, când mă dezbrac de culcare, Arran încearcă să vorbească cu mine. Cred că bunica i-a zis să încerce. Îmi zice „să mă mai gândesc”, „să cer poate permisiunea să merg undeva în Țara Galilor” și lucruri din astea de oameni mari. De-ale bunicii.

— Am permisiunea să mă duc la baie, te rog? îi zic.

Nu răspunde, așa că-mi arunc blugii pe jos, mă las în genunchi și repet:

— Am permisiunea să mă duc la baie, te rog?

Nu zice nimic, doar se lasă în genunchi lângă mine și mă ia în brațe. Rămânem așa o vreme. El mă ține în brațe și eu sunt în continuare țeapăn de mânie, gata să-i fac ceva ca să mă răzbun.

De-abia după mult timp îl îmbrățișez și eu un pic.

primul sărut

Consiliul îmi dă permisiunea să mă depărtez doar câțiva kilometri de casă, adică, printre altele, să merg la câteva magazine din apropiere și în pădure. Trece un an, apoi încă unul. Zilele când împlinesc treisprezece și paisprezece ani sunt singurele pete în peisaj, însă reușesc să trec cu bine de evaluări, păstrându-mi codul desemnat *nu s-a stabilit.* Bunica mă învață mai departe despre poțiuni și plante. Merg mai departe singur în Țara Galilor. Învăț să supraviețuiesc în natură iarna, să prevăd vremea și să rezist în ploaie. Nu lipsesc niciodată de acasă mai mult de trei zile și am grijă să mă deplasez discret. Plec și mă întorc prin alte locuri de fiecare dată și stau cu ochii în patru, păzindu-mă de eventuale iscoade trimise să mă supravegheze.

Mă gândesc adesea la tata, însă nu-mi fac niciun plan precis să merg la el. Mă gândesc din ce în ce mai mult la Annalise, nu am încetat niciodată să mă gândesc la ea, la părul ei, la pielea și la zâmbetul ei, însă după ce împlinesc paisprezece ani gândurile la ea nu-mi mai dau pace. Vreau s-o privesc iar și încep să plănuiesc mai serios cum aș putea s-o văd.

Nu-s atât de prost să mă apropii de școală sau de casa ei, însă pe drumul dintre ele se află Edge Hill, unde am stabilit împreună să ne întâlnim într-o zi.

Acolo mă duc.

Dealul seamănă cu un castron răsturnat, turtit la vârf, abrupt pe laturi și cu o cărare dându-i ocol la poale. Pe versantul de sud e un mănunchi de stânci de unde poți admira toată câmpia de jos — câmpuri întinse, despărțite de o rețea de drumuri

de țară tivite cu gard viu, cu câte o casă ici-colo. Dealul e acoperit de copaci drepți, înalți și rari. Stâncile sunt de gresie aspră, cu despicături adânci pe orizontală și verticală. La baza stâncilor se vede un petic de pământ golaș, de culoarea cărămizilor și nisipos; pantofii mi se umplu de pulbere când îl străbat.

E ușor să urc pe stânci, pentru că sunt presărate cu adâncituri mari și căscate în care să-mi sprijin mâinile și picioarele. Când mă așez pe o lespede de gresie din vârf nu văd cărarea de la poale, pentru că panta dealului e prea bombată, dar mai aud câte-o voce de om ieșit la plimbare cu câinele și copii care se strigă unii pe alții îndreptându-se încet spre casă după ore. Dacă ar veni altcineva în afară de Annalise la stânci, aș avea răgaz să dispar de-acolo.

În fiecare zi de școală aștept pe stânci. Odată mi se pare c-o aud vorbind cu unul dintre frații ei, așa că străbat dealul și mă duc acasă.

Într-o zi de toamnă târzie zăresc lucirea pletelor blonde ale lui Annalise ivindu-se de după curba dealului.

Îmi legăn picioarele peste marginea peretelui de stâncă încercând să-mi concentrez toată atenția asupra gestului.

Annalise nu-și ridică privirea decât după ce lasă în urmă cea mai abruptă porțiune a dealului. Când mă vede încetinește pasul, se uită în jur, dar merge mai departe până ajunge aproape sub mine. Apoi își înalță privirea și zâmbește îmbujorată.

Atâta am așteptat s-o văd, încât știu ce vreau să-i spun, dar toate frazele de început pe care mi le-am imaginat nu par potrivite. Îmi dau seama că nu-mi mai legăn picioarele peste margine și mă concentrez iar asupra lor. Și răsuflarea mi-a luat-o razna.

Annalise începe să se cațere pe peretele stâncii, la fel de grațios cum face orice altceva și în câteva

clipe e așezată lângă mine, legănându-și picioarele odată cu mine.

Îmi ia vreun minut să vorbesc.

— Va trebui să dai de știre Consiliului că ai intrat în contact cu mine.

Încetează să-și mai legene picioarele.

— Conform Hotărârii Consiliului Vrăjitorilor Albi, orice contact dintre Semicoduri și Ucenicii Albi trebuie adus la cunoștință Consiliului de toate persoanele implicate, îi amintesc eu.

Annalise începe iar să-și legene picioarele.

— N-am intrat în contact.

Acum îmi simt fiecare bătaie a inimii — îmi bubuie gata să-mi spargă pieptul.

— Oricum, am o memorie groaznică. Mama mă bate tot timpul la cap că uit lucruri. O să încerc să-mi amintesc să-i spun că ne-am întâlnit, dar am senzația c-o să mi se șteargă totul din minte.

— Mă bucur că sunt așa de ușor de uitat, mormăi eu cu ochii la pantofii ei de școală plini de pulbere roșiatică bălăbănindu-se când într-o parte, când în cealaltă, până nu-i mai văd.

— Nu te-am uitat niciodată. Îți țin minte toate desenele, toate dățile când te-ai uitat la mine din celălalt capăt al clasei.

Mai să cad de pe povârniș. *Chiar toate dățile?*

— De câte ori m-am uitat atunci la tine din celălalt capăt al clasei?

— În prima zi de două ori.

— De două ori?

Eu știu că m-am uitat doar o dată. Simt că mă privește, dar mă uit mai departe la pantofii ei.

— Păreai atât de… nenorocit.

Minunat.

— Parcă te durea ceva.

Izbucnesc în râs.

— A, bine, chiar pare destul de aproape de adevăr.

Parcă a trecut o veșnicie de-atunci.

— A doua zi te-ai uitat de zece ori, spune ea.

Nu m-am uitat decât o dată, acum știu că mă tachinează.

— Dar în a treia zi nu te-ai uitat decât de două ori la mine, a fost ziua când m-am așezat lângă tine la desen și nici măcar atunci nu te-ai uitat la mine, te uitai numai la vrabia aia.

— Era o mierlă și tocmai o desenam.

— După aceea am crezut că n-o să mai fii timid cu mine, dar nici acum nu te-ai uitat încă deloc la mine.

Nu-și mai bâțâie picioarele, le ridică și-și ciocnește pantofii unul de celălalt, apoi îi lasă să atârne peste margine.

— Nu sunt timid și m-am uitat la tine.

— La o anumită parte din mine, adică.

Îmi dau seama că arată spre față, dar eu mă uit mai departe spre locul unde se legănau înainte picioarele ei. Mă întorc spre ea și înghit în sec. E la fel de frumoasă ca întotdeauna. Părul precum ciocolata albă, tenul curat ca mierea, o idee bronzat și cu o idee de roșeață în obraji. Însă nu zâmbește.

— Știi ce ochi uimitori ai? mă întreabă.

Nu.

Se împinge un pic cu umărul în mine.

— Nu fi așa de îmbufnat când îți fac complimente.

Se dă un pic mai aproape pironindu-mă cu ochii, iar eu îi întorc privirea, urmărind cum se rostogolesc sclipirile argintii în irisul albastru, unele iute, altele încet și altele părând să-mi vină în întâmpinare.

Annalise clipește și se lasă pe spate.

— Poate nu ești așa de timid până la urmă, spune ea.

Își face vânt de pe povârniș și aterizează ușor pe porțiunea de pământ de sub noi. E ceva până acolo.

Sar și eu după ea și când ating pământul ea o ia la goană ca o gazelă și ne fugărim pe deal o vreme,

prea puțin, până când ea spune că trebuie să plece.

Rămas singur, mă întind pe lespedea de gresie și retrăiesc totul. Încerc să găsesc ceva de zis pentru data viitoare. Un compliment, cum mi-a făcut și ea, ceva despre ochii ei: „Ochii tăi sunt albaștri precum cerul dimineții”. „Ai pielea moale precum catifeaua.” „Ador să-ți văd părul strălucind în soare.” Toate frazele sună penibil, sunt sigur că n-o să fiu în stare să zic așa ceva.

Ne întâlnim iar peste o săptămână și acum Annalise e cea care pare posacă și își privește pantofii.

Ghicesc de unde vine necazul.

— Lumea mă vorbește mult de rău, nu?

Nu răspunde imediat, poate trece în revistă toate bârfele pe care le-a auzit.

— Lumea spune că ești un Vrăjitor Negru.

— Dacă ar fi adevărat, m-ar omorî.

— Ei, se spune că semeni mai degrabă cu tatăl tău decât cu mama ta.

Atunci înțeleg dintr-odată în ce pericol o pun.

— Mai bine pleci. N-ar trebui să mă mai vezi.

Își dă seama unde bat, se întoarce și mă privește drept în ochi.

— Nu-mi pasă ce spune lumea. Nu-mi pasă nici de tatăl tău. De tine îmi pasă.

Nu știu ce să zic. Ce poți să răspunzi la așa ceva? Însă fac ceva ce mi-am dorit să fac dintotdeauna — îi iau mâna și i-o sărut.

De atunci înainte ne vedem în fiecare săptămână, stăm de vorbă pe stânci. Îi povestesc despre mine, dar nu tot, doar despre bunica, Arran și Deborah. Nu-i spun nimic de Țara Galilor și de excursiile mele, chiar dacă îmi doresc să-i povestesc. Însă mă tem. Și urăsc că mă tem. Urăsc faptul că nu pot să fiu cinstit din pricina fricii mele îngrozitoare, bolnave, că e mai sigur pentru ea să știe cât mai puține.

Și ea îmi povestește lucruri din viața ei. Tatăl și frații ei par să semene aidoma cu Jessica, iar mama ei e o Vrăjitoare Albă neobișnuit de slabă. Annalise pare să ducă o viață tare nefericită, pe lângă care traiul meu pare liber și lipsit de griji. Nici n-a auzit de examenele de evaluare și nu mă crede până nu i-l descriu pe membrul cel blond al Consiliului care stă la stânga președintei Consiliului. Annalise spune că pare a fi Soul O'Brien, unchiul ei.

O întreb ceva ce m-a nedumerit întotdeauna. Câte Semicoduri există pe lumea asta? Nu știe, dar o să încerce să-l întrebe pe tatăl ei, care e în slujba Consiliului.

În săptămâna următoare îmi spune că răspunsul lui a fost: „Doar unul".

— Deborah și-a descoperit Darul? mă întreabă ea altă dată.

— Nu. Se tot chinuie. E prea cerebrală.

— Și Niall e tare frustrat. Vrea cu disperare să poată deveni invizibil, ca unchiul meu și Kieran, dar nu cred că ăsta-i talentul lui. N-a vrut să țină mama Ceremonia Darurilor, a zis că sunt mai multe șanse să moștenească darul invizibilității de la tata. Dar nu cred c-ar conta. Kieran a băut sângele mamei, nu pe al tatei. Cred că Darul are de-a face cu ce fel de om ești: îl ai de la naștere și vraja ceremoniei îi îngăduie să se dezvăluie. Niall e prea deschis ca să aibă darul invizibilității.

— Da, și eu cred că așa e. Jessica poate să se deghizeze. Dintotdeauna a fost o mincinoasă înnăscută. Darul i se potrivește ca o mănușă. Dar a băut sângele bunicii și nimeni din partea aceea a familiei nu are Darul ăsta.

— Eu cred c-o să am Darul poțiunilor.

— Și bunica are Darul ăsta. E deșteaptă, dar are și intuiție bună. De-asta cred că se pricepe la așa ceva. Tu îi semeni. Ea e foarte dăruită.

— Eu nu cred c-o să fiu așa de dăruită. Cred c-o să fiu ca mama.

Annalise nu prea se înșală de obicei, dar acum se înșală amarnic. Îi iau mâna și i-o sărut.

— Nu, vei fi foarte dăruită.

Annalise se îmbujorează un pic.

— Mă întreb care va fi Darul tău. Uneori pari dezlănțuit, plin de furie și atunci mă gândesc că vei moșteni darul tatălui tău. Dar alteori ești atât de blând, încât nu mai știu… poate-o să fii ca mama ta. Însă n-o să ai Darul poțiunilor.

Ne vedem o dată pe săptămână cât ține școala, toată iarna, primăvara și începutul verii. Avem grijă să nu stăm mult împreună, întotdeauna în altă zi. În vacanță nu ne vedem.

O mângâi pe păr, privind cum se răsfiră între degetele mele. Ea îmi cercetează palma, plimbându-și vârfurile degetelor pe pielea mea. Spune că poate să-mi citească în palmă.

— O să fii un vrăjitor puternic, îmi zice.

— Da? Cât de puternic?

— Excepțional de puternic, răspunde ea mângâindu-mi iar mâna. Da, se vede limpede. Văd asta în linia de aici. O să ai un Dar neobișnuit. Foarte puțini sunt dăruiți așa. O să poți să te preschimbi în animal.

— Nu-i rău.

Îi cuprind pletele între mâini și mă uit cum îi curg pe umeri.

— Însă doar într-o insectă.

— Într-o insectă? fac eu și-i dau drumul la plete.

— N-o să poți să te preschimbi decât într-o insectă. O să fii un gândac de bălegar excepțional.

Chicotesc.

Mă mângâie mai departe în palmă cu vârful degetelor.

— O să te îndrăgostești până peste cap de cineva.

— Un om sau un gândac de bălegar?

— Un om. Iar omul acela o să te iubească la nesfârșit, chiar și când te preschimbi într-un gândac de bălegar.

— Cum e persoana asta mai exact?

— Nu văd… partea aia e acoperită de noroi.

O mângâi pe obraz cu dosul degetelor. Rămâne nemișcată și mă lasă s-o ating. Îmi trec degetele de pe obraz în jurul gurii ei, în jos pe bărbie, apoi pe gât, apoi fac cale-ntoarsă pe obraz în sus, până la frunte, apoi încet pe șaua nasului, pe vârf în jos, până la buze, unde rămân cu degetul. Mi-l sărută o dată și încă o dată. Mă aplec în față și nu îndrăznesc să-mi iau degetul decât când buzele mele îi iau locul.

Stăm lipiți unul de celălalt, buzele, brațele, pieptul, coapsele, tot corpul vrea cu disperare să-i fie mai aproape.

Nu mă îndur să-mi iau gura de pe pielea ei.

Nu pare să fi trecut decât câteva minute, dar s-a făcut târziu, se întunecă deja când reușim să ne desprindem în sfârșit unul de celălalt.

Când ne luăm la revedere îmi ia mâna și îmi sărută arătătorul pe lungime, îi simt buzele, limba și dinții pe piele.

Am stabilit să ne vedem peste o săptămână. Următoarea zi pare să dureze o veșnicie. Ziua de după e și mai cumplită. Nu-mi găsesc nimic de făcut, nu pot decât să stau și s-aștept. Mă doare tot corpul de dor. Îmi fierb măruntaiele.

În sfârșit vin zorii zilei când ne-am dat întâlnire și parcă trece un an până se face după-amiază.

Aștept pe lespedea de granit, întins pe spate, cu ochii la cer, trăgând cu urechea să aud pașii lui Annalise. Mă încordez la orice sunet, iar când o aud cum urcă în fugă panta mă las pe-o parte și mă ridic în capul oaselor. Când i se ivește creștetul blond de după curba dealului mă arunc de pe stânci și aterizez cu genunchii îndoiți, sprijinindu-mă în degetele stângi și cu dreapta întinsă în lături — mă dau un pic mare. Mă îndrept de spate și fac un pas în față.

Dar s-a întâmplat ceva rău.

Chipul lui Annalise e crispat… îngrozit.

Șovăi. Să mă duc la ea? Să fug? Ce să fac?

Arunc o privire în jur.

Probabil are de-a face cu frații ei, dar nu-i văd și nici nu-i aud. Nu e amestecat Consiliul… nu?

Fac un pas în față. Și atunci se ivește silueta unui bărbat care stă lângă Annalise. A fost acolo de la bun început, cu mâna pe umărul lui Annalise, silind-o să urce dealul și țintuind-o locului. Numai c-a fost invizibil până acum.

Kieran.

Fratele cel mare al lui Annalise e înalt, ca toți din familie, dar are niște umeri lați și părul îi e blond-roșcat mai degrabă decât alb, rar și tuns foarte scurt. Fără să mă scape din ochi, se apleacă puțin în față și-i șoptește lui Annalise la ureche ceva ce nu aud.

Annalise e țeapănă toată. Dă din cap agitată ca răspuns. Privește drept înainte, fără să se uite la mine, fără să se uite la nimic. Kieran își ia mâna de pe umărul ei și Annalise o ia la fugă împleticindu-se la vale.

NA

Kieran îmi ține calea în josul dealului. Iar acum, dinspre vârful dealului, apar Connor din stânga și Niall din dreapta. Aș putea să prind viteză mare dacă o iau în josul pantei, dar Annalise mi-a zis că fratele ei Kieran e un alergător rapid. Aș putea s-o iau într-o parte, spre stânga sau spre dreapta, dar el e mult mai în josul pantei decât mine și dacă se mișcă iute, o să…

Kieran îmi face semn să vin în față, cu un rânjet pe chip.

Nu, nu mi se pare o alegere bună s-o iau în față.

Mă întorc și urc în fugă povârnișul de gresie. M-am mai cățărat de nenumărate ori, știu pe dinafară unde să-mi sprijin mâinile și picioarele. Pot să urc și legat la ochi. Kieran n-are cum să mă prindă, e prea jos. Dar Niall și Connor au câștigat teren în timpul ăsta și când ajung în vârf Connor vine în fugă spre mine și nu se oprește până când nu se opintește cu mâinile în pieptul meu, ca să mă răstoarne peste buza stâncii.

Mă prăvălesc pe spate, mă răsucesc în aer și aterizez ghemuit mai jos pe pământ, chiar în poziția de adineauri. Am nimerit bine, acum nu-mi rămâne decât s-o iau la goană pe pantă în jos. Nici n-apuc însă să-mi iau mâna de jos, că mă izbește un bocanc dintr-o parte și abdomenul îmi zvâcnește în aer, apoi mă trezesc la pământ, fără suflu, cu fața în jos.

Încep să mă târăsc. Mai încasez un picior în coaste. Și încă unul. Bocancii stârnesc praful și-mi azvârle cu nisip în ochi, apoi mă apasă pe ceafă, turtindu-mi fața de pământ.

— Așază-te pe picioarele lui, îl îndeamnă Kieran pe Connor. Tu, Niall, ține-l de mâini.

Niall mă apucă de brațe și mi le imobilizează cu mâinile și picioarele, așezându-se pe capul meu. De-abia reușesc să respir sub pantalonii lui asudați. N-am ce să fac. Nu văd nimic în afară de lâna cenușie, dar îl aud pe Niall gâfâind și pe Connor chicotind nervos. Nu pot să fac nicio mișcare.

— Știi ce-i ăsta, Connor? spune Kieran.

Connor trebuie să se gândească, dar răspunde într-un sfârșit:

— Un cuțit de vânătoare.

Încep să mă zvârcolesc, să mormăi și să-i blestem.

— Ține-l bine, Niall. Mai exact, e un cuțit de vânătoare franțuzesc. Francezii fac niște cuțite minunate. Ia uite ce lamă! Se pliază superb în mâner. Un model extraordinar. Elvețienii se dau peste cap să confecționeze cuțite cu tot felul de dispozitive șmechere, dar de fapt nu-ți trebuie decât o lamă ca lumea.

Aud cum îmi rupe tricoul și simt aerul rece pe spate. Mă încordez în aer și îi înjur în gura mare.

— Ține-l nemișcat și astupă-i gura cu asta.

Niall își saltă picioarele și îmi îndeasă tricoul în gură, eu încerc să-l mușc, dar atunci lama mă atinge pe spate și încerc să mă feresc de ea, dar ea se ține după mine și vârful poposește în mijlocul omoplatului stâng.

— O să-ncep de-aici, mă gândesc. Jumătatea asta e jumătatea neagră, aș crede.

Apoi vârful îmi intră în piele. Durerea îmi sfâșie încet spatele, iar eu urlu și înjur cu gura astupată de tricou, încât glasul mi-e înăbușit.

Kieran îmi spune la ureche printre dinți:

— Niall ți-a spus să nu te apropii de sora noastră, gunoi negru!

Îmi vâră iar vârful cuțitului în umărul stâng, iar eu urlu cu fălcile încleștate în timp ce mă taie iar.

Se oprește și-mi spune:

— Mai bine-l ascultai.

Apoi taie iar, încet.

Eu simt că înnebunesc tot urlând și rugându-mă să-l oprească cineva.

Însă mai face o tăietură, și încă una, iar eu nu pot decât să urlu și să mă rog.

— Hai să luăm o pauză.

Totul se petrece pe tăcute, dar în mintea mea nu e deloc liniște. În cap îmi răsună rugile pe care le urlu în minte. Mă rog iar și iar să nu apuce să-mi mai facă nimic.

— E frumos aici, nu, Connor? spune Kieran. Faină priveliște!

Mă opresc din rugăciuni ca să ascult.

Connor nu răspunde.

— Kieran, sângerează rău, spune Niall părând îngrijorat.

— Era să uit, mersi că mi-ai amintit, Niall. Am niște pulbere din tabără, spune el, părând mai aproape după glas. Se folosește la Pedepse.

Și iar încep să mă rog, mai tare decât oricând, te rog, nu-l lăsa să-mi facă asta, te rog.

— Oprește sângerarea, nu se poate să lăsăm Vrăjitorii Negri să sângereze până mor. Am auzit că doare un pic. O să aflăm dacă-i adevărat, nu?

Atunci încep să implor, numai în gând, dar mă milogesc. *Te rog, nu, te rog, nu, nu, nu, nu…*

— Hei, trezirea!

Pot să respir mai bine. Niall nu-mi mai stă pe cap, mi-au scos tricoul din gură.

— Trezește-te!

Nu văd decât un bocanc negru lustruit, dar pătat cu fire de nisip și câțiva picuri de sânge. Închid iar ochii.

Kieran îmi vorbește la ureche, încât îi simt răsuflarea pe piele.

— Cum te simți, ești bine?

Mă simt îngrozit.

Durerea din spate mi-a mai trecut. Dar nu mai vreau să mă doară. Aș face orice să-l opresc. Aș

implora, m-am milogit, în minte îi spun deja: *Te rog, oprește-te! Te rog!* Nu pot să rostesc cuvintele, nu iese niciun sunet, dar în gând îl implor: *Te rog, oprește-te!*

— Plângi. Hei, Niall! Connor! Plânge.

Tăcere.

— Crezi că-i pare rău, Connor? Se căiește că te-a bătut?

Connor mormăie ceva.

— Poate. Nu sunt sigur. Tu ce crezi, Niall?

— Da, îl aud cu greu pe Niall.

Pare mânios.

— Bun… Păi, bine atunci.

Kieran aproape își lipește gura de urechea mea și-mi spune:

— Așa deci, îți pare rău că i-ai bătut pe amărâții ăștia de frați ai mei?

Vreau să spun că da. Chiar vreau. În gând spun că-mi pare rău. Dar nu vrea să-mi iasă niciun cuvânt din gură.

— Îți pare rău că te-ai întâlnit cu soră-mea?

Și de cum o spune, din tonul lui, înțeleg că n-a terminat. Nu s-a sfârșit totul. Nu are de gând să se oprească aici. Și nu contează ce-o să spun. Nu pot decât să-l urăsc.

— Te-am întrebat dacă-ți pare rău că te-ai întâlnit cu soră-mea.

Îl urăsc cu toate lacrimile pe care le vărs, cu toate urletele și implorările mele.

— Ce-ai mai făcut cu ea?

Vreau să știe ce-am făcut, dar nici nu mă gândesc să-i spun ceva.

— Nu cred că-ți pare rău deloc… nu-i așa?

Chiar nu-mi pare. Nu-mi pare rău pentru nimic. Simt prea multă ură ca să regret ceva.

— Hai să mai încercăm o dată, bine? Pe partea asta. Asta trebuie să fie jumătatea albă.

Îmi îndeasă tricoul la loc în gură și simt iar lama, pe partea dreaptă a spinării, lângă coloană. Până acum m-a tăiat doar pe stânga, așa că știu ce

urmează. De-asta a vorbit atâta, doar ca să știu la ce să mă aștept.

Tăieturile dor, dar tot timpul mă gândesc doar la pulbere, de ea mă tem. Kieran nu se grăbește deloc totuși…

— Trezirea!

Cineva îmi trage o palmă.

— Aproape am terminat. Mai e partea mea preferată. Lasă bucățica cea mai gustoasă la urmă, cum se zice, nu?

Am renunțat să mă mai gândesc la ceva, am renunțat la rugăciuni acum mult timp. Mă uit la nisip. Grăunțele micuțe — portocalii, cărămizii, roșcate, unele mici de tot negre.

— Vrei să-l dai cu niște pulbere, Niall?

— Nu.

— Nu? Atunci e rândul tău, Connor.

— Kieran, spune Connor foarte încet. Eu…

— Tacă-ți gura, Connor! Fă-o și gata!

Kieran îngenunchează lângă fața mea și îmi spune:

— Vezi să nu se mai întâmple, Semicod de rahat ce ești, sau altfel îți tai coaiele și după aia îți smulg mațele cu mâinile mele.

Îl urăsc, îl blestem și urlu la el prin tricou.

E beznă. Pământul de sub mine e rece. Și eu am înghețat pe dinăuntru, numai spinarea mi-a luat foc. De-abia pot să mă mișc, însă trebuie să sting focul. Mă tăvălesc pe jos. Cineva urlă în depărtare.

Strigăte…

Vocea lui Arran…

Copacii îmi țin calea ca niște santinele, dar trec pe lângă mine.

Beznă.

— Nathan? aud vocea blândă a lui Arran în ureche.

Deschid ochii și-i văd chipul aproape. Cred că suntem în bucătărie.

Sunt întins pe masă, ca un pui în tavă gata să fie mâncat. Bunica stă cu spatele la mine, face niște sos pentru friptură. Deborah ține un vas aburind. Poate sunt cartofii.

— O să te faci bine, o să te faci bine, spune Arran, dar pe un ton ciudat.

Deborah pune vasul lângă mine și atunci știu că nu-s cartofi și mi se face frică, groaznic de frică. O să m-atingă pe spate. Mă rog de Arran să n-o lase să m-atingă.

— Trebuie să curețe rănile. O să te faci bine, o să te faci bine.

Îl implor să nu le lase să se-atingă de mine. Dar nu cred că pot să rostesc vreun cuvânt.

Îmi strânge mai tare mâna.

Mă trezesc iar. Sunt tot un pui pe masă. Arran mă ține strâns de mână. Spinarea îmi arde pe dinăuntru, dar pe dinafară mi s-a răcit.

— Nathan? spune încet Arran.

— Rămâi lângă mine, Arran.

Simt căldura soarelui pe față. Îmi simt spatele încordat, zvâcnindu-mi agitat, în ritmul bătăilor inimii. Nu îndrăznesc să-mi mișc decât degetele. Arran încă mă ține de mână.

— Nathan?

— Apă.

— Mișcă-ți capul foarte încet. O să-ți pun paiul în gură.

Clipesc și deschid ochii. Stau întins de-a curmezișul patului meu, cu capul pe marginea saltelei. Sub mine se află un pahar de apă cu un pai lung.

După ce beau, picotesc vreo câteva minute, apoi mă trezesc cu stomacul fierbându-mi. Vomit într-un vas pus în locul paharului cu apă, îngrozit că la fiecare crampă spinarea îmi e cuprinsă de spasme.

Când mă trezesc din nou, Arran e tot la căpătâiul meu.

— Bunica ți-a pregătit o licoare. Spune s-o bei cu înghițituri mici.

E o licoare tare scârboasă. Probabil e amestecată cu un somnifer, pentru că nu-mi mai amintesc nimic până seara, când mă trezesc iar.

Îmi mișc degetele, însă Arran nu e la căpătâiul meu. În cameră e întuneric, dar îi văd silueta în pat, doarme. În casă e liniște, însă aud niște glasuri vorbind încet și-mi mișc un pic capul să mă uit prin ușa crăpată. Bunica e afară cu Deborah. Vorbesc între ele și mă chinui să înțeleg ce zic, însă apoi îmi dau seama că de fapt nu vorbesc, ci plâng.

A doua zi dimineață când mă trezesc mi-e iarăși sete. Sub mine e un pahar de apă — măcar nu mai trebuie să înghit poțiune din aia. Sorb apa cu zgomot, golind paharul.

— Trebuie să sorbi încet, nu așa.

Când întorc capul, îl văd pe Arran stând de-a curmezișul patului, sprijinit de perete. E palid la față, cu cearcăne negre la ochi.

— Cum te simți?

Cât mă gândesc ce să răspund, mișc un pic din cap. Spatele mă strânge rău.

— Mai bine, tu?

— Un pic obosit, răspunde el frecându-și fața cu degetele.

— Măcar tu nu plângi, spun. N-am mai văzut-o pe bunica plângând.

Trag aer prin pai, pentru că nu mai e deloc apă, apoi mă uit în sus la el și-l întreb:

— Chiar așa de rău e?

— Da, răspunde el uitându-se în ochii mei.

O vreme stăm în tăcere.

— Ai venit să mă cauți?

— Când s-a făcut târziu te-am căutat în pădure — era vreo zece seara. Nu erai, așa c-am luat toate străduțele la rând. M-a sunat Debs la miezul nopții. O sunase cineva ca să ne zică unde ești. Debs crede că Niall.

Îi povestesc lui Arran ce s-a întâmplat și că m-am văzut cu Annalise.

— Ți se pare o prostie că m-am întâlnit cu ea? îl întreb când nu spune nimic.

— Nu.

— Serios?

— Vă plăceți. Ea se poartă frumos cu tine și e… știi tu… frumoasă.

Rămânem iar tăcuți.

— Promite-mi că n-o s-o mai vezi.

Mă uit în podea cu gândul la Annalise și la zâmbetul ei, ochii ei și expresia pe care o avea când am văzut-o ultima oară.

— Nathan, promite-mi.

— Nu-s chiar atât de prost.

— Promite-mi.

— Îți promit că nu-s chiar atât de prost, spun eu tot cu ochii în podea.

Arran se lasă pe podea lângă mine. Îmi dă părul la o parte de pe față, mă sărută pe frunte și-mi șoptește:

— Te rog, Nathan, n-aș suporta.

Mă vindec repede, chiar și pentru un ucenic, dar tot ia cinci zile să-mi scoată bandajele. Stau în baie cu spatele la oglinda mare, cu o oglinjoară de-a bunicii în mână. Arran m-a întrebat a doua zi dacă mi-a zis Kieran ce mi-a făcut. Atunci am știut că n-au fost doar niște simple tăieturi.

Cicatricele mi se întind de la omoplați până la noadă. un „N” pe stânga și un „A” pe dreapta.

NA

posttraumă

Știu că nu trebuie să mă mai apropii de Annalise. Nu-s prost, n-o să mai încerc s-o văd, cel puțin nu încă, dar tot vreau să știu dacă e bine.

Cum Deborah a terminat școala, n-a mai intrat în legătură cu Niall, în afara acelui telefon pe care i l-a dat ca să-i spună unde sunt. Însă și dac-ar ține legătura, oricum n-aș crede ce spune Niall despre Annalise. Îl rog pe Arran să-i trimită un mesaj. Îmi spune că Niall l-a prevenit să nu se bage: „O să te-alegi și tu cu ce s-a ales frate-tău". Presupun că n-a zis chiar „frate-tău", dar se înțelege clar ce-a vrut să spună și-i zic lui Arran s-o lase baltă atunci.

— Să nu crezi că e vina ta, îmi spune Arran.

Nici nu cred, e vina lui Kieran și a cretinilor ălora de frați ai lui.

Și mai știu și că Annalise o să gândească la fel, o să știe că n-am vrut să-i fac deloc probleme… însă am dat-o în bară. Am fost naiv. Am știut c-o să dăm amândoi de belea dacă ne prind și nici n-am vrut să mă gândesc. Dar nici ea nu s-a gândit.

Bunica se așază la căpătâiul meu și curăță pomezile de pe spatele meu. Își trece degetele peste cicatricele mele și mă întind și eu să le pipăi. Sunt niște șănțulețe inegale și nu prea adânci.

— S-au vindecat bine, spune bunica. Parcă le ai de ani de zile.

Îmi arcuiesc spatele, mă aplec în față, apoi îmi răsucesc umerii. Nu mai simt nicio durere, nu mă mai strânge deloc pielea.

— Pomezile și-au făcut treaba, dar și tu. Ai început să te vindeci singur.

Toți vrăjitorii se vindecă mai repede decât supușii. Unii chiar foarte repede. Unii pe loc. Așa că știu că bunica are dreptate. Mă simt atât de bine, îmi vibrează corpul, parcă am luat vreun drog slab…

Însă m-am vindecat de tot. În prima noapte după ce mi-a curățat pomezile mă ghemuiesc în pat, în sfârșit liber să stau în orice poziție am chef. Mă simt bine, dar nu durează. Mă trec toate apele, iar durerea de cap pe care am tot ignorat-o se amplifică, până simt că-mi crapă capul. Mă duc în bucătărie să beau niște apă, dar îmi dă o stare de rău, așa că mă așez pe pragul ușii din spate și mă simt pe loc ușurat. Rămân acolo, afară, rezemat de perete. Cerul e senin și luna plină pare apăsătoare și imensă. Totul e liniștit, nemișcat, și nu sunt deloc obosit. Mă uit în spate și-mi văd umbra lungă și neagră întinsă pe dușumeaua bucătăriei. Iau un cuțit mic din sertar, fără să mă grăbesc, simțind cum mă ia cu greață iar, cât stau în bucătărie, însă îmi trece când mă așez iar pe pragul ușii din spate.

Țin cuțitul sprijinit în palmă cât mă gândesc de unde să încep.

Fac o mică tăietură cu vârful cuțitului în buricul arătătorului. Sug sângele, apoi mă uit la tăietură, trăgând de piele. Iar curge sânge, iar îl sug, apoi mă uit lung la tăietură și încerc s-o vindec.

Vindecă-te! îmi poruncesc.

Apare și mai mult sânge.

Mă relaxez, mă uit la lună, îmi simt tăietura și zvâcnetul din deget. Le simt. Rămân atent la ele și la lună. Nu știu cât durează, ia ceva timp. Însă știu că se-ntâmplă ceva pentru că nu mă pot opri să nu zâmbesc. Simt vibrația. Îmi place senzația. Îmi înfig iar vârful cuțitului în deget.

În următoarea noapte încerc să dorm în pat, dar de cum se lasă întunericul mă apucă greața și încep să transpir, așa că ies din casă și îmi trece imediat.

Dorm în grădină și mă întorc în cameră înainte să se trezească Arran.

La fel în a treia noapte, însă de data asta chiar când mă întorc Arran se îmbracă.

— Unde-ai fost astă-noapte?

Dau din umeri.

— Nu te vezi cu Annalise?

— Nu.

— Dacă te vezi cumva…

— Nu mă văd.

— Știu că-ți place de ea, dar…

— Nu mă văd! Doar că n-am reușit să adorm. Era prea cald, am dormit afară.

Arran nu pare prea convins. Când ies, Deborah e pe hol, se piaptănă prefăcându-se că n-a tras cu urechea.

Când stăm la masa de dimineață, Deborah se apleacă spre mine și-mi spune:

— N-a fost deloc cald azi-noapte. Cred că mai bine-i spui bunicii că nu poți să dormi.

Clatin din cap.

Atunci Deborah ne anunță pe toți:

— În ultima vreme m-am documentat despre tulburarea de stres posttraumatic.

Arran își dă ochii peste cap, eu îmi înfig lingura în farfuria cu cereale.

— Poți avea o reacție întârziată la un șoc. Coșmarurile și amintirile survenite brusc sunt manifestări tipice. Sentimentul de furie, frustrare…

Mă uit mânios la ea îndesându-mi un morman de cereale în gură.

— Ce tot spui acolo, Deborah? o întreabă bunica.

— Nathan a trecut printr-o traumă puternică. Nu poate să doarmă. Îl trec valuri de sudoare.

— A, înțeleg atunci, spune bunica. Ai coșmaruri, Nathan?

— Nu, răspund apăsat, cu gura plină de cereale.

— Dacă într-adevăr are coșmaruri și dacă are tulburare de stres, atunci clar e cam lipsit de tact să aduci vorba de asta dimineața la masă, spune Arran.

— Bunica poate să-i dea probabil un somnifer, ceva, așa m-am gândit.

— Ai nevoie de somnifere, Nathan? mă întreabă Arran.

— Nu, mulțumesc, răspund îndesându-mi mai departe mâncare în gură.

— Ai dormit bine azi-noapte, Nathan? mă întreabă Arran prefăcându-se foarte îngrijorat.

— Da, mulțumesc, spun cu gura plină.

— Bine, dar atunci de ce n-ai dormit în patul tău, Nathan? mă întreabă Deborah uitându-se când la mine, când la Arran.

Îmi înfig lingura în cerealele înmuiate de tot din farfurie. Arran se uită urât la Deborah.

— Doar nu te duci să te vezi pe furiș cu Annalise, nu? mă întreabă bunica.

— Nu! împroșc eu cu cereale pe masă.

Bunica mă privește cu ochi mari.

De ce nu mă crede nimeni?

— Tot nu ne-ai zis de ce n-ai dormit la tine-n pat azi-noapte, spune Deborah.

— Toți știm că-i place să doarmă afară, Deborah.

Îmi trântesc lingura pe masă.

— N-am dormit la mine-n pat pentru că mi-a fost rău, bine? Asta-i tot.

— Bine, dar… începe Deborah.

— Vă rog, liniște toată lumea, o întrerupe bunica, masându-și fruntea. Trebuie să vă spun ceva.

Bunica se întinde și mă ia de braț continuând:

— Sunt tot felul de zvonuri despre înclinația Vrăjitorilor Negri pentru noapte.

Mă uit lung la ea și ochii ei bătrâni și serioși mă pironesc plini de îngrijorare. *Înclinația Vrăjitorilor*

Negri? Adică vrea să spună că sunt Vrăjitor Negru pentru c-am dormit vreo două nopți afară?

Îmi trag brațul din strânsoarea ei și mă ridic.

— Bine, dar Nathan nu-i Vrăjitor… spune Arran și se întrerupe.

— Circulă zvonuri și despre slăbiciunile lor, spune bunica. Unii Vrăjitori Negri nu suportă să fie între patru pereți noaptea. Sunt doar niște povești, dar nu înseamnă că nu-s adevărate, spune masându-și iar fruntea. Dacă stau în casă noaptea înnebunesc.

Arran se uită la mine și clatină din cap.

— Nu asta ți se-ntâmplă ție.

— Ar fi bine să vă povestesc ceva, continuă bunica. E important ca Nathan să știe.

Acum m-am vârât într-un colț al bucătăriei. Deborah vine lângă mine, mă cuprinde cu brațul, își lasă capul pe umărul meu și-mi șoptește:

— Nathan, îmi pare rău, n-am știut. N-am știut.

cum a murit saba

Saba a fost o Vrăjitoare Neagră. Omorâse un Vânător și acum fugea de ei. Virginia, conducătoarea Vânătorilor, îi luase urma cu un grup de elită. O urmăriseră pe tot cuprinsul Angliei, pe câmpuri, prin orașe și târguri, iar acum erau tot mai aproape.

Saba era vlăguită de puteri și, cum nu mai avea de ales, s-a ascuns în pivnița unei case mari de la marginea unui sat. Pesemne era disperată, altfel n-ar fi încercat să se ascundă. Zadarnic te ascunzi de Vânători. Știa că o să-i dea de urmă. Și așa s-a-ntâmplat. Vânătorii au găsit casa și au înconjurat-o iute. Saba n-avea pe unde să scape. Unii dintre ei voiau să dea buzna în pivniță, dar Virginia nu mai voia să piardă pe nimeni. În pivniță nu se putea intra decât printr-un chepeng și Virginia a dat poruncă să se astupe intrarea o lună întreagă, răgaz în care Saba fie avea să moară, fie avea să fie atât de slăbită încât aveau s-o prindă fără nicio pierdere din partea lor.

Virginia știa că cei mai mulți Vânători nu erau mulțumiți de hotărârea ei. Voiau să se răzbune, să se acopere de glorie și să termine repede cu vânătoarea asta. Virginia a pus un paznic la intrarea pivniței ca să nu fugă Saba, dar și ca să fie sigură că niciun vânător nu-i încălca poruncile.

La căderea nopții Vânătorii și-au făcut culcușuri prin casă și prin grădină. Dar de dormit n-a dormit nimeni, pentru că, imediat ce s-a lăsat întunericul, din pivniță au început să se audă urlete înfiorătoare.

Vânătorii au dat fuga la chepeng, crezând că vreunul din ei nesocotise poruncile Virginiei,

intrând în pivniță, și Saba se apucase să-l chinuie. Dar nu, paznicul era tot la intrarea astupată. Urletele care veneau din pivniță au continuat până-n zori. Vânătorii au încercat să doarmă acoperindu-și urechile și îndesându-și în ele bucățele de stofă rupte din haine, dar sunetele acelea tot le străpungeau țestele. Parcă toți ar fi urlat într-un glas cu ea.

A doua zi, Vânătorii erau toți frânți de oboseală. Erau bărbați și femei tari din fire, cei mai tari, însă o vânau pe Saba de săptămâni întregi și erau storși de puteri.

În a doua noapte iar au început urletele și iar n-a putut să doarmă nimeni.

Și așa în fiecare noapte toată săptămâna, încât la sfârșit Vânătorii ajunseseră să se sfădească între ei. Unul din ei îl înjunghiase pe altul și o alta fugise. Până și Virginia ajunsese la disperare — nu dormise deloc și vedea că în ceata ei izbucnise haosul. În a opta noapte, când au început iar urletele, a dat fuga la pivniță pradă furiei și s-a apucat să dea la o parte obstacolele care blocau chepengul. Vânătorii s-au strâns în jur, dar nu prea știau ce să creadă. Cu toții voiau să intre și să pună capăt chinului, însă când își vedeau căpetenia, care dădea de obicei dovadă de atâta sânge rece că era un model pentru toți, cum smulgea bucăți din chepeng, se întrebau dacă nu-și pierduse cumva mințile.

Unul dintre Vânători a pășit în față și a îndrăznit să-i amintească Virginiei că a dat poruncă să o țină închisă o lună pe Saba, iar acum de-abia de trecuse o săptămână. Virginia l-a împins în spate pe Vânător spunând că e gata să-și pună viața în primejdie, precum și viețile lor, ca să pună capăt acelui chin.

Virginia a ridicat chepengul și a coborât în pivniță, cu Vânătorii îngrămădindu-se în urma ei.

În pivniță era beznă. Cu o torță în mână, Virginia a făcut un pic de lumină pe podea, cât să-

și croiască drum printre lăzi, cutii, un scaun vechi, sticle de vin și un sac de cartofi. A văzut o ușă care ducea în altă încăpere. De acolo veneau urletele. Virginia a luat-o spre ușă și Vânătorii după ea.

A doua încăpere părea goală. Numai în cel mai dosit ungher, mai să nu se vadă, era o grămăjoară de zdrențe.

Virginia s-a dus întins într-acolo, a săltat zdrențele și acolo zăcea Saba pe moarte, cu mințile total rătăcite și încă urlând. Își înfipsese unghiile în față, care-i ajunsese carne vie. Nu putea să vorbească, pentru că își retezase limba cu dinții. Și tot mai urla.

Virginia putea s-o omoare pe loc, însă a spus că ar trebui dusă în fața Consiliului pentru a fi interogată. De-abia dacă mai avea viață în ea, însă Saba era o Vrăjitoare Neagră puternică, astfel că Virginia le-a poruncit s-o lege și s-o ia de acolo pe sus.

Era în toiul nopții, însă în lumina lunii părea aproape zi. Când Vânătorii au scos-o din casă, Saba a început să cânte și să se zvârcolească. Virginia și-a dat seama prea târziu că Saba își venea iar în puteri, acum că era afară, în aerul nopții. Saba a slobozit flăcări pe gură și cei doi Vânători care o cărau pe sus au luat foc de vii. A căzut la pământ și cu flăcările și-a mistuit frânghiile ce-o legau de mâini și de picioare. Virginia a scos arma și a împușcat-o în piept, însă Saba a găsit forța s-o apuce și să-i dea foc. Ardeau amândouă de vii când fiul Virginiei, Clay, a împușcat-o pe Saba în gât. A căzut pe iarba din fața casei, amuțind în sfârșit.

Virginia a murit arsă și Clay e până în ziua de azi conducătorul Vânătorilor.

Bunica își freacă fața zicând:

— Mi-a spus o Vânătoare povestea asta cu mult timp în urmă. Eram la priveghiul partenerei sale, o altă Vânătoare. Era mâhnită și foarte beată. Am scos-o să-i dau o poțiune liniștitoare. Am stat de

vorbă pe iarbă. Mi-a spus că tovarășa ei fusese Vânătoarea care fugise atunci. Clay îi dăduse de urmă și poruncise să fie executată. Fata aceea beată fusese silită să-și împuște partenera.

Debs clatină din cap.

— Sunt niște monștri. Vânătorii sunt la fel de răi ca…

— Deborah! Nu! Să nu spui niciodată așa ceva, îi taie Arran vorba.

— Cine a fost Saba? întreb.

— Mama lui Marcus, răspunde bunica oftând.

Nu știu de ce, dar nu mă surprinde. Mă desprind de Deborah și mă duc să m-așez pe treapta de la ușa din spate.

Arran vine și se așază lângă mine.

— Nu înseamnă nimic, îmi spune aplecându-se spre mine.

— Saba mi-a fost bunică.

— Nimic din toate astea nu ne dă de înțeles că și tu ești așa.

— Și mie mi se-ntâmplă, Arran, spun clătinând din cap. O simt. Sunt un Vrăjitor Negru.

— Ba nu ești. Corpul tău trece prin schimbările astea, nu tu. Tu cel adevărat n-ai nimic de-a face cu Vrăjitorii Negri. Ai moștenit o parte din genele lui Marcus și o parte din ale Sabei. Dar e ceva pur fizic. Iar chestiile care țin de fizic, gene, Darul tău, toate astea nu fac din tine un Vrăjitor Negru. Trebuie să crezi. Cine ești se vede după cum gândești și după cum te porți. Tu nu ești rău, Nathan, n-ai pic de rău în tine. O să fii foarte dăruit — ne e limpede tuturor —, însă doar ce vei face cu Darul tău va arăta dacă ești bun sau rău.

Mai că-mi vine să-l cred. Nu simt că sunt rău, dar mă tem. Corpul meu mi-a devenit de neînțeles și habar n-am ce-o să facă în continuare. Parc-ar avea propria voință și mă poartă spre o cale de la care nu-mi stă în putere să mă abat. Crizele nocturne mă scot din casă și mă silesc să mă depărtez de vechea mea viață. Iar zgomotele pe

care le-aud în țeastă par să mă îndepărteze de oameni.

De câte ori Jessica spunea că sunt pe jumătate Negru, bunica spunea „dar și pe jumătate Alb”. Întotdeauna mi-am închipuit că genele mamei și ale tatei mi se amestecă în corp, însă acum îmi trece prin cap că mi-am moștenit trupul de la tata și spiritul de la mama. Poate Arran are dreptate, spiritul meu nu e rău, însă trebuie să-mi duc viața într-un trup cu purtări ciudate.

În dimineața aceea plec spre Țara Galilor, având de gând să stau acolo o zi, două. Îmi place să dorm sub cerul liber și să trăiesc din ce găsesc, iar după discuția cu Arran mă simt mai optimist, de parcă mă cunosc mai bine. Privesc lucrurile din alt unghi, atâta tot, însă așa pot să-mi supraveghez corpul și să învăț de ce e-n stare. Îl țin sub observație ceva mai detașat, îi pun la încercare capacitățile de vindecare și încerc să înțeleg ce efect are noaptea asupra mea.

Mai rămân o zi în Țara Galilor, și încă una, și încă una. Găsesc un hambar părăsit și încerc să dorm în el, iar atunci descopăr că luna îmi schimbă mult starea. Pe lună plină e cel mai rău înăuntru noaptea, nu-mi pot stăpâni tremuratul și încep să vomit. Pe lună nouă e suportabil în hambar, nu simt decât o greață ușoară. Pe lună plină pot să mă vindec mai ușor, cum aflu când mă tai pe braț. O tăietură se vindecă de două ori mai greu ziua, pe lună nouă, decât noaptea pe lună plină.

Zilele trec și învăț din ce în ce mai multe lucruri, însă știu că nu pot mărturisi nimănui ce-am învățat, nici măcar lui Arran. Tot ce e Negru în mine trebuie tăinuit, iar acum știu că la trup sunt un Vrăjitor Negru.

mary

Stau în Țara Galilor mai bine de o lună. Îmi place să învăț atâtea despre corpul meu, dar mă simt și cumva stingher. Mi-a intrat în cap că tata stă cu ochii pe mine. Vede tot ce fac. Dă atoateștiutor din cap de câte ori mai descopăr ceva despre corpul meu, zâmbește aprobator când prind, jupoi și pregătesc un iepure, însă clatină din cap atunci când iau vreo hotărâre greșită, când mă cuprinde frigul într-un adăpost nepotrivit sau când trec un pârâu pe unde nu-i bine. Orice fac, îl simt judecându-mă și în fiecare zi am impresia c-o să-și facă apariția.

Sigur că tata nu vine. Uneori mă întreb dacă se întâmplă așa pentru că sunt pe jumătate Alb, deci nu destul de Negru. Însă apoi îmi zic că toate astea nu sunt niște încercări adevărate, adevărata încercare va fi să ajung cumva la el, iar acum mă simt pregătit.

Mai sunt trei săptămâni până împlinesc cincisprezece ani, nu mai vreau să risc prezentându-mă la o nouă Evaluare. Sunt convins că membrii Consiliului vor vedea că se petrece ceva cu corpul meu, că mă schimb, iar așa n-o să-mi mai păstrez codul desemnat *Nu s-a stabilit.* Nimeni nu mi-a zis ce se va întâmpla dacă mă desemnează drept Vrăjitor Negru, însă cum toți Vrăjitorii Negri din Marea Britanie sunt fie prizonieri, fie omorâți pe loc, m-am cam prins și singur.

Trebuie să plec. Dar mai întâi trebuie să-l văd pe Arran. Peste o săptămână face șaptesprezece ani și vreau să fiu și eu la Ceremonia Darurilor. După aceea o să plec să-l caut pe tata.

În prima dimineață după ce ajung acasă, Deborah îmi dă un plic care sosise cu două săptămâni mai devreme. E pe numele meu. N-am mai primit nimic prin poștă. Înștiințările le primește întotdeauna bunica. Mă aștept să fie vreun nou decret de-al Consiliului, însă în plic e un dreptunghi de carton gros, alb, cu un scris frumos pe el.

I-l dau lui Arran.

— Cine-i Mary Walker? mă întreabă el.

Ridic din umeri.

— Împlinește nouăzeci de ani și te invită la ziua ei.

— N-am auzit în viața mea de ea, spun.

— O cunoști cumva, bunico? întreabă Arran.

Bunica se încruntă, dar încuviințează precaut.

— Și?

— E o vrăjitoare bătrână.

— Păi, de asta ne-am prins deja, spune Arran.

— E… N-am mai văzut-o și n-am mai auzit de ea de ani de zile.

— De când?

— Din tinerețe. Pe vremuri era în slujba Consiliului, dar a devenit cam… ciudată.

— Ciudată?

— Excentrică.

— Adică e nebună.

— Ei… a luat-o un pic razna, a început să acuze oameni în dreapta și-n stânga. La început nu părea să prezinte vreun pericol pentru altcineva, însă era clar că înnebunise. Se pare că a început să danseze pe la întruniri sau să-i cânte cântece de dragoste conducătoarei. S-a făcut de râs și a plecat din Consiliu. Nimeni nu prea s-a arătat înțelegător cu ea.

— De ce-l invită pe Nathan la ziua ei?

Bunica nu răspunde. Citește invitația și apoi își face de lucru cu ceaiul.

— Și ce faci, te duci? mă întreabă Arran.

Bunica ia ceainicul și se pregătește să toarne apă.

— E o vrăjitoare bătrână și nebună, spun. N-a mai invitat pe nimeni din familie. N-o cunosc și nici n-am voie să merg undeva fără permisiunea Consiliului.

Îi zâmbesc larg lui Arran.

— Așa că sigur c-o să mă duc.

Bunica lasă ceainicul jos fără să-l mai umple.

Mai sunt patru zile până la petrecere. În cele patru zile bunica nu-mi mai spune nimic despre Mary, de câte ori aduc vorba de ea nu-mi spune decât să țin minte cum se ajunge la casa lui Mary, urmând instrucțiunile de pe dosul invitației. E o mică hartă pe care sunt trecute orele la care trebuie să mă aflu într-un anumit loc sau altul. Bunica îmi spune să respect harta și orarul întocmai.

Pornesc dimineața devreme în ziua petrecerii aniversare și o iau spre gară. Mă urc în tren, schimb trenul, apoi iau un autobuz și încă unul. Drumul ia o groază, de fapt aș putea să iau autobuzul de două ori mai devreme, însă instrucțiunile sunt limpezi și le respect cu sfințenie.

Apoi trebuie să merg o groază pe jos. Trec prin locurile indicate pe hartă și aștept să treacă intervalul de timp cerut înainte să merg mai departe. Pădurea e mai curând un desiș și se lasă o liniște tot mai adâncă pe măsură ce înaintez. În timp ce aștept să parcurg ultima etapă a călătoriei îmi dau seama că în minte nu mai aud niciun zgomot și în jur s-a așternut o liniște minunată. Mai că ratez momentul plecării tot încercând să-mi dau seama ce zgomote s-au potolit. Însă mă țin de program și într-un sfârșit ajung la o colibă dărăpănată într-o poieniță.

La stânga colibei e o grădină de zarzavat și la dreapta e un pârâu cu câteva găini ciugulind pe mal. Fac un ocol la dreapta, iau niște apă în căușul palmelor și beau. Apa e dulce și limpede. Trec fără

să-mi salt pasul peste șuvoiul de apă. Dau ocol colibei atât de prăpădite, că în spate stă să se prăbușească și văd cum un pui ciugulește pe jos într-un dormitor. Mă duc în față, la ușa joasă, verde, și ciocănesc încet, să nu sparg lemnul putred.

— Ar fi păcat să stau în casă într-o asemenea zi.

Mă întorc.

Glasul viguros și tare nu pare deloc pe potriva bătrânei vrăjitoare gârbovite ce poartă o pălărie pleoștită cu boruri mari, un pulover lălâu, plin de găuri, niște blugi lălâi plini de găuri și cizme mari de cauciuc pline de noroi.

— Mary? întreb nesigur — persoana din fața mea, cu o mustață albă și subțire, ar putea fi la fel de bine bărbat.

— Nu-i nevoie să mai întreb cine ești tu.

După glas e sigur femeie.

— Ăăă, la mulți ani! Îi întind coșul cu cadouri, dar nu face nicio mișcare să-l ia. Cadouri. Pentru dumneata.

Tot nu spune nimic.

Las coșul în jos.

Mary scoate un hohot de râs sau poate tușește, încât în jos pe bărbie îi picură saliva, dar și-o șterge cu mâneca.

— Ce, n-ai mai văzut o vrăjitoare bătrână până acum?

— Nu multe… păi, nici măcar…

Cuvintele pe care le bălmăjesc îmi mor pe buze când mă privește mai de-aproape.

Mai că s-a cocoșat de tot, așa că trebuie să-și dea capul pe spate și să mă privească cruciș.

— Poate nu semeni așa de tare cu tatăl tău cum mi s-a părut. Dar sigur semănați.

— Îl cunoști?... adică… l-ai cunoscut?

Îmi ignoră întrebarea și-mi ia de-abia acum coșul, zicând:

— E pentru mine? Cadouri?

De parc-ar fi tare de ureche, deși am impresia că aude perfect.

Merge la pârâu și se așază pe un petic de iarbă rară. Mă așez lângă ea când scoate un borcan cu gem din coș.

— E de prune?

— Mere și mure. Din grădina noastră. L-a făcut bunica.

— Curva aia bătrână.

Rămân cu gura căscată.

— Și asta ce-i?

Ridică un vas de pământ mare, astupat cu ceară și legat cu o panglică.

— Păi… o poțiune pentru durerile de încheieturi.

— Ha!

Pune vasul pe iarbă zicând:

— Întotdeauna s-a priceput la poțiuni totuși. Înțeleg că e încă foarte dăruită.

— Da.

— Și coșul e drăguț. Niciodată nu poți să zici că ai prea multe coșuri, am aflat la viața mea.

Cercetează coșul pe toate părțile.

— Dacă altceva n-o să-ți rămână în cap de azi, măcar atâta lucru să nu uiți.

Dau din cap fără să mă gândesc și îmi bâigui iar întrebarea:

— L-ai cunoscut pe Marcus?

Mă ignoră mai departe și scoate ultimul cadou, o foaie de hârtie făcută sul și legată cu un șnur de piele subțire, pe care-l scoate și-l pune în coș, spunând:

— Și un șiret de piele. Da' ce bine stau, nu? N-am mai fost sărbătorită așa de… ehei, vreme lungă.

Mary desface hârtia, pe care am desenat copaci și veverițe. Studiază un timp desenul spunând apoi:

— Cred că și tatălui tău îi place să deseneze. Are talent, cum ai și tu.

Într-adevăr? De unde știe?

— E politicos să mulțumești când ți se face un compliment.

— Mulțumesc, mormăi.

— Bravo, zâmbește Mary. Acum hai să bem un ceai și să mâncăm niște tort… o să fie interesant să suflu în nouăzeci de lumânări.

Mult mai încolo stăm pe iarbă tăcuți, bând ceai și mâncând tort în aer liber. Lumânărelele, nouăzeci la număr, numărate încet de Mary, le-am înfipt eu într-un tort mic de cireșe, nici nu știu cum de-au încăput toate. Mary le-a aprins cu un descântec murmurat și cu un pocnet din degete. Răsuflarea ei cu stropi de salivă n-a putut să le stingă, așa că am înăbușit flăcările cu un șervețel. În răstimpul ăsta, Mary nu mi-a mai zis nimic nou în afară de ingredientele pentru tort, unde ține lumânările și cât de mult și-ar dori să inventeze careva un descântec contra melcilor care îi rod zarzavaturile.

O întreb cum de m-a invitat la ziua ei.

— Păi, n-am vrut să petrec de una singură, nu? răspunde ea.

— Atunci de ce n-ai invitat-o pe bunica?

Mary soarbe niște ceai rece din ceașcă și râgâie răsunător.

— Te-am invitat pe tine pentru că voiam să stau de vorbă cu tine și n-am invitat-o pe bunica ta pentru că nu voiam să stau de vorbă cu ea.

Mai scoate un râgâit.

— Ah, ce bun a fost tortul!

— Despre ce vrei să vorbești cu mine?

— Despre Consiliu și despre tatăl tău. Deși nu știu mare lucru despre tatăl tău. Dar despre Consiliu știu multe, pe vremuri am lucrat pentru el.

— Mi-a zis bunica.

Tăcere.

— Ce știi despre Consiliu, Nathan?

— Trebuie să merg la evaluări și să îi respect înștiințările, răspund ridicând din umeri.

— Povestește-mi despre astea.

Îi spun pe scurt ce știu.

Mary nu mă-ntreabă nimic în timp ce povestesc, doar dă din cap și din când în când îi curge un pic de salivă din gură.

— S-ar putea să mă omoare dacă mă duc la următoarea Evaluare.

— S-ar putea… dar nu cred. Nu degeaba nu te-au omorât până acum. Și nu o fac din mărinimie, de asta poți să fii sigur.

— Știi cumva de ce?

— Am așa o idee.

Se șterge la gură cu mâneca și mă bate pe umăr zicându-mi:

— Curând va trebui să pleci.

Soarele a coborât după copaci.

— Da, s-a făcut târziu.

Îmi prinde brațul ca într-o gheară.

— Nu, nu de-aici, trebuie să pleci de-acasă. S-o găsești pe Mercury. Ea o să te-ajute, o să-ți dea cele trei daruri.

— Bine, dar tata…

— Nu trebuie să-l cauți pe tatăl tău. O să te-ajute Mercury. Ea le vine în ajutor multor vrăjitori la necaz. Bineînțeles c-o să vrea ceva în schimb. Dar o să te-ajute.

— Cine-i Mercury?

— O Vrăjitoare Neagră. O Vrăjitoare Neagră tare bătrână. Ha! Mă crezi pe mine bătrână, dar ea chiar e bătrână. E foarte dăruită însă, foarte dăruită. Poate să controleze vremea.

— Dar cum poate să-mi dea sângele ei? Nu-i nici mama, nici bunica mea.

— Nu, însă este o femeie de afaceri foarte abilă. Ironia e că tocmai de la Consiliu i se trage succesul. Vezi tu, el a decis acum mulți ani să existe o bancă de sânge pentru toți Vrăjitorii Albi, astfel încât dacă rămâne vreun copil orfan, Consiliul poate aranja Ceremonia Darurilor.

— Și a mers?

— Da, perfect. Descântecul e un pic altfel, cred, însă sângele îi aparține unui părinte sau bunic și cele trei daruri sunt date mai departe.

— Lasă-mă să ghicesc… Mercury a furat o parte din sânge.

Așa probabil că-l are și pe-al maică-mii.

— Ei, nu-i greu de ghicit. Orice nătărău putea să le spună c-o să se-ntâmple așa ceva și chiar au zis mulți. Și, cât erau ei ocupați să pună Consiliul în gardă și Consiliul era ocupat să liniștească pe toată lumea că sângele e în siguranță, Mercury dădea iama în rezerve. Nu toată sticla, doar cât să se asigure că, dacă vreun ucenic cade în dizgrația Consiliului sau a părinților, poate să dea fuga la Mercury să primească ajutor. Se fac o mulțime de poțiuni cu sânge de vrăjitoare. În timp ce Vrăjitorii Albi se duc la Mercury când nu găsesc ajutor între ai lor, Vrăjitorii Negri se duc la ea când le trebuie niște sânge de Vrăjitor Alb pentru vreo poțiune. Mercury nu ajută lumea degeaba, însă nu primește bani, ci face troc. Dă sângele la schimb pe poțiuni, farmece, ingrediente rare, obiecte vrăjite… Te-ai prins cum merge treaba. A învățat să facă poțiuni și farmece, cu toate că nu e dăruită pentru așa ceva. Știe cum să obțină farmece puternice și așa a devenit o vrăjitoare foarte puternică.

— Cum o găsesc?

— A, nu știu unde e. Nu știe multă lume. Însă sunt câțiva Vrăjitori Albi care nu aprobă metodele Consiliului sau care au căzut, dintr-un motiv sau altul, în dizgrație. Mercury se folosește de asemenea oameni și îl cunosc pe unul dintre ei.

— Pot să am încredere în el?

— Da, în Bob poți să ai încredere. Are motivele lui să disprețuiască Consiliul. Suntem buni prieteni.

Rămânem tăcuți. În Mary cred că pot să am încredere, însă Mercury nu pare soluția potrivită pentru problemele mele. Și vreau să-l văd pe tata.

— Bine, dar cred că tata…, încep eu.

— Da, hai să vorbim despre tatăl tău, mă întrerupe Mary. Bineînțeles, nu-l cunosc deloc prea bine, bunica ta îl știe mai bine decât mine.

Cred că n-am auzit bine ce-am auzit.

— După ce față ai făcut înțeleg că nu ți-a zis.

— Nu! Cum de-l cunoaște bunica pe Marcus?

— Ajungem noi și la asta. Mai întâi spune-mi ce știi despre tatăl tău.

Mi se învârte capul pe umeri. *Bunica îl cunoaște pe Marcus.* Asta înseamnă…

Mary mă împunge în braț.

— Spune-mi ce știi despre Marcus. Ne-ntoarcem noi îndată la bunica ta.

Șovăi. Bunica mi-a zis să nu vorbesc niciodată despre el, dar mi-a ascuns chestia asta de la bun început…

— Marcus e tatăl meu, spun tare și răspicat. Unul dintre puținii Vrăjitori Negri care au mai rămas în Anglia.

Întotdeauna m-am temut să vorbesc despre el, să nu ajungă la urechile Consiliului, însă acum am impresia că *el* trage cu urechea la ce vorbesc. Și mă înfurii pe el, mă înfurii și pe bunica și continui:

— E puternic și nemilos. Ucide Vrăjitori Albi și le răpește Darul. Ucide mai ales membri ai Consiliului, dar și Vânători cu familiile lor cu tot. Darul lui — pe care nu l-a furat de la vreun alt vrăjitor — e să se preschimbe — să se transforme — într-un animal. Asta înseamnă că poate să mănânce inimile vrăjitorilor ale căror Daruri le râvnește. Se preschimbă într-un leu sau așa ceva, le mănâncă inima încă bătând și le fură Darul.

Gâfâi de-acum.

— Pe mama lui o chema Saba, Clay a ucis-o. Saba a ucis-o pe mama lui Clay, Virginia. Pentru Saba era un chin să fie închisă noaptea între patru pereți. Și eu sunt la fel. Și bănuiesc că și Marcus. Desenez bine și la fel și Marcus. Citesc foarte prost și bănuiesc că ăsta-i unul dintre puținele lucruri care nu-i reușesc nici lui Marcus. Aud

zgomote ciudate în cap și pun pariu că și asta e o moștenire de familie. Marcus urăște Vrăjitorii Albi. Nici eu nu mă dau în vânt după cei mai mulți dintre ei. Dar nu m-apuc să-i omor!

Ultima frază o strig, de răsună peste vârfurile copacilor.

— Nu lasă pe nimeni viu în urma lui. Omoară femei, copii, pe toată lumea, doar pe maică-mea n-a omorât-o. Probabil i-ar fi omorât pe Jessica, Deborah și Arran dacă nu erau la bunica în noaptea când a atacat-o pe mama. Pe tatăl lor l-a ucis.

Tăcere.

Mă uit la Mary și spun încet:

— N-a omorât-o pe mama. N-a omorât-o nici pe bunica, deși spui că s-au cunoscut. Spui că bunica îl cunoaște mai bine decât dumneata, așa că bănuiesc că s-au întâlnit de mai multe ori…

Mary încuviințează din cap.

— Deci Marcus o știa pe mama și mama nu-l ura… nici nu se temea de el, nici nu-l disprețuia?

— Nu cred.

Șovăi încă.

— Dar nu puteau să fie… prieteni… nici iubiți… Ar fi ceva…

— Inacceptabil, spune Mary.

— Dacă ar fi fost, ar fi trebuit să se ascundă… Însă bunica a aflat?

— Sau a știut de la început.

— Oricum, n-ar fi schimbat nimic, nici bunica n-avea ce face decât să țină totul secret.

— Așa era cel mai bine, numai așa putea s-o apere pe mama ta. Recunosc că s-a descurcat, date fiind circumstanțele. Cred că mama și tatăl tău se vedeau o dată pe an.

— Deci Marcus și mama… voiau să se vadă… puneau la punct întâlnirea, trimiteau copiii la bunica… numai că a apărut pe neașteptate soțul… și Marcus l-a ucis.

Mary încuviințează după fiecare frază.

— Numai că mama s-a omorât din vinovăție…

O simt pe Mary clătinând din cap.

— Pentru că nu putea să fie cu Marcus?

Mary clatină iar din cap.

Fără să mă uit la ea, spun în sfârșit ceea ce am știut dintotdeauna.

— Din cauza mea?

Mary îmi pune mâna pe braț și mă întorc să mă uit în ochii ei spălăciți și apoși de bătrână ce e.

— Nu cum crezi tu.

— Dar cum altfel se mai poate?

— Bănuiesc că a sperat să-i semeni, precum ceilalți copii. Dar nu i-ai semănat. De cum te-ai născut, a fost clar că Marcus ți-e tată.

Deci a fost din vina mea.

— Ce dorea Consiliul să facă mama ta?

Îmi amintesc povestea Jessicăi și biletul pe care spunea că i l-a trimis mamei.

— Să mă omoare, spun.

— Nu. Nu cred să fi vrut Consiliul așa ceva vreodată. Însă mama ta era Vrăjitoare Albă, s-a îndrăgostit de un Vrăjitor Negru și i-a făcut un copil. Și din cauza relației ei, soțul ei — Vrăjitor Alb și membru al Consiliului — a fost ucis.

Adevărul îmi lasă sufletul pustiu. Consiliul dorea ca ea să se sinucidă. A silit-o s-o facă.

două arme

A doua zi dimineață Mary pregătește terci de ovăz. Își soarbe încet porția, scoțând niște zgomote dezgustătoare. Eu n-am dormit deloc, așa că tot sorbitul ăla mă calcă pe nervi.

— Bunica ta s-a descurcat cu tine cât de bine a putut, spune ea între două linguri de terci.

— Bunica m-a mințit, îi spun strâmbându-mă.

— Când?

— Când nu mi-a zis că îl întâlnise pe Marcus și că-l cunoștea. Când n-a negat că el a atacat-o pe mama. Când nu mi-a zis că de vină pentru moartea mamei e Consiliul.

Mary mă împunge cu lingura.

— Dac-ar afla Consiliul unde sunt și ce te-am ajutat să afli, ce crezi că mi-ar face?

Îmi feresc ochii.

— Ei bine?

— Vrei să spui că ar fi omorât-o pe bunica?

— Și o s-o omoare.

Sigur, știu că are dreptate, dar nu mă simt deloc mai bine.

Mary îmi dă o listă de sarcini ca să „scap de mohoreala matinală".

În timp ce mă privește cum curăț cotețul de găini, îi spun:

— Bunica mi-a zis că ai plecat din Consiliu în dizgrație.

— Ei, presupun că se poate spune și așa.

— Tu cum ai spune?

— Că am avut noroc să scap. Termină treaba și închide-l la loc. După aia fă niște ceai și-ți povestesc.

Pun apa la fiert pe sobă în colibă și Mary șade afară la soare. Când aduc ceaiul, bate ușurel iarba de lângă ea. Stăm sprijiniți de peretele colibei.

— Nathan, ține minte cât de periculos e Consiliul. N-o să-i permită nimănui să arate nici cea mai mică slăbiciune pentru Vrăjitorii Negri. Am fost destul de proastă să-mi exprim o îngrijorare la un moment dat. Eu eram secretara Consiliului. Aveam în grijă arhiva. Avea o groază de dosare și mă îngrijeam bine de ele, însă odată, când făceam curat, mi-au rămas câteva minute libere și am hotărât să citesc un dosar. Descria Pedeapsa care i se aplicase unui Vrăjitor Negru. Era cumplită. În prostia mea, i-am spus unui membru al Consiliului cât de cumplită era Pedeapsa. Nu era nicio problemă cu asta. Pedepsele sunt groaznice, asta-i și ideea, dacă m-aș fi oprit aici, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar n-am tăcut. M-a tulburat rău. Nu puteam să dorm. Știusem dintotdeauna de Pedepse, dar nu știu cum de nu mi-am dat seama cât sufereau oamenii aceia. O lună întreagă de chin până lăsau vrăjitorul pradă morții. Eu lucram în slujba Consiliului pentru că eram convinsă că Vrăjitorii Albi sunt buni, mai buni decât restul, iar acum aflasem că erau la fel de răi ca Vrăjitorii Negri, la fel de răi ca supușii, la fel de răi ca tot restul lumii. Țineau un Vrăjitor Negru în temniță și știam ce-o să-i facă. Era o prostie până și să încerc să-l ajut. N-avea cum să scape în veci. Dar fierbeam de indignare. Așa că am făcut și eu ce-am putut. M-am prefăcut înnebunită de ură față de Vrăjitorul Negru. Omorâse familia unui membru al Consiliului, așa că nu mi-a venit greu, deși fuseseră toți o adunătură de mucoși snobi care mă tratau ca pe un gunoi.

Mary soarbe zgomotos din ceai.

— Am căutat un pretext ca să pătrund în închisoare. N-aveam niciun plan ca lumea, n-aveam nicio armă, însă lângă ușă era o masă și pe

ea erau înșirate cuțite și… altele. Instrumente de tortură, presupun că li se zice. Am luat un cuțit și am început să țip, să strig și să mă fac că vreau să atac deținutul. Era un atac fără noimă. N-aveam cum să-l omor. Dar cât m-am bătut cu paznicul am făcut cumva să-mi cadă cuțitul lângă vrăjitorul legat cu lanțuri în celulă. De cum l-a ridicat, s-a și înjunghiat în inimă.

Mary a lăsat ceașca jos.

— M-am prefăcut nebună și am scăpat. Însă unii aveau îndoieli, credeau că mă prefac. Așa că acum încerc să… a, cum se spune? Să stau cu capul la cutie.

— Ua!

— Da, și eu mă mir adesea de ce-am făcut. Dar nu regret. L-am salvat pe omul ăla de săptămâni întregi de tortură.

— Cine era?

— A, în sfârșit o întrebare bună.

Îmi pune cu blândețe mâna pe braț.

— Era Massimo, bunicul lui Marcus.

Mai târziu în dimineața aceea, Mary mă pune să memorez instrucțiunile pentru drumul înapoi. Seamănă cu acelea de la venire.

— E cumva un descântec pentru a nu fi urmărit?

— E una dintre specialitățile mele și, zic eu, e destul de greu să-ți iasă ca lumea. Cei mai mulți vrăjitori n-au atâta răbdare. Fiecare pas cere timp. Dar dacă faci întocmai, nici măcar Vânătorii nu-ți pot da de urmă.

— Vânătorii m-ar urmări până aici, bănuiesc.

— Vânătorii te urmăresc tot timpul, Nathan, dintotdeauna. În afară de drumul până aici. Și drumul de aici, *dacă* îmi respecți instrucțiunile.

— Mă urmăresc tot timpul?

— Doar sunt Vânători, Nathan, numele lor spune ceva. Și sunt foarte buni.

— Da, știu, încuviințez din cap.

— Ba nu cred că știi. Să nu-ți subestimezi dușmanii, Nathan. Niciodată. Vânătorii te

urmăresc peste tot și pot să te omoare oricând. Și chiar asta vor, Nathan. Dar sunt în slujba Consiliului și Consiliul reușește cu greu să-i țină în frâu.

— Atunci ar trebui să-i fiu recunoscător?

— Consiliul e mai periculos decât Vânătorii, să nu uiți nici asta, spune Mary clătinând din cap. Vânătorii sunt uneltele lor, se folosesc de orice unelte au la dispoziție.

Nu prea înțeleg la ce se referă când vorbește despre „orice unelte”.

— Bunica mi-a spus că au iscoade, zic.

— Da, iscoadele sunt una dintre metodele lor preferate. Să nu te încrezi în nimeni, Nathan. Nici în prieteni și nici măcar în rude. Dacă sunt albi, Consiliul o să-i folosească pe post de iscoade dacă poate. Și de obicei poate. Consiliul și Vânătorii au un singur țel: moartea lui Marcus. Și a rudelor sale de sânge.

— Ieri ai zis că niciodată Consiliul nu mi-a dorit moartea.

— Încă nu. Deocamdată au impresia că le ești mai de folos viu.

— Deci vor să mă folosească drept momeală pentru Marcus?

— Sunt sigură că s-au gândit la asta, probabil au și încercat. Dar e mai mult de-atât. Nu te mai duce la nicio evaluare. Găsește-o pe Mercury. O să te ascundă undeva până la Ceremonia Darurilor. Pleacă de cum poți.

Încuviințez iar, dar îmi dau seama că pregătește terenul pentru o ultimă dezvăluire. Însă apoi rămâne iar tăcută.

— Mi-am mai amintit ceva despre Marcus. Acum câțiva ani a fost atacată o familie de Vrăjitori Albi pe nume Grey. Marcus i-a ucis pe toți. Dar cred că voia să pună mâna pe ceva de-al lor. O chestie numită Fairborn. Știi despre ce e vorba?

— Da, știu, încuviințează Mary, e un cuțit.

— Ce treabă are Marcus cu el?

— E un cuțit deosebit. Un obiect blestemat. Fairborn e numele celui care l-a făurit, în urmă cu un secol, cred. Și-a gravat numele pe lamă. Am ajuns să cunosc multe despre cuțit în perioada în care Consiliul a investigat atacul din celulă: e cuțitul pe care i l-am aruncat lui Massimo. Era cuțitul lui Massimo.

— Înțeleg de ce vrea Marcus să pună mâna pe el.

— Nu, nu cred că înțelegi, Nathan.

Mary își freacă fruntea cu dosul palmei și oftează.

— Marcus a fost pe la mine acum câteva săptămâni. A venit să mă roage ceva. Vede unele lucruri din viitor… nu doar dintr-un singur viitor posibil. Mi se pare o povară mai degrabă decât un Dar. Mi-a povestit una dintre viziunile lui, pe care a avut-o cu mulți ani în urmă și pe care încă o mai are. A vrut să ți-o destăinui, așa s-ar putea să-l înțelegi mai bine.

— Are un mesaj pentru mine! Și ai așteptat până la plecare să-mi spui?

— Dac-ar fi după mine, nu ți-aș spune deloc. Trebuie să înțelegi, Nathan, e doar o viziune. Un viitor posibil. Nimic mai mult. Dar cu cât te încrezi mai mult în viziuni, cu atât au tendința să se îndeplinească.

— Ai idee cât mi-am dorit să primesc un semn de la el? spun îndepărtându-mă de ea și apoi întorcându-mă. Spune-mi.

— Nathan, mulți Vrăjitori Albi au viziuni profetice. Dacă Marcus a avut viziunea asta, să fii sigur că și Consiliul va fi aflat de ea. Marcus vrea să-l înțelegi mai bine, dar să înțelegi și Consiliul.

— Ai de gând să-mi spui sau nu?

— Doar două arme îl pot omorî împreună pe tatăl tău. Amândouă sunt în paza Consiliului până va veni momentul să fie folosite.

— Ce arme?

— Prima e cuțitul Fairborn.

— Așa, și?

— Cea de-a doua armă…

Dar nu vreau să aud. Știu ce-o să spună și în cap îmi răsună parcă un tunet, un răget de animal, și nu-mi doresc să dispară, ci să se audă și mai tare, pentru că nu e mesajul pe care l-am așteptat. Trebuie să fie o greșeală. Mary o spune, dar poate n-am auzit-o ca lumea, cu larma din țeastă. Și dacă larma continuă, n-o să fiu silit să…

— Nathan! Tu m-asculți?

— N-o să-l omor eu, spun clătinând din cap.

— Tocmai de-aceea trebuie să pleci. Dacă mai stai mult printre Vrăjitorii Albi, Consiliul o să te silească. Tu ești cea de-a doua armă.

cea de-a șasea înștiințare

E doar un viitor posibil.

Asta e mantra pe care mi-o tot repet. Există milioane, miliarde posibilități.

Și n-o să-l omor, sunt sigur. E tatăl meu.

N-o să-l omor.

Și chiar vreau să-l văd. Vreau să-i spun. Dar el crede în viziunea aceea. N-o să vrea să mă vadă. Niciodată.

Iar dacă o să încerc să-l văd, o să creadă că vreau să-l omor. O să mă omoare el pe mine.

Mary mi-a dat adresa lui Bob, prietenul ei care o să mă ajute s-o găsesc pe Mercury. Îmi spune să plec îndată și-i spun c-o să plec, dar sunt vorbe goale. Habar n-am ce-o să fac.

O iau spre casă.

Vreau să vorbesc cu bunica. Trebuie s-o întreb de Marcus. Trebuie neapărat să-mi spună ceva. Și n-a mai rămas decât o zi până la Ceremonia Darurilor în cinstea lui Arran. Vreau să fiu alături de el atunci și apoi am să plec.

Ajung seara, pe lumină. Bunica e la bucătărie, pregătește un tort, să-l mâncăm după ceremonie. Nu întreabă cum a fost la ziua lui Mary.

Nici n-o salut, nici nu-i spun că mi-a fost dor de ea sau cum îi iese tortul, ci o întreb:

— De câte ori l-ai întâlnit pe Marcus?

Se oprește din treburi și aruncă o privire spre ușa bucătăriei, spunându-mi:

— A venit Jessica acasă, să serbeze cu Arran Ceremonia Darurilor.

Mă duc lângă bunica și-i spun încet:

— E tatăl meu, vreau să știu mai multe despre el.

Bunica dă din cap, încearcă să mă înduplece să vorbim a doua zi, dar eu o ameninț c-o s-o strig pe Jessica să audă și ea toată povestea. Cu toate că bunica știe, probabil, că n-aș face niciodată așa ceva, se lasă greu pe scaun și, cu glas murmurat, îmi spune tot ce știe despre Marcus și mama.

Ajuns în dormitor, deschid fereastra. Afară s-a întunecat de tot și pe cer se înalță o lună argintie cât unghia. Arran se ridică din pat și mă îmbrățișează. Îl îmbrățișez și eu și rămânem așa mult timp. Apoi ne așezăm pe podea, lângă fereastră.

— Cum a fost la aniversare? mă întreabă Arran.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Nu poți să-mi spui nimic?

— Ce-ar fi să-mi spui tu despre ziua ta de mâine? Cum te simți?

— Bine, cam am emoții, sper să n-o dau în bară.

— N-o s-o faci.

— S-a întors Jessica să asiste la ceremonie.

— Mi-a zis bunica.

— Tu nu vii?

Nici nu sunt în stare să clatin din cap.

— Nu-i nimic, spune el.

— Am vrut să vin.

— Mai bine că te am acum lângă mine. E mai bine așa.

Vorbesc o vreme cu Arran, amintindu-ne la câte filme nu ne-am uitat împreună, și într-un târziu schimbăm subiectul și vorbim despre ceremonia lui. Îi spun că după mine el va avea Darul vindecării, ca mama. Ea era foarte dăruită, bună și blândă ca nimeni alta, așa mi-a zis bunica. Cred că Arran o să-i semene. El crede că n-o să fie prea dăruit, oricare ar fi Darul, dar nu-i pasă și știu că nu minte.

Târziu de tot se vâră în pat și eu îi desenez ceva. E un desen cu noi doi jucându-ne în pădure.

Mai toată noaptea stau pe podea, cu capul lângă fereastra deschisă, și-l privesc pe Arran dormind. Știu că n-am cum să rămân la ceremonie dacă e și Jessica de față. Și nu pot să-i spun lui Arran unde mă duc. Nici măcar nu pot să-mi iau rămas-bun de la el.

Încă încerc să înțeleg ce soi de relație au avut părinții mei și de ce a ținut bunica totul secret, dar până la urmă îmi e mai ușor să nu mă gândesc deloc la asta.

Când plec încă nu s-a luminat de ziuă. Arran doarme lățit în pat, cu un picior peste margine. Îmi duc degetele la buze și îl ating cu ele pe frunte, pun desenul pe perna lui și îmi iau rucsacul.

În hol aprind veioza și iau fotografia mamei. Acum mi se pare că arată altfel. Poate că soțul ei a iubit-o — pare destul de fericit —, dar ea pare tristă, se chinuie să zâmbească, dar mai mult se strâmbă.

Pun fotografia la loc și mă duc repede în bucătărie.

De cum ies, mă simt ușurat când respir aerul proaspăt. Nici nu apuc să fac doi pași, că aud zumzet de telefoane mobile venind spre mine. Se ivesc două siluete negre și mă apucă de brațe și de umeri, apoi mă răsucesc și mă trântesc de peretele casei. Mă zvârcolesc, dar mâinile mă dezlipesc de perete și iar mă lovesc de perete. Mâinile îmi sunt imobilizate cu cătușe la spate, apoi iar mă desprind de zid și mă izbesc de el.

M-am întors în sala de evaluare. M-au lăsat să merg dezlegat după ce am ajuns aici, pe bancheta din spate a unei mașini, păzit de doi Vânători, unul la dreapta și celălalt la stânga. Din ce vorbeau între ei am înțeles că bunica era în spatele nostru, în altă mașină.

Mă gândesc cum o să fie la ceremonia lui Arran. Bunica n-o să fie de față și-mi dau seama că Jessica nu s-a întors să asiste, ci ca să oficieze ceremonia. Probabil că i-a dat Consiliul sângele.

Lui Arran n-o să-i placă deloc. Ceea ce face parte din plan. Ce le mai place să-nvârtă cuțitul în rană!

În față îi am pe cei trei membri ai Consiliului. Președinta vorbește prima.

— Ai fost adus aici azi pentru a răspunde la câteva întrebări importante.

Mă străduiesc să fac niște ochi mari și nevinovați.

Femeia care stă la dreapta ei se ridică din scaun și dă ocol încet mesei, postându-se lângă mine. E mai scundă decât m-am așteptat. Nu poartă mantia albă pe care o au membrii Consiliului de obicei în timpul evaluării, ci un costum gri cu dungi albe, cu o cămașă albă pe dedesubt. Tocurile înalte îi răsună ascuțit pe lespezile de piatră ale podelei.

— Suflecă-ți mâneca.

Port o cămașă peste tricou, dar manșetele sunt desfăcute, pentru că mi-am pierdut demult nasturii. Ridic mâneca stângă.

— Și cealaltă, îmi ordonă femeia.

Acum că a venit lângă mine observ că are ochii căprui-închis, la fel de închiși la culoare ca pielea, însă în ei sunt frânturi de argint ce se rotesc încet în spirală, ștergându-se aproape de tot și apoi reapărând și mai strălucitoare.

— Lasă-mă să-ți văd brațul, insistă ea.

Mă conformez. Pe interiorul antebrațului am câteva cicatrice subțiri, aproape șterse, una după alta, douăzeci și opt cu totul, câte una pentru fiecare zi cât mi-am pus la încercare capacitatea de vindecare.

Femeia îmi ia strâns încheietura între arătător și degetul mare și-mi ridică brațul în dreptul ochilor. Rămâne cu el așa o vreme — îi simt răsuflarea pe piele —, apoi îmi dă drumul și se duce să se așeze la loc.

— Arată-le brațul celorlalți membri ai Consiliului, îmi ordonă.

Mă duc în față și întind brațul peste masă.

Unchiul lui Annalise, Soul O'Brien, de-abia dacă se uită în treacăt. Își poartă părul lucios, alb-gălbui, pieptănat peste cap. Se apleacă să-i șoptească ceva la ureche președintei Consiliului.

Mă întreb dacă știu de cicatricele de pe spate. Probabil că da. Kieran s-a lăudat sigur cu isprava lui.

— Acum du-te de lângă masă, îmi spune Soul.

Îi dau ascultare.

— Poți să-ți vindeci rănile? mă întreabă.

Mi se pare ridicol să neg, dar aici nu-mi vine să recunosc nimic.

Repetă întrebarea, iar eu rămân tăcut.

— Trebuie să răspunzi la întrebările noastre.

— De ce?

— Pentru că suntem Consiliul Vrăjitorilor Albi.

Mă uit lung la el.

— Poți să-ți vindeci rănile?

Mă uit mai departe la el.

— Unde-ai fost în ultimele două zile?

Fără să-mi iau ochii de la ei, aleg să răspund la întrebare.

— Am fost în pădurea de lângă casă. Am dormit sub cerul liber.

— E un delict grav să minți în fața Consiliului.

— Nu mint.

— Nu ai fost în pădure. N-ai fost în niciuna din zonele în care ți-a acordat Consiliul permisiunea să te afli.

Încerc să-mi iau un aer mirat și nevinovat.

— De fapt, n-am dat nicăieri de tine.

— Vă înșelați, am fost în pădure, aproape de casă.

— Nu, nu mă înșel deloc. Și, cum spuneam, e un delict grav să minți în fața Consiliului.

— Am fost în pădure, repet fără să-mi iau ochii de la el.

— Nu, spune Soul fără să pară deloc furios, ci mai degrabă plictisit și deloc impresionat.

— Ajunge, spune conducătoarea Consiliului ridicând mâna.

Soul își ia privirea de la mine și-și admiră unghiile, lăsându-se pe spate în scaun.

— Aduceți-o înăuntru pe doamna Ashworth.

Zăvorul zornăie și pașii bunicii se apropie încet. Mă întorc să mă uit la ea când ajunge lângă mine și rămân cutremurat văzând în fața ochilor doar o bătrână speriată.

Președinta Consiliului i se adresează:

— Doamnă Ashworth, te-am chemat ca să răspunzi acuzațiilor la adresa dumitale. Nu ai reușit să respecți înștiințările Consiliului. Înștiințările spun clar: Consiliul trebuie informat de câte ori vreun Semicod ia legătura cu vreun Vrăjitor Ucenic Alb. Dumneata nu ai respectat această hotărâre și nu ai respectat nici hotărârea de a-l împiedica pe Semicod să se deplaseze în zone neautorizate din țară.

Președinta Consiliului se uită la hârtiile din fața ei și apoi iarăși la bunica.

— N-ai nimic de zis?

Bunica nu spune nimic.

— Doamnă Ashworth, ești tutorele Semicodului și ai responsabilitatea să te asiguri că înștiințările sunt respectate. Nu te-ai asigurat că Semicodul rămâne în zonele autorizate și nu ai informat Consiliul de întâlnirile Semicodului cu Vrăjitorii Albi Kieran, Niall, Connor și Annalise O'Brien.

— Bunica nu știe nimic. Și n-am avut intenția să mă întâlnesc cu Kieran, Niall și Connor. Ei m-au atacat.

— Din câte am înțeles, tu i-ai atacat pe ei, mi-o întoarce președinta Consiliului.

— Unu contra trei. Să fim serioși.

— Dar cu Annalise aveai de gând să te întâlnești?

Mă uit iar lung, fără să răspund.

— Aveai de gând să te întâlnești cu Annalise? Sau s-o ataci? Sau altceva?

Ce-aș vrea s-o pot ucide din priviri!

Se întoarce iar spre bunica.

— Doamnă Ashworth, de ce ați ignorat înștiințările?

— Nu le-am ignorat, le-am respectat, răspunde bunica cu un glas tremurător și pierit.

— Nu, nu le-ați respectat. Nu ați reușit să țineți în frâu Semicodul. Sau poate ați știut de deplasările lui în zone neautorizate și ați hotărât să nu informați Consiliul despre încălcările acestea?

— Am respectat înștiințările, repetă încet bunica.

Președinta Consiliului oftează și-i face semn din cap unchiului lui Annalise, care scoate de sub masă un pergament. Începe să citească toate datele zilelor când am plecat de-acasă, unde m-am dus și când m-am întors. Sunt trecute acolo toate excursiile mele în Țara Galilor.

Mă ia cu greață. Eram atât de sigur că nu m-a urmărit nimeni. Însă călătoria până la Mary nu e trecută acolo. Instrucțiunile ei au funcționat, însă dispariția mea a stârnit clar suspiciuni.

— Negi că te-ai deplasat în afara zonelor autorizate? mă întreabă președinta Consiliului.

Tot nu vreau să recunosc nimic, însă acum mi se pare fără noimă să neg.

— Bunica n-a știut ce fac. I-am zis că mă duc în pădure, unde aveam dreptul să mă aflu.

— Așadar recunoști că nu ai respectat înștiințările. Ai mințit Consiliul. Ți-ai înșelat bunica, o Vrăjitoare Albă pură.

— Da, e clar că a încercat să ne înșele pe toți, spune unchiul lui Annalise. Dar e responsabilitatea doamnei Ashworth să se asigure că înștiințările sunt respectate. Și — se întrerupe pentru a se uita la președinta Consiliului, care înclină ușor din cap — cum doamna Ashworth clar nu a fost în stare, va trebui să numim pe cineva capabil.

Și atunci din celălalt colț al sălii se apropie o namilă de femeie. O observasem deja, dar am

crezut că stă de pază. Rămâne în picioare la stânga mesei. Cu toată statura ei mătăhăloasă se mișcă grațios și, cu toate că stă țeapănă, aproape în poziția de drepți, își ține corpul cumva ciudat, într-o postură pe jumătate de dansatoare și pe jumătate de soldat.

Președinta Consiliului mai scoate un pergament de sub masă și spune:

— Am căzut de acord asupra unei noi hotărâri ieri. Apoi citește rar:

> *Înștiințare privind hotărârea Consiliului Vrăjitorilor Albi din Anglia, Scoția și Țara Galilor*
>
> Toate Semicodurile (A 0,5/N 0,5) își vor primi educația doar sub supravegherea continuă a Vrăjitorilor Albi aprobați de Consiliu.

— El își primește deja educația sub supravegherea mea. Sunt Vrăjitoare Albă. Îl învăț cum trebuie, spune bunica cu glas timid.

Mai că vorbește pentru sine.

— Doamnă Ashworth, e limpede că nu ați reușit să respectați cel puțin două dintre hotărârile Consiliului. S-au luat în calcul anumite pedepse.

S-au luat în calcul? Ce vrea să-nsemne asta? Ce-o să-i facă?

— Însă Consiliul a căzut de acord că nu suntem în măsură să pedepsim Vrăjitori Albi. Rolul nostru e să le fim de ajutor și să-i apărăm.

Președinta Consiliului începe să citească pergamentul pe care-l ține în mâini. Unchiul lui Annalise își studiază unghiile cu un aer plictisit, femeia în costum gri se uită la președinta Consiliului.

Nu pot să trec de paznicii din spatele meu, dar în peretele din celălalt capăt al sălii e o ușă prin care intră membrii Consiliului.

Conducătoarea Consiliului citește mai departe, dar nu mai sunt atent la ea.

— …și ne dăm seama că sarcina… prea apăsătoare. Noua înștiințare… te eliberează de

povara… educația și dezvoltarea unui Semicod… nu trebuie neglijată… monitorizat și controlat.

Mă reped la ușa din celălalt capăt al sălii, sărind pe masă, printre președinta Consiliului și femeia în gri. Sar de pe masă în strigătele paznicilor și conducătoarea Consiliului întinde prea târziu mâna să mă apuce de picior. Mai am vreo cinci, șase pași până la ușă și scap de toți. Apoi mă izbește larma.

Un huruit ascuțit îmi invadează țeasta atât de brusc, că nu pot să fac nimic, decât să urlu cu mâinile la urechi. Mă cuprinde o durere cumplită. Mă prăvălesc în genunchi, cu ochii la ușă, incapabil să fac vreo mișcare. Urlu ca să întrerup larma, însă mă urmează în beznă.

Liniște.

Sunt întins pe podea, cu nasul plin de muci și degetele încă la urechi. Probabil n-am leșinat decât vreun minut. Namila de paznic/dansatoare stă cu bocancii militari lângă nasul meu.

— Ridică-te, îmi spune cu glas liniștit, blând.

Mă șterg la nas cu dosul mâinii și mă ridic nesigur pe picioare.

Femeia poartă pantaloni verzi din stofă groasă și o geacă groasă militară de camuflaj. E atât de ștearsă la chip, că nu poți s-o consideri altcumva decât urâtă. Are tenul plin de semne de vărsat și un pic ars de soare. Are o gură mare, cu buze groase. Are ochii albaștri, cu câteva fărâme argintii și gene scurte, albe. Are un păr blond tuns scurt, ciufulit și rar, abia de-i acoperă pielea capului. Să tot aibă vreo patruzeci de ani.

— Sunt noua ta profesoară și tutore, mă anunță.

Nici nu apuc să reacționez, că îmi întoarce spatele și le face semn din cap paznicilor, care mă saltă de mâini și mă scot pe sus din sală. Mă împotrivesc din răsputeri, dar nici nu reușesc să ating podeaua cu tălpile. Cât mă zvârcolesc, reușesc s-o zăresc o clipă pe bunica, pe după brațul și pieptul umflat ale unui paznic. Din ochi îi curg lacrimi și flanela îi atârnă pe un umăr, de parcă a

tras-o cineva tare sau a ținut-o locului. Acum stă singură, cu un aer pierdut.

Sunt dus pe coridoare și scos într-o curte pietruită, unde stă parcată o dubă albă, cu ușile din spate deschise. Sunt azvârlit în ea. Nici n-apuc să mă ridic, că mă trezesc țintuit la podea de un genunchi înfipt în spate și cineva îmi pune cătușe la mâinile strânse la spate. Apoi sunt tras mai în interior și niște degete groase, degetele ei, îmi pun o zgardă la gât. Scuip și înjur și mă aleg cu o palmă grea la ceafă. Mă ia amețeala. Zgarda e prinsă cu un lanț scurt de podeaua dubei.

Eu tot mă zbat, dau din picioare și urlu.

Însă mă izbește iar larma aceea.

De data asta nu pot să-mi astup urechile. Urlu de frică, dau din picioare și mă lupt până mă cufund iar în bezna surdă.

Când îmi vin în simțiri, duba e în mișcare, iar eu sunt azvârlit dintr-o parte în alta pe podeaua de metal ruginit. Mergem și tot mergem. Văd ceafa huidumei, e la volan, dar nu pare să mai fie vreun paznic sau Vânător cu ea.

Îi strig că trebuie să fac pipi. Mă gândesc că dacă sunt doar cu ea am șanse să evadez.

Mă ignoră total.

— Trebuie să fac pipi, îi strig iar.

Și chiar trebuie.

Întoarce un pic capul și-mi strigă:

— Atunci tacă-ți gura și dă-ți drumul, oricum o să cureți mâine duba.

Conduce fără oprire. Când se lasă seara încep să-mi fiarbă mațele, cum sunt închis între cei patru pereți mișcători ai dubei. Mă chinui să nu vomit, dar nu rezist mai mult de câteva minute.

Din pricina zgărzii și a lanțului de care sunt legat, sunt silit să-mi las capul în propria mea vomă. Nu oprește decât după ce ajungem la destinație, după multe ore, iar atunci deja zac într-o baltă înspumată de vomă și pișat.

partea a treia
cea de-a doua armă

zgarda

Ce-i al ei e-al ei: e o cotoroanță de vrăjitoare, ca desprinsă din iad, dar e tare muncitoare. A stat trează toată noaptea și mai toată ziua ca să perfecționeze un nou cerc de metal cu acid.

Mi-l pune. Mă strânge.

— O să te obișnuiești.

De-abia dacă poți să-ți vâri degetul între cerc și gât.

— Pot să ți-o lărgesc dacă vrei.

Te uiți prin ea, cu fața golită de expresie.

— Nu trebuie decât să spui.

Nici măcar flegma nu poți s-o strângi din gâtlej, atât de rău te strânge.

Ești iar în bucătărie, la masă. Dimineața nu ai parte de exerciții și nici de mic dejun, dar oricum n-o să fii în stare să înghiți ceva cu chestia asta la gât. Doar n-are de gând s-o lase așa. De-abia poți să înghiți, să respiri.

Vibrația vindecării s-a dus, de parcă ai folosit-o pe toată. Ai mâna umflată, nu s-a vindecat decât un pic. Îți zvâcnește, îți simți pulsul în braț și la beregată.

— Pari obosit, Nathan.

Chiar ești obosit.

— O să-ți curăț mâna.

Înmoaie o cârpă într-un vas cu apă și o stoarce. Îți tragi mâna, dar ți-o ia și-și trece cârpa peste încheietură. E rece, e o senzație plăcută. E plăcut să scapi măcar o clipă de arsură. Trece cârpa peste dosul mâinii și apoi o întoarce încet și-ți curăță palma. Pământul nu se șterge, dar măcar apa te împrospătează un pic. E foarte blândă.

— Poți să-ți miști degetele?

Poți să ți le miști un pic, însă degetul mare e amorțit și nu se urnește deloc, de umflat ce e. Nu miști un deget pentru ea.

Clătește cârpa în vas, o stoarce și o ridică.

— O să-ți curăț urechea, e mult sânge.

Ridică mâna și începe să te șteargă cu cârpa în jurul urechii — tot încet și cu blândețe.

Cu urechea stângă n-auzi nimic, e probabil înfundată din cauza sângelui uscat. Și nara stângă e înfundată.

Lasă cârpa în vas și sângele se amestecă cu apa. Stoarce cârpa și dă să-ți atingă fața. Te dai în spate.

— Știu că te strânge zgarda, spune ea trecându-ți cârpa peste frunte. Și știu că ești în stare s-o suporți.

Îți tamponează cu grijă obrazul cu cârpa.

— Ești foarte rezistent, Nathan!

Îți întorci un pic fața.

Lasă iar cârpa în vas, unde noroiul, sângele și apa se amestecă laolaltă. Stoarce cârpa și o sprijină de marginea vasului.

— O să ți-o lărgesc dacă-mi ceri.

Întinde mâna și te mângâie pe obraz cu dosul degetelor.

— Vreau să ți-o lărgesc, dar trebuie să mi-o ceri, spune iar încetișor, cu un glas blând.

Te tragi în spate și zgarda îți intră în piele.

— Te-ai săturat, nu, Nathan?

Și chiar te-ai săturat până peste cap de tot. Mai că-ți vine să plângi. Dar în niciun caz n-o să-ți îngădui așa ceva.

În niciun caz.

Nu vrei decât să se termine totul.

— Nu trebuie decât să-mi zici să ți-o lărgesc și așa o să fac.

Nu vrei să plângi și nu vrei să ceri nimic. Dar vrei să se termine tot.

— Roagă-mă să ți-o lărgesc, Nathan!

Zgarda te strânge în ultimul hal. Și te-ai săturat până peste cap.

— Roagă-mă!

Abia dacă ai mai spus ceva de luni de zile. Glasul îți sună răgușit, ciudat. Ea îți șterge lacrimile cu degetele.

noua șmecherie

Fac aceleași lucruri ca înainte. Și cușca e tot aceeași. Și cătușele la fel. Zgarda e încă la gât, ceva mai largă, dar la gât. Dacă o să încerc să plec, o să mor, nu am niciun dubiu. Încă n-am ajuns în punctul ăla totuși.

Dimineața fac aceleași lucruri. Acum pot să dau cercul mare în mai puțin de jumătate de oră, asta din cauza mișcării și a mâncării, ceea ce-nseamnă că sunt un alergător desăvârșit. Însă se datorează mai degrabă noii șmecherii.

Noua șmecherie nu e deloc mai ușoară ca vechea șmecherie.

Noua șmecherie e să rămâi în prezent… Să te pierzi în detalii… Să te bucuri!

Să mă bucur de senzația din degete când mă sprijin în timp ce fac flotări, adică să studiez într-adevăr poziționarea degetelor unele față de altele, cât de drepte le țin sau cât de îndoite, cum mi le simt în contact cu pământul, cum se schimbă senzațiile în timp ce mă ridic și mă las în jos. Pot să mă gândesc ore în șir la senzațiile din degete în timp ce fac flotări.

Pot să mă bucur de atâtea lucruri, de fapt sunt chiar prea multe. Ca atunci când alerg în cerc și mă concentrez pe cât de adânc respir, pe umezeala din aer și direcția din care bate vântul, cum se schimbă când suflă peste dealuri, cum încetinește și prinde viteză în pâlnia văii înguste. Picioarele mă poartă fără efort în jos la vale — e porțiunea mea preferată, nu trebuie decât să aleg unde pun piciorul — pe un crâmpei de iarbă dintre pietrele cenușii sau pe o piatră netedă sau în albia pârâului. Aleg unde să pășesc, cu ochii mereu înainte, și îmi

pun piciorul în poziția care trebuie, iar gravitația face treaba în locul meu. Doar că nu suntem numai eu și gravitația, mai e și dealul. Parcă însuși pământul de sub mine are grijă să nu pun piciorul greșit. Apoi vine porțiunea de deal și picioarele parcă-mi iau foc, trebuie să găsesc cel mai bun loc unde să pun piciorul și să mă sprijin în mâini dacă panta e abruptă și să mă tot opintesc. Acum eu fac toată munca și gravitația mi-o plătește pentru adineauri, iar dealul îmi spune: „Nu-i da atenție, fugi mai departe și gata”. Gravitația n-are milă, dar dealul mi-e prieten.

Când stau în cușcă pot să-mi întipăresc în minte culoarea cerului, forma norilor, viteza lor și schimbările prin care trec, iar atunci pot să mă înalț și eu, să plutesc în norii de felurite forme și culori. Pot până și să pătrund în culorile murdare ale zăbrelelor cuștii, să mă strecor în crăpăturile de sub fulgii de rugină. Să-mi fac veacul pe-acolo ca la mine-acasă.

Corpul mi s-a schimbat, m-am înălțat. Țin minte că în prima zi nu ajungeam decât cu greu la zăbrelele acoperișului, trebuia să sar ca să mă prind de ele. Acum când mă întind pot să stau cu mâinile libere, în afara cuștii. Ca să mă ridic în mâini trebuie să-mi îndoi genunchii. Nu am ajuns-o încă pe Celia în înălțime, dar ea e uriașă.

Celia. Recunosc că mi-e greu să apreciez prezența ei, însă uneori reușesc. Stăm de vorbă. E altfel decât m-am așteptat. Nici eu nu cred că sunt cum s-a așteptat să fiu.

programul zilnic

Nu mă-nțelegeți greșit, nu-i ca în tabără, dar Celia ar spune că nu-i nici ca-n gulag. Iată ce am de făcut în fiecare zi:

Trezirea, ieșirea din cușcă — ca de fiecare dată, Celia îmi aruncă în zori cheile. Am întrebat-o odată ce s-ar alege de mine dacă ea ar muri în somn. „Cred c-ai rezista o săptămână fără apă”, mi-a zis. „Dacă plouă, poți să strângi apă pe prelată. Probabil mai degrabă o să mori de foame decât de sete, la cât plouă pe-aici. Aș zice c-o să supraviețuiești două luni.”

Am ascuns un cui în pământ. Pot să ajung la el din cușcă și pot să-mi descui cătușele cu el. Încă n-am reușit să-mi descui lacătul cuștii, dar aș avea timp destul să mă prind cum se face. Însă tot ar trebui să-mi scot zgarda. Mă gândesc că pot să supraviețuiesc un an întreg cu zgarda la gât.

Exercițiile matinale — alergare, antrenament pe teren, gimnastică. Uneori câte două curse. Cea mai frumoasă parte a zilei. De obicei alerg desculț, noroiul a devenit nelipsit de pe tălpile mele.

Curățenie corporală, spălat haine și curățenie în cușcă — îmi golesc găleata, mi-o umplu cu apă din pârâu, mă spăl în pârâu, îmi spăl cămașa sau blugii dacă sunt șanse să se usuce repede (nu am decât un singur rând de haine), mătur în cușcă, curăț și ung cu ulei cușca, încuietorile și cătușele, deși în cele mai multe nopți nu mă silește să mi le pun.

Micul dejun — îl pregătesc, strâng și spăl vasele. Terci de ovăz fie iarnă, fie vară. Uneori am voie să mănânc un pic de miere și fructe uscate.

Sarcinile de dimineață — caut găinile de ouă, curăț cotețul, pun mâncare și apă, dau de mâncare la porci, curăț soba din bucătărie, tai lemne. Toporul e legat de buturugă și Celia nu mă scapă din ochi în timp ce tai lemne. (Una dintre primele mele încercări de evadare într-adevăr necugetate a fost să sparg cu toporul buturuga de care era legat cu lanțul.)

Prânzul — pregătesc prânzul, strâng și spăl vasele. Odată la două zile fac pâine.

Exercițiile de după-amiază — autoapărare, alergare, antrenament pe teren. Sunt din ce în ce mai bun la autoapărare, dar Celia e foarte rapidă și puternică. Practic e un pretext ca să mă bată măr.

Lecțiile de după-amiază — citit. Celia îmi citește, ceea ce sună bine, dar nu e. Îmi pune întrebări despre ce mi-a citit. Dacă nu răspund bine, mă pocnește și ustură rău. Dar măcar nu trebuie să citesc. Celia a încercat să mă-nvețe, dar am căzut de acord să ne oprim, ne chinuiam prea tare amândoi. Chiar mi-a spus: „Uneori trebuie să ne mai lăsăm și bătuți”, apoi mi-a tras o palmă pentru că am zâmbit.

Săptămâna trecută am luat o carte și m-am apucat să silabisesc niște cuvinte, dar mi-a smuls-o din mână și mi-a zis că s-ar putea să n-aibă încotro și să mă omoare dac-o țin așa. Celia are câteva cărți. Trei cărți scrise de Vrăjitori — una despre poțiuni, alta despre Vrăjitori Albi din istorie și alta despre Vrăjitori Negri. Îmi citește din ele și mai citește din ele de plăcere, cred. Cărțile scrise de supuși sunt puse într-un teanc mai mare — un dicționar, o enciclopedie, câteva cărți despre sculpturi în garduri verzi, despre alpinism, manuale de supraviețuire, din astea, plus câteva romane, mai ales de scriitori ruși. Eu prefer cărțile scrise de Vrăjitori, însă Celia spune că vrea să-mi ofere o educație „cuprinzătoare”, ceea ce pare o minciună sfruntată. Uneori când citește asemenea

cărți Celia nu mai pare o Vrăjitoare Albă, ci pare… aproape om. Acum citește cu glas tare dintr-o carte cu titlul *O zi din viața lui Ivan Denisovici*. Îi plac mult cărțile astea despre gulag. Spune că din ele se vede că până și supușii pot să supraviețuiască în condiții mai grele decât cele cu care am de-a face eu. Tonul ei mă face să mă-ntreb dacă nu cumva îmi pregătește ceva și mai dur.

Ceaiul de la ora cinci — fac ceai, pregătesc o gustare, fac curat.

Muncile casnice de seară — din fericire nu-s multe iarna, pentru că se întunecă repede și trebuie să fiu afară. Dar cât stăm împreună vorbim despre ziua care a trecut, ce-am învățat, din astea. Celia spune că ea nu predă, ci discută cu mine și trebuie să învăț ascultând-o bine și vorbind la rândul meu, „folosindu-mi creierul". După aceea, dacă e încă lumină, am voie să desenez.

Exercițiile de seară în aer liber — iarna când se întunecă devreme, exercițiile îmi ocupă mai tot sfârșitul după-amiezii și toată seara. Pot să alerg fără probleme în întuneric. Nu văd nimic, dar ceva mă conduce parcă de la sine prin întuneric, iar eu mă las în voia lui și alerg. E singurul lucru de care mă pot bucura fără să fie nicio șmecherie la mijloc.

Pe lângă alergări, exersăm exerciții de luptă pe întuneric. Când e lună plină sunt mai puternic și mai rapid. Pe lună plină Celia nu mă poate învinge dacă nu-i cad în gheare. Deja a zis de câteva ori: „Bravo, ajunge deocamdată". Cred că s-ar putea să se fi chinuit un pic să mă bată.

Culcare (cușcă) — dacă e în toane proaste îmi pun cătușele.

Noaptea — cu somn în cele mai multe nopți, cu coșmaruri în cele mai multe nopți. E OK când pot să mă uit la stele, dar adesea e prea înnorat și de obicei sunt stors de puteri.

lecții despre tata

Celia e un fost Vânător. Nu vrea să-mi spună când s-a retras sau de ce. Nu zice decât că e-n slujba Consiliului, pe post de tutore și profesoară a mea.

Mă păzește să nu evadez și mă învață să lupt și să supraviețuiesc. Acum am trecut de la lupta corp la corp la lupta armată, deși armele sunt doar niște cuțite de lemn. Când am întrebat-o dacă putem să exersăm cu arme de foc, mi-a răspuns: „Hai să vedem dacă te descurci cu cuțitul”, de parcă era cine știe ce expertă ninja, ceea ce, bineînțeles, chiar e, am aflat. Cuțitele false sunt toate la fel, neobișnuit de lungi și subțiri. Bănuiesc că așa arată cuțitul Fairborn.

Celia mă învață și despre Marcus.

Așa că totul pare să conducă într-o anumită direcție. La început n-am zis nimic, am făcut pe prostul, dar acum nu mai pot. Trebuie să încerc să mă opun cumva și într-una din zile am deschis subiectul fără înconjur.

— N-am de gând să-mi omor tatăl. Știi, nu?

Mi-a aruncat o privire lipsită de expresie.

Însă cunosc și eu privirile astea în gol și clatin din cap.

— N-o să-l omor.

— Eu am primit sarcina să te învăț lucrurile astea, așa că te învăț. Nu pun întrebări.

— Tu mă înveți să pun tot timpul întrebări.

— Da, dar unele întrebări nu vor primi răspuns.

— N-o să-l omor.

— Hai să zicem că Marcus amenință să ucidă pe cineva din familia ta, să zicem pe Arran. Nu poți

să-l salvezi pe Arran decât dacă-l omori pe Marcus.

— Hai să presupunem ceva mai realist. Consiliul amenință să ucidă pe cineva din familia mea: să zicem pe Arran. Nu pot să-l împiedic să-l ucidă pe Arran decât dacă-l ucid pe Marcus.

— Așa, și?

— N-o să-l omor pe tata.

— Toți ai tăi, bunica ta, Deborah și Arran, sunt torturați chiar acum.

— Știu că Consiliul e-n stare să-i omoare pe toți, sunt niște ucigași. Eu nu sunt.

— Pe mine ești în stare să mă omori ca să evadezi, a ripostat atunci Celia ridicând din sprâncene.

I-am zâmbit larg.

— Și dacă te-ar amenința? Te-ar tortura? m-a întrebat ea clătinând din cap.

Am rămas tăcuți.

— Oricum nu sunt destul de bun ca să-l omor, am zis ridicând din umeri.

— Nu, nu ești.

— Crezi c-o să fiu vreodată destul de bun?

— Poate.

— O să am nevoie de Darul meu.

— Probabil.

— O să-mi dea Consiliul cele trei daruri?

Tăcere. Și o privire care nu exprimă absolut nimic. Am mai încercat s-o iscodesc și n-am ajuns nicăieri.

— Ce pățesc Vrăjitorii Negri care nu primesc cele trei daruri? Mor?

— Eu nu știu decât de o fată, o Ucenică Neagră prinsă când avea șaisprezece ani. Consiliul a băgat-o la închisoare, dar nu i-a făcut nimic. Sigur că n-a primit cele trei daruri. S-a îmbolnăvit la plămâni, dar și la cap. A murit la puțin timp după ce a împlinit optsprezece ani.

Oare o să experimenteze și pe mine să vadă ce-o să pățesc? Oare ce-o să pățesc?

Lecțiile despre Marcus se referă la atacurile și la Darurile sale. Există o listă foarte lungă cu vrăjitorii pe care i-a ucis, unde și când. *Unde*, adică în ce țară, oraș sau târg, însă și dacă s-a petrecut într-o casă sau în aer liber, lângă o apă, munți, pâraie, așezări mari… *Când*, adică la ce dată, însă și momentul zilei sau al nopții, fazele lunii, condițiile meteo… Lista conține o sută nouăzeci și trei de Vrăjitori Albi, dar și douăzeci și șapte de Vrăjitori Negri, deși probabil că e o listă incompletă. Marcus are acum patruzeci și cinci de ani, așa că, în cei douăzeci și opt de ani de când și-a primit Darul, media crimelor e de șapte, opt pe an.

Însă numărul victimelor e din ce în ce mai mic totuși, cele mai multe au fost când avea douăzeci și opt de ani, când a omorât treizeci și doi de oameni. Poate îmbătrânește, poate a luat-o mai încet sau poate i-a omorât cam pe toți cei pe care-i vrea morți.

Toate Darurile vrăjitorilor uciși sunt trecute în lista Celiei. Nu le mănâncă inimile tuturor, ci doar acelora cu Daruri la care râvnește.

Darul originar al lui Marcus e preschimbarea în animale. Îi place să se preschimbe în feline, feline de talie mare. Cele mai multe dovezi sunt oferite de urme, de câțiva martori care l-au văzut în depărtare și de cadavre. Nu prea există supraviețuitori care să depună mărturie. De fapt n-au fost decât doi: un copil mic ascuns după un raft cu cărți și mama. Copilul n-a văzut nimic, însă a spus c-a auzit răgete și urlete. Mama a spus că s-a ascuns, că nu l-a văzut pe Marcus la față, ceea ce e o minciună, însă asta n-a ieșit la iveală decât după nașterea mea, numai că ea n-a spus niciodată ce s-a întâmplat de fapt, nici măcar bunicii.

Cei mai mulți dintre vrăjitorii uciși de Marcus n-aveau cine știe ce Daruri, erau mai mult maeștri în poțiuni, așa că pe aceștia nu i-a ucis pentru Darurile lor. Cei mai mulți erau Vânători care

voiau să-l prindă, însă mai sunt și membri din Consiliu și alți Vrăjitori Albi. Cred că a avut motivele lui, însă Celia nu mi le spune chiar dacă le știe.

Pe lângă Darul poțiunilor, a mai furat următoarele Daruri:

- poate să azvârle foc pe nări și din mâini (de la tatăl lui Arran, membru al Consiliului)
- poate să se facă nevăzut (bunicul lui Kieran, Vânător)
- poate să miște obiecte cu puterea minții (Janice Jones, o Vrăjitoare Albă foarte respectată, care mi se pare mai degrabă o escroacă)
- poate să vadă viitorul (Emerald, o Vrăjitoare Neagră. Mă-ntreb dac-a știut ce-o să pățească)
- poate să se deghizeze în orice ființă omenească, fie bărbat, fie femeie (Josie Bach, Vânător)
- poate să zboare (Malcolm, un Vrăjitor Negru din New York — capacitate contestată, deși se pare că poate să facă salturi foarte mari prin aer)
- poate să grăbească creșterea plantelor sau poate să le grăbească veștejirea (Sara Adams, membră a Consiliului — oare e pasionat de grădinărit?)
- poate să emane șocuri electrice din corp (Felicity Lamb, Vânător)
- poate să-i vindece pe alții (Dorothy Moss, secretară a conducătoarei Consiliului)
- poate să îndoaie și să modeleze obiecte metalice (Suzanne Porter, Vânător)

Și culmea ciudățeniei:

- poate să încetinească trecerea timpului (Kurt Kurtain, Vrăjitor Negru)

Întreb despre strămoșii lui Marcus. Celia mi-a spus cum se numesc strămoșii pe linie bărbătească.

E o listă de Vrăjitori Negri puternici și renumiți. Toți au avut același Dar, preschimbarea în animale. Însă tot mă întreb ce Dar am eu. Oare faptul că sunt pe jumătate alb o să schimbe lucrurile?

Deși Marcus nu mai e un subiect tabu, asta nu înseamnă că mi se permite să știu totul despre el. La majoritatea întrebărilor mi se răspunde scurt: „Nu e relevant”.

Am întrebat despre:

Femeile din arborele genealogic al lui Marcus. Nu e relevant.

Unde s-a născut și a crescut Marcus. Nu e relevant.

Cum a cunoscut-o Marcus pe mama. Palmă peste față.

Însă știu cum a cunoscut-o Marcus pe mama și multe altele, de când mi-a povestit bunica ce s-a întâmplat, după ce m-am întors de la Mary. Și mă întreb dacă Celia chiar cunoaște răspunsul la întrebarea asta sau la celelalte.

— Cum crezi că-mi controlez Darul? mă întreabă Celia odată.

Nu sunt deloc în toane bune. A trebuit să tai, să jumulesc și să curăț un pui de mațe azi. Ridic din umeri.

Cât ai clipi din ochi mă trezesc întins pe podeaua bucătăriei, cu mâinile la urechi. Nu prea face uz de Darul ei cu mine, de obicei doar îmi trage palme.

Larma se oprește dintr-odată și mă ridic în picioare agățându-mă de sobă. Din nas îmi curge sânge.

— Cum fac să-mi controlez Darul?

Mă șterg la nas cu dosul mâinii și răspund:

— Te gândești la el și…

Și iar mă trezesc la podea.

Când se stinge larma sunt cu ochii la dalele podelei. M-am împrietenit de mult cu dalele podelei. Lor le cer răspunsul. Însă la asemenea chestii nu se pricep deloc.

Mă ridic în genunchi.

— Ei?

— O faci și gata, spun ridicând din umeri.

— Da, face ea și-mi trage una peste creștet. Cum dai o palmă cuiva. Îmi vine chef, știu unde și cui și e aproape din reflex. O fac și gata. Nici nu trebuie să mă gândesc cum o să ridic brațul și ce mișcări o să fac cu mâna.

Îmi mai trage una.

Mă ridic în picioare dându-mă în același timp mai în spate.

— Cum își controlează Marcus toate Darurile pe care le-a furat? mă întreabă.

— E-n stare să le controleze pe toate?

Celia încuviințează din cap.

— Avem dovezi că se folosește de trăsnete, că mișcă obiecte, că sare prin aer…

— Unii oameni pot cânta la o mulțime de instrumente muzicale. Iau instrumentul și încep să cânte la el. Însă cred că trebuie să exerseze mult ca să devină experți.

— Însă au întotdeauna un instrument preferat? spune Celia.

— Eu nici nu mi-am primit Darul, de unde să…

Ce mai ustură palmele alea.

Celia mă învață și istoria vrăjitorilor. Nu știu ce să cred și ce nu, adesea mă întreb dacă să cred sau nu *orice* îmi spune. Oricum, conform Celiei, în urmă cu secole și milenii, pe vremea când încă nu existau țări, ci doar diferite triburi, fiecare trib avea un vraci — un șaman. Puțini vraci chiar aveau puteri, însă Geeta avea ceva aparte: era puternică, bună și inimoasă. Vindeca bolnavii și răniții din tribul ei, însă și oameni din alte triburi.

Treaba asta nu i-a convenit deloc căpeteniei Aster, care a hotărât că nimeni din afara tribului n-avea voie să meargă la Geeta fără permisiunea lui. A ținut-o practic prizonieră în trib. Geeta voia să ajute pe toată lumea, așa că a evadat cu ajutorul

unui pacient pe nume Callor, un războinic rănit din tribul ei.

Callor și Geeta trăiau împreună într-o peșteră îndepărtată. Geeta îi vindeca pe toți cei care veneau la ea. Callor vâna și o păzea pe Geeta. S-au îndrăgostit și au avut copii împreună: două gemene identice, Aurora și Eva. Geeta le-a învățat pe amândouă vrăjitoria, le-a dat fiecăreia câte trei daruri și sângele ei când au împlinit șaptesprezece ani. Aveau să devină mari vrăjitoare.

Aster, bătrâna căpetenie a tribului Geetei, s-a îmbolnăvit și i-a trimis vorbă Geetei să se întoarcă și să-l vindece. Deși Geeta voia să-l ajute, așa cum ajuta pe toată lumea, Callor n-avea încredere în Aster, așa că a convins-o pe Geeta să-și trimită fiica, pe Eva, cea mai mică din gemene, în locul ei. Dar, în loc să-l vindece, Eva, geamăna cea rea și crudă, l-a blestemat și a fugit. Aster a murit după o lună de chinuri. Ash, fiul lui Aster, s-a răzbunat ucigându-l pe Callor și luându-le pe Geeta și Aurora prizoniere.

Povestea spune că Aurora, geamăna cea simțitoare, s-a îndrăgostit de Ash și au avut împreună o fiică — prima Vrăjitoare Albă.

Eva a tot rătăcit dintr-un trib în altul. Și ea a avut o fiică — prima Vrăjitoare Neagră.

— Chiar crezi că povestea asta e adevărată? am întrebat-o pe Celia.

— E istoria noastră.

— Istoria văzută de Vrăjitorii Albi.

În ziua de azi Negrii își bat joc de Vrăjitorii Albi pentru că trăiesc alături de societatea supușilor, că se prefac supuși. După ei, Vrăjitorii Albi devin din ce în ce mai slabi, mai pe potriva supușilor, au nevoie de arme ca să ucidă, comunică prin telefon.

Albii îi urăsc pe Vrăjitorii Negri pentru haosul și nebunia pe care le instaurează în lume. Ei nu se integrează în societatea supușilor, dar nici nu au o societate a lor. Căsniciile lor nu sunt statornice și

se termină violent. De obicei trăiesc singuri, urăsc supușii și tehnologia lor. Sunt foarte dăruiți.

Celia nu vrea să vorbească despre femeile din arborele meu genealogic pe linie neagră, dar mi-a spus cum i-a chemat pe bărbații din familie. E o listă respectabilă, dar deprimantă. Toți au fost Vrăjitori Negri puternici și niciunul n-a murit de moarte bună, în somn sau de bătrânețe. Stră-străbunicul meu Massimo s-a sinucis, așa că să spunem că n-a fost omorât de Vrăjitori Albi, însă există o tendință clară în sensul ăsta:

- Axel Edge (tatăl lui Marcus) a murit în închisoarea Consiliului, executându-și Pedeapsa
- Massimo Edge (tatăl lui Axel) s-a sinucis în închisoarea Consiliului
- Maximilian Edge (tatăl lui Massimo) a murit în închisoarea Consiliului, executându-și Pedeapsa
- Castor Edge (tatăl lui Maximilian) a murit în închisoarea Consiliului, executându-și Pedeapsa
- Leo Edge (tatăl lui Castor) a murit în închisoarea Consiliului, executându-și Pedeapsa
- Darius Edge (tatăl lui Leo) a murit în închisoarea Consiliului, executându-și Pedeapsa.

Celia spune că nu se cunoaște cu certitudine numele tatălui lui Darius, pentru că era la vremea când Consiliul Vrăjitorilor Albi a devenit o organizație oficială, iar înainte de asta nu prea există documente. Însă din istoria orală pot fi adăugate cu relativă certitudine câteva generații, respectiv:

- Gaunt Edge (tatăl lui Darius) — ucis de Vânători în Țara Galilor
- Titus Edge (tatăl lui Gaunt) — ucis de Vânători undeva în pădurile Marii Britanii

• Harrow Edge (tatăl lui Titus) — ucis de Vânători undeva în Europa.

— Am vreun strămoș care să fi dus o viață lungă și fericită? am întrebat-o pe Celia.

— Unii au trăit și peste cincizeci de ani. Nu știu cât de fericiți au fost.

Așa că nu-i de mirare că tata e prudent. Când mă gândesc cât au suferit strămoșii mei, tot nu înțeleg de ce. Pur și simplu nu înțeleg. Sunt închis într-o cușcă și nimic n-are noimă. Nu vreau să trăiesc într-o cușcă și nu vreau să mor în închisoare, nu vreau să fiu torturat și nu vreau să-mi omor tatăl. Nu vreau nimic din toate acestea, dar nu pot să opresc lucrurile să se întâmple.

Mă întreb ce viitor ar putea avea fiul meu, dacă o să am vreodată un fiu. Poate o să fac și eu ca Marcus: o să-l părăsesc cu speranța c-o să aibă parte cumva de un viitor mai bun fără mine. Și totuși sunt legat cu lanțuri într-o cușcă și știu că nu mai e nicio speranță, nicio speranță.

Însă mă gândesc că, în ciuda suferinței și cruzimilor la care au fost supuși, strămoșii mei au fost fericiți, măcar un pic, în viață. Mă consider capabil să fiu fericit și probabil că și ei au fost. Așa sper. Așa sper. Așa sper. Dacă tot o să mor în temniță, vreau să mă bucur măcar de ceva înainte. Mă gândesc la Arran, la Annalise, la excursiile în Țara Galilor, cum e să alergi, cum e să respiri — fiecare respirație trebuie să fie prețuită, trebuie să merite, e un lucru de seamă.

visez la tata

Muncile de zi cu zi mă țin ocupat și mă obosesc, dar uneori, când stau în cușcă și n-am chef să plutesc în nori sau să fac tracțiuni în brațe, pur și simplu stau și mă gândesc.

Încă-mi place să-mi închipui cum o să vină tata să mă salveze când o să împlinesc șaptesprezece ani. Cum stau în cușca mea se lasă tăcerea, apoi se aude un sunet din depărtare — nu vântul, nu trăsnetele, ci mânia lui. Apare în zbor de pe dealurile de la apus — nu pe o coadă de mătură, nu pe un cal, ci stând în picioare ca pe o placă de surfing, deși nu-i nicio placă sau nu se vede —, vine în zbor spre mine îmbrăcat în negru. Larma crește, cușca mea explodează și se face bucăți și cătușele mi se desfac și cad. Îmi dă târcoale prin aer, încetinind lângă mine, și sar și eu pe placa mea de surfing nevăzută și îmi iau zborul alături de el. E cel mai frumos sentiment din lume să zbor alături de tata lăsând definitiv în urmă cușca făcută bucăți.

Mergem în munții unde trăiește și peisajul e verde, bogat, aproape tropical. Acolo, printre copacii bătrâni și pietrele acoperite de mușchi, lângă pârâul limpede, stăm amândoi și tata îmi dă cele trei daruri — un cuțit, un inel și un desen — și îi beau sângele cald din palmă, iar el îmi șoptește la ureche cuvintele tainice, și nu ne mai despărțim niciodată, vânăm, pescuim și trăim împreună în pădure.

Ăsta e visul principal, cred, la care revin mereu.

Dar mai am și alte vise. Annalise apare în cele mai multe, și sunt genul de fantezii în care suntem dezgoliți, cu valuri de sudoare, sărutări și limbi.

De cele mai multe ori îmi închipui că sunt cu ea pe lespedea de gresie — e în uniformă, Kieran nu ne-a găsit niciodată, o sărut și o dezbrac, așa, încet, dar fain, îi deschei nasturii de la cămașă, îi dau fusta jos și o sărut peste tot pe piele.

Mai am o fantezie destul de asemănătoare: sunt cu Annalise pe lespedea de gresie și ea mă dezbracă pe mine, îmi dă jos tricoul, mă descheie la blugi, mă sărută pe piept, pe abdomen, peste tot.

Apoi mai sunt diverse variante: mă dezbracă pe un deal din Țara Galilor, mă dezbracă pe o plajă, mă dezbracă în lumina soarelui, în lumina lunii, într-o ploaie de vară, prin nămol și bălți.

În fanteziile astea nu am nicio cicatrice.

În cea mai recentă variantă eu sunt în cușcă și o fac bucăți cu gândul, apoi apare Annalise și ne sărutăm, o dezbrac și o sărut peste tot, ea mă dezbracă și mă sărută pe piept, pe abdomen și pe spate. Sunt plin de cicatrice, dar nu-i pasă, așa că facem dragoste pe pieile de oaie, în mormanul de zăbrele rupte ale cuștii.

E o fantezie frumoasă. Îmi place că n-o deranjează cicatricele mele. Nu cred că i-ar plăcea în realitate, dar poate că n-ar deranja-o așa de rău.

Apoi mai e fantezia la care nu prea îmi place să recurg, însă uneori nu mă pot abține. Se face că trăiesc într-o casă situată într-o vale frumoasă, pe malul unui râu nu prea adânc, cu ape repezi și atât de curate și de limpezi, că lucesc și noaptea. Dealurile sunt acoperite de copaci înverziți ce zumzăie de viață, pădurea e plină de păsări și jivine. Iar părinții mei trăiesc amândoi, locuiesc cu mine în casă. De obicei stau cu tata, nu dormim în casă, ci în pădure, unde vânăm și pescuim împreună. Însă stăm și cu mama, care se îngrijește de găini și de grădina de zarzavat. Verile sunt calde și însorite, iernile sunt reci și înzăpezite și trăim așa împreună la infinit. Mama și tata îmbătrânesc împreună în tihnă, eu rămân lângă ei și fiecare zi e veșnic frumoasă.

mă gândesc la mama

După ce m-am întors de la Mary, bunica mi-a spus că Marcus și mama se iubeau. Însă mama știa că nu e bine să iubești un Vrăjitor Negru. Se simțea vinovată. S-a măritat cu Dean, au avut copii împreună și a încercat să fie fericită, numai că s-a îndrăgostit de Marcus de când l-a văzut.

Mă întreb dacă l-a mai iubit pe Marcus după ce i-a omorât soțul, pe tatăl copiilor ei.

Bănuiesc că a izbucnit o ceartă când Dean i-a găsit pe Marcus și pe mama împreună. Dean avea Darul să azvârle cu flăcări din mâini și pe gură, deși până la urmă nu prea i-a fost de ajutor, pentru că Marcus își dorea Darul lui și i l-a luat.

Oare când s-au stins flăcările, când și-a dat ultima suflare?

Și unde era mama când se întâmplau toate astea? Era de față? Urmărindu-l pe tata cum devorează de vie inima soțului ei?

Oare i-a fost ușor să se sinucidă dacă știa că iubește pe cineva care e în stare de asemenea lucruri? Că iubea pe cineva care omora bărbați, femei și copii la grămadă, care l-a ucis pe tatăl copiilor ei? Iubea pe cineva care devora oameni. Iar când s-a uitat la mine, copilul ei — copilul lui Marcus —, și a văzut că-i semăn, oare s-a întrebat ce lucruri voi fi în stare să fac?

evaluările

Acum sunt evaluat în fiecare lună. Celia se ocupă de tot.

Mai întâi mă cântărește, mă măsoară și mă fotografiază. Nu am dreptul să văd măsurătorile și fotografiile.

Apoi urmează probele fizice: alergări, antrenament pe teren. Toate rezultatele sunt notate cu grijă, dar nu-mi arată niciun rezultat.

După aceea trebuie să dau niște probe de memorie, teste de inteligență și un pic de matematică. Mă descurc la așa ceva. Apoi sunt probele de citit și scris, pe care Celia spune că trebuie să le dăm, deși amândoi cunoaștem dinainte rezultatele.

Asta-i tot.

A doua zi mă lasă singur în cușcă, legat cu lanțuri, și ea pleacă cu mașina și se întoarce după-amiaza târziu. Nu știu dacă se vede cu cineva. Mai întreb uneori, dar mă ignoră.

Mai e o schimbare de care Celia a fost informată de-abia de curând, și anume că nu mă voi prezenta în fața Consiliului pentru evaluarea anuală. Când voi împlini șaisprezece ani, o să se prezinte Consiliul în fața mea. Se pare că trebuie să mă fac prezentabil.

punkistul

— Ce încerci să rezolvi cu asta?

— Ai?

— Cu chestia aia, îmi spune Celia cu un gest din bărbie arătând spre țeasta mea.

Zâmbesc larg.

O dată pe lună, înainte de evaluare, îmi dă voie să folosesc baia din casă ca să fac o baie bună. La robinete curge o apă caldă maronie și există și săpun. Îmi rad firele de păr de deasupra buzei și de pe bărbie. E un aparat de ras foarte tocit, de unică folosință, un creion mi se pare o armă mai mortală de-atât. Celia mă tunde scurt o dată pe lună, numai că azi m-am ras în părți ca să-mi fac creastă.

— Mai bine te razi de tot în cap, ca să pari călugăr.

— Adică să par purificat, sfânt și în căutarea adevărului absolut?

— Să pari umil și blajin, cu un aer de învățăcel.

— Nu prea e stilul meu.

— Mai bine nu ți-i ridici în cap.

Celia vrea să trec evaluarea cu bine. O să primească și ea aprecieri pentru asta, bănuiesc.

Mă așez la masă.

— Ce urmează?

— Eu te aștept să-ți razi claia aia de păr din cap.

— N-ai pic de umor.

— Chiar arăți haios, tre' să recunosc, dar te-ar ajuta dacă te-ai rade singur în cap.

Mă întorc în baie. Imaginea mea din oglindă e ciudată. Părul arată bine, o creastă stufoasă în vârful capului. Însă nu mă recunosc. Cred că pur și simplu nu sunt obișnuit să mă privesc în oglindă. Mă văd mângâindu-mă pe cap, mă uit cum mâna

dreaptă plină de cicatrice dă părul pe spate, însă chipul nu pare al meu. Știu că eu sunt, după cicatricea de pe pomete, pe care mi-a făcut-o Jessica, apoi lângă ureche am cicatricea pe care mi-a făcut-o Niall când m-a lovit, albă pe miriștea neagră a țestei. Însă la față arăt altfel decât credeam. Mai bătrân, mult mai bătrân. Am ochii mari, negri, și chiar dacă zâmbesc cu buzele, ei nu zâmbesc deloc. Par două scobituri în care se rotesc încet triunghiurile negre. Mă aplec spre oglindă ca să văd unde se termină pupilele și încep irișii, dar mă dau cu fruntea de sticlă. Mă dau în spate, până în perete, mă întorc cu spatele și apoi iute cu fața, tot încercând să surprind vreo sclipire, ceva. Nu văd absolut nimic.

— Ce-ți ia atâta? îmi strigă Celia.

Iau aparatul de ras și-l pun înapoi.

După vreun minut ies din baie.

Izbucnește în râs, apoi se oprește spunându-mi:

— Hai că ești caraghios. Scoate-ți-le.

Îmi pipăi sprânceana zâmbindu-i cu gura până la urechi. Mi-am vârât în ea trei inele mici de metal, în nara dreaptă mi-am mai pus unul și încă unul mai mare în colțul stâng al buzei de jos.

— Ăsta-i look-ul de punkist, ce știi tu.

Îmi trec degetele peste zgardă.

— Ar arăta mai bine cu ace de siguranță.

— De unde ai chestia aia din buză?

— Toate sunt din lanțul dopului de la chiuvetă.

— De ce nu-ți agăți și dopul de față? Așa chiar o să arăți bolnav la cap.

— Ești prea bătrână ca să înțelegi, asta-i tot.

— Putem să revenim la ce te-am întrebat la început? *Ce încerci să rezolvi cu asta?*

Privesc prin fereastră dealurile și cerul, norii de un cenușiu deschis ce golesc totul de culoare.

— Ei?

— Să scap de toate nedreptățile astea, spun pe un ton neutru.

Tăcere.

— Crezi c-o să reușesc vreodată?

Afară totul a încremenit — tufișurile de iarbă-neagră nu se mai leagănă în vânt, norii sunt neclintiți.

Mai târziu în seara aceea m-apuc să desenez cu creionul, căci am rămas fără tuș și nu mai folosesc cărbune. Creionul e tocmai bun. Am desenat animalele și plantele pe care le văd prin părțile astea. Celia mi-a pus câteva desene deoparte, să le arate Consiliului. „Ce încerci să rezolvi cu asta?”, îmi vine s-o întreb, dar o las baltă, știu că n-o să primesc decât o privire golită de expresie ca răspuns.

În seara asta fac portretul Celiei. Ea nu suportă când o desenez, ceea ce face experiența și mai plăcută. Includ orice defect, asta-i strategia, fără pic de milă. O să ardă desenul după ce-l termin, întotdeauna arde portretele pe care i le fac. N-o iau drept o insultă la adresa talentului meu — originalul e problema.

Din când în când mai desenez și autoportrete, însă doar cu mâna mea dreaptă, atât. Pielea topită seamănă cu niște tușe groase de vopsea în ulei cu un picur mare, pe jumătate întărit la capăt. Pielea de pe dosul palmei e crăpată între tușele netede și se decojește ca un tablou vechi. Mâna mea e o operă de artă.

Acum câteva săptămâni mi-am desenat un pumnal lung și subțire în mână. Celia era să leșine, atâta și-a ținut răsuflarea. Am făcut hârtia ghem și am aruncat-o în foc zicând că e o porcărie de desen până să apuce să mă oprească. N-am mai făcut-o de-atunci, n-a fost așa de haios.

Peisajele mele chiar sunt porcării, nu-mi ies deloc, iar desenele cu clădiri sunt plicticos de proaste. Am desenat totuși cușca. Ea mi-a ieșit. Am reușit să surprind bezna care o îmbibă, apăsarea din aerul ei. Îmi cunosc atât de bine cușca. A fost cel mai bun desen dintre toate. I-am propus Celiei să-l arătăm Consiliului. N-a zis

nimic, dar de-atunci nu l-am mai văzut, bănuiesc că l-a ars.

— O să ajungă la sfârșitul dimineții, spune ea în timp ce desenez. O să te cântăresc și o să te fotografiez înainte să sosească.

— Ai emoții?

Nu răspunde și mă feresc, așteptându-mă să încasez o palmă, dar nu-mi mușcă momeala.

— N-o să creez probleme, nu-ți face griji. O să le răspund amabil la întrebări, ca un băiat cuminte ce sunt. Și n-o să-i scuip decât la sfârșit.

Celia oftează.

Rămânem iar tăcuți, cât încerc să-i desenez părul. Mi se pare și mai rar, poate de-atâtea griji.

— O să fii de față cât mă evaluează?

— Tu ce crezi?

— Probabil că nu… Sigur nu.

— Atunci de ce mă mai întrebi?

— Fac și eu conversație.

— Atunci fă mai multe eforturi.

Tocmai îi desenez gura. Are un ditamai rânjetul pe buze, astfel că par mai puțin urâte și mai interesante. Mi-ar plăcea s-o desenez în poziție de drepți în fața cuștii mele cu cheia în mână și cu expresia aceea care-i apare uneori pe chip, care mai că trădează milă. De-asta a acceptat slujba asta, îmi zic.

— Ei? face ea.

— Ei ce?

— Știu că vrei să mă întrebi ceva.

De unde știe?

— Ăă, ei bine, mă întrebam ceva… Cum de-ai ajuns temnicerul meu?

— Profesoară și tutore.

— Bănuiesc că n-ai avut cine știe ce concurență.

Aproape am terminat de desenat gura, însă zâmbetul amar al originalului s-a mai îmblânzit. Se întoarce spre mine întrerupând poza pe care și-o luase.

— Cred că eu am fost prima candidată la care s-au gândit.

— Adică singura.

Aștept un pic, dar nu trădează nimic.

— Și duci o viață atât de pustie, că postul ăsta de temnicer al unui copil nevinovat, ținut prizonier în pustietatea asta, trebuie să-ți dea destule satisfacții.

Chiar îi mijește un zâmbet pe buze.

— Pun pariu că nu te plătesc cine știe ce.

Încuviințează vag.

— Să ții în cușcă, să bați, să maltratezi fizic și psihic un băiat de nici șaișpe ani… un băiat care n-a greșit cu nimic… ăsta e mai tot farmecul slujbei.

— Da, răspunde ea, ăsta e farmecul.

Zâmbetul a pălit de tot, dar n-a fost înlocuit de rânjet. Reia poza de mai înainte și adaugă, fără să se uite la mine:

— Marcus mi-a omorât sora.

Sora ei e probabil pe listă. Nu știu cum o mai cheamă pe Celia. Am întrebat-o, dar cică nu e relevant.

— Ce Dar avea?

— Darul poțiunilor.

Încuviințez.

— Marcus poate să facă ce faci tu? Darul tău… cu larma aceea?

— Era pe listă?

— Ai grijă, pun pariu că i-ar plăcea să și-l treacă pe listă.

Rămânem iarăși tăcuți.

Cumva ghicisem că Celia are ceva personal cu mine sau mai degrabă cu faptul că sunt fiul știm-noi-cui. Nu era așa de greu să-mi dau seama. Ce mai, erau puține șanse să nu cunoască sau să nu fie rudă cu cineva de pe lista aceea.

— Eu nu sunt Marcus, spun.

— Știu.

— Nu eu ți-am omorât sora.

— E nedrept, nu? Însă cred că sunt șanse, sigur, nu foarte multe, să țină la tine și să-l deranjeze că fiul lui e ținut aici.

— Știe că sunt aici?

— Nu mă refeream anume la locul ăsta. E bine ascuns, la adăpost chiar și de capacitățile lui.

Își dezmorțește gâtul și brațele.

— Voiam să spun că știe, probabil, că ești în mâinile noastre. Și o să-și închipuie că nu te ținem în puf. Nu vreau să-l dezamăgesc când vine vorba de asta.

— Atunci de ce nu mă lași să zac în cușcă toată ziua? Doar nu-ți închipui că aș fi în stare să-l omor, nu? Tot antrenamentul ăsta e o prostie.

Se ridică și se plimbă prin cameră. De obicei e un semn că nu are chef să răspundă.

— Poate, dar ar fi crud să te țin în cușcă toată ziua.

Sunt atât de uimit, că nici nu izbucnesc în râs pe loc. Când reușesc să mă potolesc, îi zic:

— Mă bați, mi-ai pus la gât o zgardă care poate să mă omoare. Mă ții legat cu lanțuri într-o cușcă noaptea.

— Ești bine hrănit, acum stai și desenezi.

— Și ar trebui să fiu recunoscător?

— Nu, trebuie doar să stai și să desenezi cu burta plină.

— Am terminat, îi spun și i-l întind pe masă.

Ia hârtia și o întoarce spre ea s-o studieze. După o vreme o face sul și o pune pe foc.

Iau iar creionul și mă apuc de alt desen. De data asta îmi fac autoportretul, îmi desenez fața așa cum am văzut-o în oglindă, dar mai în vârstă, cum îmi închipui că arată Marcus. Îmi dau seama că Celia e cu ochii pe mine. Mai că-și ține respirația. N-am mai făcut niciodată așa ceva. Ochii adânci îi desenez exact ca pe ai mei, mai negri de-atât nu mi-i pot imagina.

Când termin, nu-s prea mulțumit. Arată prea chipeș, prea de treabă.

— Pune-l pe foc, îi zic Celiei, nu mi-a ieșit.

Celia îl ia în mână și-l studiază mai mult decât propriul portret. Apoi pleacă din cameră cu el.

— Nu înseamnă că așa arată, strig în urma ei.

Nu răspunde.

Pun creioanele, guma și ascuțitoarea la loc în cutia veche de tinichea. Pun capacul deasupra și gata. Celia vine și se așază iar în fața mea la masă.

— A reușit cineva vreodată să se apropie destul de el ca să poată să-l prindă? o întreb.

— Cine știe dacă s-a apropiat vreunul destul sau nu? Nimeni nu reușește. E foarte bun, foarte atent.

— Crezi c-o să-l prindă odată și-odată?

— Tot o să greșească el la un moment dat, nu trebuie să greșească decât o dată, o să-l prindă și-o să-l omoare.

— Mă folosesc ca momeală ca să-l prindă?

— Așa-mi închipui, îmi răspunde ea cu un aer mulțumit.

— Dar nu știi cum anume, prin ce tactică, adică?

— Treaba mea e să-ți fiu tutore și profesoară, atât.

— Până când?

— Până îmi spun să încetez.

— Ce-o să se aleagă de mine dacă-l prind?

Își răsfrânge buza de jos, imensă și turtită, apoi și-o retrage încet, fără să spună nimic.

— O să mă omoare?

Iar își răsfrânge buza, dar și-o retrage iute de data asta spunând:

— Poate.

— Chiar dacă n-am greșit cu nimic.

Ridică din umeri.

— E mai bine să nu riște, așa-i?

Nu răspunde.

— Ce-ai face dacă ți-ar spune să mă omori? Dacă ți-ar spune: „Trage-i un glonț în cap Semicodului”.

Mă fac că-mi duc un pistol la tâmplă și trag, cu un pocnet din buze.

Se ridică, vine în spatele meu, îmi vâră un deget în ceafă și se face că trage, pocnind din buze ca mine.

Dorm tare prost. Nu-i deloc frig și nu bate vântul câtuși de puțin. Norii au încremenit pe cer. Nici nu plouă.

Am emoții înainte de venirea Consiliului. Îmi tremură mâinile. Am emoții, atâta tot.

Încă simt degetul Celiei în ceafă. Știu că pot să mă omoare oricând. Nu contează cine și cum o s-o facă, rezultatul e același. Și totuși faptul că s-ar putea s-o facă Celia m-a dat peste cap. Știu că e-n stare. N-are încotro, altfel o s-o omoare altcineva pe ea.

Șmecheria e să te bucuri de orice lucru, dar cum poți să te bucuri de așa ceva?

Trebuie să reușești cumva.

Celia mi-a zis că Annalise e teafără, la fel și Deborah, Arran și bunica, însă a lăsat să se-nțeleagă că situația se poate schimba oricând. După moartea mea, ei o să fie în siguranță.

Asta-i partea bună a lucrurilor.

Mă bucur când mi-i închipui în viață, bine, sănătoși și în siguranță.

Annalise e în pădure, aleargă de colo-colo zâmbitoare, râzând, se cațără pe stâncile de gresie. Vreau s-o văd și s-o ating iar, vreau să-mi sărute degetele, fața, trupul. Știu că n-o să se-ntâmple-n veci, o să nimerească cu vreun Vrăjitor Alb de rahat care n-o să-și mai ia labele de pe ea. Să te tot bucuri!

Deborah o să se mărite cu un tip de treabă, o să aibă copii și o să fie fericită. Asta pot să-mi imaginez, e adevărat. O să aibă trei, patru copii, o să fie o mamă foarte bună și o să fie toți o familie fericită. Bunica o să trăiască în tihnă în casa ei, o să bea ceai și o să dea mâncare la păsări.

E plăcut să mă gândesc la asta. Apoi îmi amintesc cum plângeau bunica și Deborah în prag. Însă le-a trecut atunci și o să le treacă și de data asta — poate deja nu mai plâng deloc. Poate mă cred deja mort.

Nu cred că Arran o să accepte gândul că am murit. Îmi amintesc cum mi-a dat părul de pe față și mi-a spus: „N-aș suporta”. Își ține piciorul peste marginea patului, iar eu îl sărut cu degetele pe frunte și plâng.

un vânător

Azi împlinesc șaisprezece ani. Celia m-a cântărit și m-a măsurat. M-a ras în cap și mi-a scos toate piercing-urile.

Dimineața e în toi și eu sunt în cușcă, legat cu cătușele. Bănuiesc că Celia vrea să pară că-și face treaba la modul cel mai scrupulos.

Pe drumeag apare un jeep. În liniștea din jur, pare să facă o larmă grotescă, din ce în ce mai infernală. Într-un târziu se oprește și lumea coboară.

Șefa Consiliului nu s-a sinchisit să vină până aici, nici cealaltă femeie. Însă unchiul lui Annalise, Soul O'Brien, a venit însoțit de încă doi bărbați. Unul din ei e un tinerel brunet, într-o pereche de bocanci de munte noi, blugi și o geacă impermeabilă imaculată. E atât de palid, încât pare să nu mai fi ieșit de ani buni din casă. Din contră, celălalt bărbat pare să fi trăit în aer liber toată viața. Are un păr blond cu fire sure, e înalt, vânjos și îmbrăcat în negru — judecând după toate astea, mă cam prind cu ce se ocupă. Dar toți sunt ușor de recunoscut, privesc de sus pe toată lumea, chiar și pe membrii Consiliului.

Celia le iese în întâmpinare. Mă-ntreb dacă o să-i salute militărește sau o să dea mâna cu ei. Nici una, nici alta.

Vin să mă studieze în cușca mea. Vânătorul are niște ochi de un albastru-pal ce nici nu par albaștri, sunt mai mult argintii.

Mă privesc cu toții, apoi îmi întorc spatele și admiră peisajul, după care intră în casă.

Urmează procedura de evaluare obișnuită — mă lasă să aștept.

Într-un târziu vine Celia să mă ia. Nu spune nimic, doar descuie cușca și o ia înainte spre casă. La ușă se oprește. În timp ce intru pe lângă ea în casă mă-ntreb dac-o să-mi ureze baftă, însă n-are emoții așa de mari.

Cei trei vizitatori s-au așezat la masa din bucătărie. Eu rămân în picioare, desigur. Afară, Celia face tura prin dreptul ferestrei.

Unchiul lui Annalise pune toate întrebările și-și ia notițe. Aceleași întrebări pe care mi le tot pune Celia în fiecare lună. Se foiește în scaun când mă chinui să citesc, dar în rest pare plictisit. Nu se grăbește deloc și parcurgem încet probele mentale.

— Alte întrebări nu am, spune el.

Nu mi se adresează mie, ci Vânătorului. Vânătorul încă n-a vorbit deloc, nici cu mine, nici cu ei.

Vânătorul se ridică și îmi dă târcoale studiindu-mă. E mai înalt decât mine, dar nu cu mult, și e robust. Are pieptul de două ori cât al meu și un grumaz cât toate zilele.

Vine în spatele meu și-mi spune încet, vorbindu-mi la ureche, ca să-i simt răsuflarea:

— Scoate-ți cămașa!

Mă conformez — încet, dar mă conformez.

Cel de-al treilea ins, brunetul, se ridică și vine în spatele meu să-mi vadă spinarea. Când mă apucă de braț abia mă abțin să nu mă smulg. Are niște degete lipicioase, lipsite de forță. Îmi întoarce mâna să se uite la cicatricele de pe încheietură.

— Te vindeci bine și repede.

Nu prea știu ce să răspund.

— Hai să vedem afară, spune Vânătorul.

Îi simt iar răsuflarea pe gât.

Vânătorul vorbește cu Celia, care încuviințează din cap și merge în locul în care facem exercițiile de autoapărare.

— Arată-mi ce poate, îi spune Vânătorul.

Improvizez o luptă corp la corp cu Celia.

Vânătorul ne oprește, o cheamă pe Celia și-i șoptește ceva la ureche.

Celia vine înapoi la mine și îmi dau seama că nu se mai joacă. Ne batem pe bune. Mă învinge — o las să se apropie prea mult. Îmi curge sânge din nas și am un ochi umflat.

Acum mă cheamă la ei, brunetul vrea să vadă cum mă vindec — încet.

Mă gândesc că s-a terminat, dar Vânătorul îi spune ceva Celiei, apoi se întoarce spre mine și-mi ordonă:

— Dă un cerc mare.

Alerg într-un ritm lejer, ce rost are să mă omor?

Când mă întorc, Vânătorul mă pune să mă bat iar cu Celia, numai că de data asta e înarmată cu un cuțit. Iar învinge, iar eu mă aleg cu o tăietură pe braț, de care trebuie să mă vindec în fața brunetului.

— Mai dă un cerc mare, îmi ordonă și brunetul.

Mă conformez, fără să trag prea mult de mine, pentru că bănuiesc că iar o să mănânc bătaie când termin.

Nu greșesc. Celia învinge iar. Evident, i-au zis să nu mă menajeze deloc. Mă înjunghie în coapsă, adânc, și acum chiar mă enervez. Mă vindec și…

— Mai dă un cerc mare.

Mă conformez, dar nici nu mă gândesc la ce fac, ci la brunetul acela sfrijit care stă și se uită la mine zâmbind.

De data asta când mă întorc, și Vânătorul zâmbește.

Nu-mi miroase-a bine deloc.

Iar mă pun să mă bat cu Celia. Deja am dat trei ture și am primit bătaie de trei ori pe ziua de azi. Încerc cât pot să mă feresc de loviturile Celiei și chiar reușesc să-i ard un picior, dar când mă dau mai spre Vânător, el mă împinge în Celia și s-a terminat. Mă prăbușesc la pământ. Vânătorul vine și-mi trage cu sete un picior în coaste. Și încă unul. Îi simt bocancii ca pe niște cărămizi de beton.

— Scoală-te de-acolo și mai dă un cerc mare!

Știu că am câteva coaste rupte, și el știe, bănuiesc.

Mă vindec și mă ridic încet de la pământ.

Mă doboară la loc dintr-o lovitură. Mai încasez câteva picioare, îmi mai rupe câteva coaste. Rămân la pământ.

— Ți-am zis să te ridici de-acolo și să mai dai un cerc mare.

Reușesc să mă vindec, dar nu la fel de bine, capacitățile îmi sunt pe terminate. Mă ridic încet de la pământ și o iau încet la fugă.

Mă străduiesc să mă relaxez cât alerg, să uit de ei, să mă fac că nu există. Termin tura, dar de-abia am apucat să-mi vindec coastele rupte.

Brunetul vine la mine și-mi cercetează pieptul — vânătăile au dispărut.

Apoi vine Vânătorul la mine, cu un soi de baston în mână. Mă uit la Celia, dar ea stă cu privirea în pământ.

Când termină cu mine rămân prăbușit la pământ. Bastonul ăla a fost tare aiurea, nu cred să am vreun os rupt, dar mă simt ciudat.

Brunetul se uită în jos la mine.

— Poți să te vindeci? mă întreabă. Poți să te ridici?

Da, pot să mă ridic. Reușesc să mă ridic în genunchi, însă apoi lumea se învârte cu mine și mai bine mă las la loc pe pământ.

Când deschid iar ochii, Celia stă ghemuită la căpătâiul meu.

— Au plecat? o întreb.

— Da.

— O să rămân aici un pic, să mă odihnesc.

— Da.

Când se lasă seara m-am vindecat complet. Primesc o porție mai mare de tocană cu pâine. Celia mă privește tăcută cum mănânc.

— Așa-s toți Vrăjitorii Albi, buni la suflet, blajini, te ung la suflet, ce mai.

Celia nu răspunde.
— Nu m-ar fi deranjat dacă aș fi putut să le trag o flegmă, acolo.
Celia tot nu răspunde, așa că schimb foaia.
— Nu cred că sunt atât de important pentru ei, președinta Consiliului nici nu s-a deranjat să vină.
— Știi cine e blondul?
Ridic din umeri.
— E Soul O'Brien, l-au ales de curând vicepreședintele Consiliului.
Încuviințez. Unchiul lui Annalise e în ascensiune.
— Cine era Vânătorul?
— Credeam că-l știi. Era Clay.
— Oho!
Mai-marele Vânătorilor a venit în persoană să vadă ce fac.
— Și tipul brunet? Ăsta cine mai e?
— S-a prezentat drept domnul Wallend. Nu l-am mai văzut.
Termin tocănița și-mi curăț castronul cu pâinea care mi-a mai rămas.
— M-am gândit să te las să câștigi de fiecare dată ca să nu te faci de râs în fața lor, îi zic dându-mi castronul deoparte.
— Foarte drăguț din partea ta.
— Totuși nu cred c-au fost impresionați. De mine, adică. Dacă nici pe tine nu pot să te bat, n-am cum să mă măsor cu Marcus.
— Poate.
— Și nici măcar n-am încercat să-l pocnesc pe Clay.
— Înțelept din partea ta.
Și mie mi se pare acum, dar dac-aș fi știut cine e…
— Ce? face Celia.
Nu știu… Nu știu ce să cred despre Clay, așa că spun doar:
— A omorât-o pe Saba — mama lui Marcus, bunica mea.

— Da, și Saba a omorât-o pe mama lui Clay, încuviințează Celia.

Dau și eu din cap.

— Mama ta…, începe Celia șovăind.

Nici nu mă uit la ea, nu vreau să rup firul ăsta al mărturisirilor pe care pare să înainteze precar.

— Mama ta i-a salvat odată viața lui Clay. Un Vrăjitor Negru îl rănise foarte grav, avea umărul ros de otravă. Numai mama ta putea să-l vindece, fără ea ar fi murit.

N-o privesc pe Celia, n-am ce să comentez.

— Mama ta era o vindecătoare foarte dăruită. Într-adevăr excepțională.

— Mi-a zis bunica.

Deși povestea asta nu mi-a spus-o niciodată.

— Îi interesează capacitățile tale de vindecare.

— Și? spun uitându-mă în sfârșit la Celia.

— Cred că te-ai vindecat destul de bine ca să speli vasele.

bunica

Trec câteva luni de la evaluare, în care fac exact aceleași lucruri în fiecare zi. Vine toamna, nopțile sunt din ce în ce mai lungi și asta-mi face bine. Iarnă. Zăpadă. Crivăț. Sunt la apogeul puterilor mele, nici nu mă deranjează ploaia. Înghețul e o frumusețe. Am tălpi ca pielea tăbăcită.

Zăpada se topește, deși mai rămân câteva petice prin scobituri. Soarele începe să încălzească, dar trebuie să stau nemișcat ca să-l simt pe piele.

Nu mai sunt decât câteva luni până împlinesc șaptesprezece ani, așteptarea mea nu se mai măsoară în ani.

Celia nu vorbește niciodată despre ziua mea. Eu o tot întreb, dar nu-mi zice nimic.

Într-una din zile coc pâine în casă. Celia scrie la masa din bucătărie.

Îmi încerc din nou norocul, punând bine cunoscuta întrebare:

— O să primesc trei daruri de ziua mea?

Celia nu răspunde.

— Dacă vreți să-l ucid pe Marcus am nevoie de darul meu.

Scrie mai departe.

— O să-mi dea bunica cele trei daruri?

Știu că n-o să mă lase să mă apropii de ea nici într-o mie de ani.

Celia ridică privirea, dă să spună ceva, dar se oprește.

— Ce-i?

— Bunica ta, începe ea lăsând stiloul.

— Ce-i?

— A murit acum o lună.

Ce? Acum o lună?!

— Și ai uitat să-mi spui până acum?

Pot să-mi toarne tot ce au chef sau să mă lase pe dinafară, de unde știu dacă e ceva adevărat din ce-mi spun?

Arunc aluatul la podea.

— Nici nu trebuia să-ți spun.

Deci Celia e drăguță, de unde știu că nu mă minte iar? Bunica a murit, asta e sigur adevărat. Au omorât-o sau au forțat-o să se sinucidă, pot să aranjeze să moară oricine au chef.

— Dar Arran?

Își ia expresia impenetrabilă.

Răstorn scaunul cu piciorul, îl iau de jos și-l trântesc de podea.

O să facă orice au chef, o să ucidă pe toată lumea, îi urăsc, îi urăsc, îi urăsc, îi urăsc. Mai trântesc o dată scaunul de podea.

— O să fiu silită să te bag în cușcă dacă o ții așa.

Arunc cu scaunul în Celia și mă reped la ea urlând.

Mă trezesc legat cu lanțuri în cușcă.

vizitatorii

La câteva săptămâni după ce mi-a zis Celia de bunica, culeg ouăle din coteţe. Mă gândesc la bunica şi la găinile ei, cum tot încercau să intre în casă, mi-o amintesc pe bunica cu pălărie de stupar ridicând fagurii de miere…

Las jos coşul cu ouă şi ciulesc urechile.

Îmi încordez cât pot auzul.

Se aude un sunet slab, pe jumătate stins, vine de undeva din depărtare, de pe dealuri.

Apoi un zăngănit din bucătărie.

Sar zidul în fugă şi de-acolo mă caţăr pe acoperişul cuştii, îndreptându-mi privirea spre sud-vest, de unde vine Marcus în visele mele.

Dealurile sunt cufundate în tăcere, nu trădează nimic. Mă rotesc pe loc, tot uitându-mă în toate direcţiile, cu urechile ciulite, ţinându-mi respiraţia.

Nu e vântul.

E un huruit, un huruit îndepărtat.

Celia se uită la mine prin fereastra bucătăriei. N-a auzit zgomotul, dar ştie că s-a întâmplat ceva, altfel nu m-aş fi suit pe cuşcă. Dispare şi apare imediat la uşa din faţă. Acum se aude limpede.

Nu e tata, e un vehicul.

— Intră-n casă! îmi strigă Celia.

Se iveşte o maşină de teren, nu e decât un cub negru în depărtare, apropiindu-se pe drum.

— Dă-te jos de pe cuşcă!

Dar dacă sunt oameni, oameni din lumea obişnuită — supuşi, oameni ieşiţi la plimbare sau în vacanţă —, atunci s-ar putea să pot face ceva. O să le spun că m-a ţinut închis în cuşcă. Poate reuşesc să-mi scoată zgarda. Poate mai bine aştept

să scape Celia de ei și apoi… să-i dau cu ceva în cap…

Însă dintr-odată Celia se poartă altfel. Umerii i se lasă o idee.

— Nathan, intră în cușcă, îmi spune acum cu un glas șters.

Știe cine vine.

Mă mai uit un pic la jeep, apoi sar jos și intru în cușcă.

— Încuie lacătul.

O ia spre drum.

Închid ușa, dar n-o încui. Mă duc în spatele cuștii și dezgrop cuiul din pământ. Mi-l bag în gură înfigându-l în obraz și închizând rana vindecată.

Jeepul accelerează și motorul se aude mai tare. Se oprește la capătul casei. Celia se duce într-acolo.

Vorbește cu cineva prin geamul șoferului. Dă din mâini — pare înfuriată. Nu-i stă în fire să se dezlănțuie așa.

Șoferul nu se vede.

Se deschid portierele și Celia își întinde brațele de parcă poate să-i oprească. Sunt niște siluete aproape la fel de mătăhăloase ca ea. Toate în negru. Nu văd șoferul la față până nu se dă Celia la o parte, dar îl recunosc.

Au venit să mă ucidă? Ce alt motiv pot avea? Să-i spună Celiei cum să mă omoare? Ce să fac, să încui lacătul? Totul pare lipsit de sens.

Clay vine spre mine.

Celia e la un pas după el și în urmă vin doi Vânători.

— Dar nu m-a informat nimeni, spune Celia.

— Te informăm noi acum. Scoate-l din cușcă.

Celia șovăie doar o clipă, apoi deschide ușa cuștii.

Au venit să mă omoare, alt motiv nu poate fi. Poate o să mă conducă la capătul câmpului și-o să mă omoare acolo sau nici n-o să se sinchisească, o

s-o facă aici, lângă cușcă. O să mă îngroape în stratul de cartofi. Înseamnă că l-au omorât pe Marcus. Nu mai au nevoie de mine. Tata e mort.

— Ieși, îmi spune Clay relaxat.

Mă dau în spate clătinând din cap. N-au decât să mă omoare aici. Nu-mi vine să cred că tata e mort.

Aud un țiuit în cap — nu e Celia, e un telefon. Nu vine dinspre Vânătorii din spatele Celiei, e de undeva de aproape. Simt că mă prinde ceva de brațul drept și-mi cuprinde încheietura; cel de-al patrulea Vânător se materializează lângă mine. E la fel de masiv și de urât cum mi-l amintesc. Kieran mi-a prins brațul într-o cătușă acum vizibilă. Încerc să-l pocnesc în față cu mâna liberă, dar se lasă în jos și mă trage de cătușă, în timp ce un Vânător a venit repede în cușcă și m-a înșfăcat de brațul drept. Reușesc s-o lovesc cu piciorul, dar mă trezesc izbit de zăbrele, cu mâinile bine prinse în cătușe, după care mă mai izbesc de două ori în zăbrele.

— Dacă mai faci vreo mișcare, îți smulg brațele, îmi mârâie Kieran la ureche.

Partea cea mai bună când ești plin de ură e că orice altceva dispare, nu mai contează. Așa mi-e ușor să mă țin de vechea șmecherie. Nici nu-mi pasă că o să rămân fără brațe, nu-mi pasă de durere, nu-mi pasă de nimic. Mă las în spate și reușesc să-l pocnesc pe Kieran cu capul în față, simțind în țeastă cum îi trosnește înăbușit nasul.

Geme ascuțit, dar nu-și slăbește deloc strânsoarea.

Îmi ridică brațele deasupra capului ca să mă imobilizeze, dar nu mi le smulge din umeri, așa că mă întreb dacă Kieran a vorbit serios.

Kieran mă scoate din cușcă și mă apasă la pământ, însă mă rostogolesc într-o parte și îl pocnesc cu bocancul în tâmplă. Mă răsucesc iar și mă ridic imediat în picioare, dar cei doi Vânători se năpustesc la mine și primesc o lovitură crâncenă în rinichi.

Rămân în genunchi, cu fața lipită de pământul bătătorit de pe drumeag.

— E inacceptabil! strigă Celia la Clay. Sunt tutorele lui.

— Ni s-a ordonat să-l luăm, îi răspunde Clay liniștit.

Cineva își ține bocancul pe capul meu, turtindu-mi fața de pământ.

Celia protestează nemulțumită, spune că trebuie neapărat să vină cu ei, o să vină și ea, dar Clay e bun, nu spune decât nu.

Până la urmă Celia spune că trebuie să-mi scoată zgarda. Îi cere voie.

Mi-o scoate cu mișcări blânde și îmi spune:

— Vin și eu imediat.

— Nu, repetă Clay. Trebuie să-ți împrumutăm duba. E prea periculos să-l luăm în jeep.

— Atunci stau eu la volan în jeep.

— Nu, Megan e la volan. Dacă ții morțiș să vii, cred că poți să vii în mașină cu ea.

A luat un ton amenințător, Celia sigur îl simte și ea. Megan nu poate să-i facă nimic, doar o s-o ia pe unde nu trebuie, o să se rătăcească sau o să rămână fără benzină. Celia nu poate să riște să cadă în dizgrația Vânătorilor, o să rămână. O să facă ce-i spun ei.

— A, da, trebuia să-ți dau asta, spune iar Clay degajat.

— O înștiințare! Când s-a întâmplat?

Clay nu răspunde.

— Acum două zile? Trebuia să m-anunțe cineva, doar Nathan e în grija mea.

Clay tot nu răspunde.

— Scrie că tuturor Semicodurilor trebuie să li se desemneze codul. Ce mai e și asta?

Știu că Celia spune toate astea ca să aud și eu.

— Eu doar am sarcina să-l duc până acolo, Celia.

— O să vin și eu…

— Ți-am explicat cum stă situația, Celia, o întrerupe Clay. Acum e în mâinile noastre.

— Și când îl aduceți înapoi?

— Nu am primit nicio instrucțiune în sensul ăsta.

codul

Sunt în duba Celiei, culcat cu fața la podeaua de metal. Au trecut aproape doi ani de când am fost aici, și totuși vopseaua cu fulgi de rugină de pe jos mi se pare foarte cunoscută.

Kieran a început să-și vindece nasul spart, dar e turtit bine. În mână ține un lanț legat de cătușele mele și încolăcit în jurul gleznelor, iar din când în când îl smucește ca să-și facă de lucru.

Clay e în față, lângă șofer — Tamsin; Megan e în spatele nostru, în jeep, iar Celia bănuiesc că a rămas acasă.

Nu-mi rămâne decât să mă odihnesc puțin, dar cum ațipesc Kieran mă trage de picioare sau mă plesnește cu lanțul peste fund. Când i se ia de asta strigă spre cei din față:

— Hei, Tamsin, mi-a mai venit una.

— Da? îi răspunde ea.

— Care-i diferența dintre un Semicod și o plasă elastică?

Tamsin nu răspunde și eu mă aleg cu un bocanc înfipt în spate în timp ce răspunde tot Kieran:

— Când sari pe o saltea cu plasă îți scoți pantofii.

Următoarea glumă mi-o zice numai mie, încet:

— Care-i diferența dintre un Semicod și o ceapă?

Îmi ridică tricoul și simt cum își înfige unghiile în cicatricele din josul spatelui, cicatricele pe care mi le-a făcut el.

— Când tai ceapă îți vine să plângi, spune el.

Duba se oprește după vreo patru, cinci ore. Judecând după cele câteva voci care-mi ajung la

ureche, trebuie să fie o benzinărie de pe autostradă. Fac plinul cu benzină, mănâncă hamburgeri cu cartofi prăjiți și își sorb zgomotos băuturile. M-ar tenta mirosurile dacă nu mi-ar veni atât de tare să fac pipi, încât nici nu vreau să mă gândesc la mâncare sau băutură.

Probabil n-o să conteze deloc, însă o spun oricum.

— Trebuie să fac pipi.

Lanțul mă plesnește peste coapse, trebuie să strâng din dinți și să respir pe nas.

— Tot trebuie să fac pipi, zic când îmi mai trece durerea.

Iar primesc un lanț peste coapse.

Duba o ia din loc. Clay îi mormăie ceva șoferiței, dar nu-i aud.

După douăzeci de minute opresc duba. Sunt tras de glezne în spate și scos din duba parcată lângă niște tufișuri. Nu prea se aud mașini în zonă, au găsit un loc retras.

— Dacă încerci ceva, orice, ești mort, îmi șoptește Kieran cu gura aproape lipită de urechea mea, simt cum mă împroașcă cu scuipat.

Nu-l iau în seamă.

Îmi desface cătușele și-mi eliberează mâna dreaptă.

Trag o pișare lungă și minunată.

Nici n-apuc să mă închei ca lumea la prohab, că îmi pune la loc cătușele și mă împinge în dubă. În sinea mea zâmbesc ușurat, dar și pentru că mă gândesc la Celia. Ea e mult mai dură decât idioții ăștia.

Și ne hurducăm mai departe pe drum. Kieran probabil doarme, pentru că m-a lăsat în pace. Încă am cuiul în gură, dar n-am nici o șansă să scap împresurat de trei Vânători.

Fulgii de rugină de pe podeaua dubei îmi zgârie obrazul când mă trag iarăși afară din dubă pe ușile din spate.

— În genunchi.

Sunt în curtea clădirii Consiliului, de unde m-au luat înainte să împlinesc cincisprezece ani.

Cineva mă împinge la pământ.

— În genunchi! urlă Kieran.

Clay nu-i nicăieri. Tamsin și Megan stau lângă cabina dubei. Kieran stă lângă mine și îl privesc chiorâș. Are nasul umflat și un ochi învinețit.

— Te vindeci cam încet, Kieran.

Dă să mă lovească în față cu bocancul, dar mă feresc răsucindu-mă la pământ, după care mă ridic în picioare.

— E rapid băiatul, Kieran, râde Tamsin.

— N-au decât să-și bată ei capul cu el, spune Kieran prefăcându-se nepăsător.

Mă uit în jur când apar doi paznici care mă apucă de brațe și mă târăsc după ei fără un cuvânt.

Mă duc în clădirea Consiliului printr-o ușă de lemn, apoi o luăm pe un coridor, facem la dreapta, la stânga, pe lângă o curte interioară și intrăm pe o altă ușă, pe stânga. Recunosc coridorul acela, așa că mă așez pe banca din fața ușii ce dă spre sala de evaluare.

Îmi vindec toate juliturile și vânătăile pe care le mai am.

E aproape ca pe vremuri. Bineînțeles că am de așteptat. Încă port cătușele la spate. Mă uit în gol la genunchii mei și la dalele de piatră ale podelei.

Trece o groază de timp și eu tot aștept. Apoi se deschide ușa de la capătul coridorului și se aud pași, dar nu ridic ochii. Apoi pașii se opresc și o voce de bărbat spune:

— Du-te înapoi!

Ridic ochii și apoi sunt în picioare.

— Nathan? mă strigă Annalise cu voce moale.

Bărbatul de lângă ea, probabil tatăl ei, o împinge înapoi pe ușă, ușa se închide în urma ei și asta a fost tot.

Paznicul mi se pune-n cale, nu văd nimic de el. Știu că vrea să mă așez la loc și după ce șovăi o

vreme mă conformez; coridorul pare iarăși neschimbat.

Însă Annalise chiar s-a aflat aici. Arăta altfel decât o știam: mai matură, mai palidă și mai înaltă. Era în blugi, cu o cămașă albastră și ghete maro. Derulez totul în minte: sunetul pașilor ei, „Du-te înapoi”, imaginea ei, cum ni se întâlnesc ochii și pare bucuroasă să mă vadă, cum îmi spune încet numele, „Nathan?”, nu pare prea sigură, parcă nu-și crede ochilor, apoi tatăl ei o împinge înapoi, ea se opune, el o împinge și i se pune în față, ea se uită de după brațul lui, privirile ni se mai întâlnesc o dată și se închide ușa. Prin ușă nu răzbate niciun sunet, nu se aud nici pași, nici glasuri.

Revăd totul în minte iar și iar. Cred că a fost aievea, cred că s-a întâmplat cu adevărat.

Îmi scot cătușele ca să mă cântărească, să mă măsoare și să mă fotografieze, exact cum se întâmplă înainte de fiecare evaluare, doar că mai sunt luni bune până la ziua mea, așa că habar n-am dacă o să mă evalueze sau nu. Îl întreb pe individul în halat de laborator, însă paznicul care stă cu ochii pe noi îmi spune să tac și bărbatul nu-mi răspunde. Paznicul îmi pune iar cătușele, merg înapoi pe coridor și mă pun iar pe așteptat.

Când mă duc în sală, Soul O’Brien stă pe scaunul din centru, ceea ce nu mă miră deloc. Femeia aceea stă tot pe dreapta, iar pe stânga e domnul Wallend. Măcar Clay nu e de față.

Încep să mă interogheze ca la probele de evaluare. Nu cooperez deloc, tac numai. Soul e plictisit ca de obicei, dar eu știu mai bine ca oricând că e doar o mască. Tot timpul joacă teatru. Mă întreabă totul de două ori și nu comentează când nu primește răspuns, nu le ia mult să renunțe și chiar nu par prea deranjați. După ce pune ultima întrebare, Soul vorbește în șoaptă cu femeia și cu domnul Wallend.

Apoi mi se adresează.

— Nathan.

Nathan! Ei, ceva nou.

— Nu mai sunt nici trei luni până faci șaptesprezece ani. E o zi importantă din viața ta.

Își studiază unghiile, apoi ridică iar ochii spre mine.

— Și o zi importantă din viața mea. Sper să pot să-ți ofer trei daruri în ziua aceea.

Ce?

— Da, s-ar putea să te cam surprindă, dar mă tot gândesc la asta de ani buni și am… interesul să fac asta. Totuși, înainte să-ți ofer cele trei daruri trebuie — cu toții — să fim siguri că ești într-adevăr de partea Vrăjitorilor Albi. Eu sunt în măsură să-ți decid codul desemnat, Nathan. Îți sugerez că ar fi și în interesul tău să fii desemnat Vrăjitor Alb.

Pe vremuri asta îmi doream, credeam că asta e soluția, dar acum știu sigur că nu e.

— Nathan, din naștere ești pe jumătate Vrăjitor Alb. Mama ta se trage dintr-o familie puternică și onorabilă de Vrăjitori Albi. Noi, membrii Consiliului, îi respectăm familia. Printre strămoșii ei se numără Vânători, iar sora ta vitregă e și ea printre ei. Din partea ei ai o moștenire respectabilă, cu care poți să te mândrești. Și semeni mult cu mama ta, Nathan, mult. Capacitățile tale de vindecare o dovedesc.

Nu știu dacă încearcă să mă îmbrobodească doar, pentru că pot să jur că și taică-meu e-n stare să se vindece repede.

— Știi care e diferența dintre Vrăjitorii Negri și cei Albi, Nathan?

Nu răspund, doar aștept raționamentul obișnuit, cu binele care trebuie să învingă răul.

— E o întrebare interesantă, nu? M-am gândit adesea la asta.

Soul O’Brien își admiră iar unghiile, apoi se uită la mine.

— Vrăjitorii Albi își dedică Darurile binelui. Și numai așa ne poți dovedi că ești Alb, Nathan.

Pune-ți Darul în slujba binelui. Colaborează cu Consiliul, Vânătorii și Vrăjitorii Albi din toată lumea. Dacă ne ajuți…, spune el lăsându-se pe spate în scaun, îți asiguri o viață mai ușoară. Și mai lungă, adaugă el și ochii îi sclipesc ca argintul.

— Mă țineți într-o cușcă de aproape doi ani. Am fost bătut, torturat și ținut departe de ai mei, care sunt toți Vrăjitori Albi. Explică-mi ce anume din toate astea e în slujba „binelui”.

— Noi chiar ne dedicăm bunăstării Vrăjitorilor Albi. Dacă vei fi desemnat Vrăjitor Alb…

— Atunci o să pot să dorm în puf? A, da, sigur, cu condiția să-mi omor tatăl.

— Toți trebuie să facem compromisuri, Nathan.

— Refuz să-mi omor tatăl.

— Aș fi dezamăgit dacă ai accepta imediat, Nathan, spune el admirându-și iar unghiile. Te urmăresc cu interes an de an de când ne-am cunoscut și rareori m-ai dezamăgit.

Îi arunc o înjurătură.

— Cumva mă bucur că nici acum nu m-ai dezamăgit. Oricum ar fi, tot vei face ce-ți cerem noi. Domnul Wallend se va ocupa personal de tine.

Nu am șansa să răspund, pentru că Soul le face semn din cap paznicilor, care vin și mă iau de braț, de-o parte și de alta.

Când mă scot din sală și mă poartă pe coridoare încerc să-mi întipăresc în minte drumul — la stânga, la dreapta, băncile și ferestrele pe lângă care trec și ușile pe care intru —, dar e prea încâlcit totul, încât nu peste mult timp ajung într-o aripă a clădirii unde coridoarele nu se întind drept în față, acesta pe care pășim acum tot coboară și se îngustează atât de mult, că un paznic trece în față și unul rămâne în spate. Coborâm și mai mult pe o scară de piatră. E frig. Pe stânga sunt înșiruite uși metalice.

Paznicul din față se oprește la a treia ușă, vopsită în albastru, deși în peticele scorojite se vede griul de sub stratul de vopsea mai nou. Ușa

asta n-are de ce să-ți dea speranțe. Trage de ușă și o dă într-o parte, iar celălalt paznic din spate mă împinge înăuntru.

Mă aflu într-o celulă. Singura lumină vine de pe coridor. Nu e nimic înăuntru, doar un lanț în perete, cu o cătușă la capăt, pe care paznicul mi-o prinde de gleznă. Apoi iese, încuie ușa și trage un zăvor.

Beznă deplină.

Încă port cătușele la mâini. Pășesc în față și bâjbâi prin încăpere, pipăind pereții de piatră neregulați cu degetele de la picioare, cu trunchiul și obrazul. Trei pași la stânga lanțului din perete dau de colțul celulei și după încă doi pași nu mai pot să înaintez din cauza lanțului. Când o iau spre dreapta e la fel. Lanțul e prea scurt ca să ajung la ușă.

Podeaua e rece și tare, dar măcar e uscată. Mă așez cu spatele sprijinit de perete. Patru pereți de piatră, o ușă, un lanț și eu.

Însă curând ni se alătură greața și frica.

Luna e la jumătatea ciclului, așa că nu e chiar insuportabil. Însă de mult n-am mai stat între patru pereți noaptea. Bâțâi din picioare, apoi din tot corpul. Îmi mai potolește panica, dar nu și greața. Mă las pe-o parte, dar mă scutur mai departe și mă târăsc în colț, unde-mi îndes capul. Când mă scutur, când mă liniștesc.

O vomă apoasă mi se înalță pe gâtlej, dar nu multă. N-am mai mâncat nimic de dimineață, însă stomacul mi-e cuprins de crampe. N-are ce să iasă din el, doar mi se încordează și mi se întoarce pe dos, însă nu dau afară nimic și totuși stomacul vrea să lepede ceva.

Apoi încep zgomotele. Aud șuierături și pocnituri, însă nu știu dacă sunt doar în mintea mea sau sunt aievea. Șuieratul e oribil, nu se mai termină, și mă cutremur involuntar când aud pocnetele, sunt asurzitoare. Încerc să ghicesc când o să le aud data viitoare, dar nu reușesc. Nu mă

ajută decât dacă strig. Strigătele mai acoperă din zgomot, dar nu pot să strig toată noaptea. Vomit iar și rămân cu capul îndesat în colț, mormăi, mă bâțâi și din când în când mai urlu ca să acopăr zgomotele când tresar fără să vreau din cauza lor.

Se face ziuă. În celulă e la fel de întuneric, dar greața și zgomotele încetează la fel de iute cum au început.

Nu vine nimeni.

Ar trebui să pun la punct un plan, dar sunt prea obosit ca să-mi vină ceva în cap.

Tot nu vine nimeni.

Încerc să mă odihnesc. Mi-e foame. Am un gust scârbos în gură. O să-mi aducă oare mâncare și apă? Sau o să uite de mine și o să mă lase să mor?

Și-au amintit de mine. Mi-au adus apă, dar n-au ținut minte că mai trebuie să și mănânc. Nici numele nu mi-l mai știu.

Nici eu nu mi-l mai amintesc, se pare.

— Te mai întreb o dată cum te numești, îmi spune tânăra vrăjitoare fără să mă mai roage.

Îmi văd de planul meu obișnuit, adică să nu spun nimic. Nu e cine știe ce plan sofisticat, irită garantat lumea și nu prea sunt șanse să aibă vreun impact în viitor. Dar măcar e un plan.

Mă holbez la ea, plimbându-mi privirea de la creștetul părului maroniu bine pieptănat, în jos la ochii mici, albastru-deschis, rimelați la perfecție, peste stratul neted și subțire de fard și rujul aplicat cu precizie. Trupul ei slăbuț e îmbrăcat elegant, într-un deux-pièces bej, iar în picioare poartă dresuri și pantofi de piele neagră. Pare să fi făcut eforturi să fie prezentabilă și arată odihnită. Chiar s-a dat cu un parfum floral.

Cu cât o privesc mai mult, cu atât mă copleșesc mai tare aspectul ei, cochetăria și prostia asta elementară, plină de cruzime. Ea s-a aranjat pentru vreo întâlnire de afaceri și eu am zăcut închis într-o celulă.

Acum am un plan nou. Mă sprijin într-un picior, aplecându-mă un pic spre ea, și spun:

— Mă numesc Ivan. Ivan Șuhov[2].

Femeia pare nițel nedumerită și iritată. Probabil încearcă să se prindă dacă nu-i cumva vreo expresie de cartier, ceva.

— Nu, te numești Nathan Byrn, fiul Corei Byrn și al lui Marcus Edge.

Mă dau mai în spate și încerc să-mi iau un ton degajat.

— Neee, sunt Ivan. Probabil îl cauți pe tipul din celula de-alături.

— Nu-i nimeni în celula de-alături.

— Cum adică, a evadat?

Își răsfiră buzele rujate mimând un zâmbet, poate ca să-mi arate că are simțul umorului.

— Nu vrem decât să ne asigurăm că știi ce ți se întâmplă.

— Sigur că știu ce mi se întâmplă.

N-a sunat deloc degajat, trebuie să revin la tonul de dinainte.

— Minunatul Consiliu al Vrăjitorilor Albi mă tratează regește. Mă răsfață cu mâncarea cea mai fină, cu cel mai comod pat peste noapte și — mă aplec iarăși în față — îmi face cunoștință cu cele mai fermecătoare și cele mai bine mirositoare Vrăjitoare Albe.

Paznicul mă trage mai în spate, apucându-mă de braț.

— Mă numesc Ivan Șuhov și știu perfect pe ce lume sunt. Dar dumneavoastră?

— Ba nu te numești Ivan Nuștiucum, te numești Nathan Byrn și o să-ți primești codul.

— Habar n-am despre ce vorbiți.

Mă fixează cu ochii ei reci, ce lucesc albăstrui-deschis ca gheața.

— Nu mi se pare prea promițător, zic. Îmi cam pare rău de Nathan ăsta.

— *Tu* ești Nathan.

— Ce-i cu codul ăsta, ce înseamnă? Vreau să-i spun lui Nathan dacă-l văd.

— E un tatuaj sofisticat.

— Nu-mi vine să cred că ți s-ar putea părea vreun tatuaj sofisticat.

— Ăsta chiar e, spune ea zâmbind. Domnul Wallend lucrează de ceva timp la poțiune.

— Ce tatuaj mai e și ăsta?

— E codul tău, desigur.

Mă aplec în față și paznicii îmi imobilizează brațele la spate.

— Adică e un însemn cu fierul roșu, ca pentru vite.

Își desface buzele roz, pe chipul ei machiat atât de frumos, să mai spună ceva, dar o scuip chiar pe ele — flegma nimerește la fix.

Începe să urle și să împroaște cu salivă, ștergându-se la gură. Paznicii mă țin la distanță de ea.

Femeia s-a dat și ea mai în spate — machiajul nu-i mai e atât de imaculat, acum că și-l șterge cu batista. Cu ea la gură, îmi spune:

— Te numești Nathan Byrn. Mama ta a fost Vrăjitoare Albă și tatăl tău e Vrăjitor Negru. Ești un Semicod, așa că trebuie să-ți primești codul.

De data asta flegma o nimerește pe poalele fustei. Se dă în spate împleticindu-se pe picioare de parcă i-am tras o palmă. Paznicii nu-mi dau drumul.

— Duceți-l în Camera 2C!

Paznicii se târșâie pe ușă cu mine, trăgându-mă pe coridorul atât de îngust încât sunt siliți să se întoarcă și să meargă într-o parte, ceea ce-mi convine, așa pot să mă urc cu picioarele pe pereți chiar dacă unul din ei mă ține de gât. Ajungem în fața unei uși de metal vopsită în verde pe care scrie 2C. Când glisează într-o parte uit o clipă să mă mai zbat.

În Camera 2C se află, din câte văd, o masă chirurgicală cu multe curele de plastic negru. Încep

iarăși să mă zbat și să urlu.

Până la urmă sunt siliți să mă adoarmă cu un pumn în tâmplă.

Mă trezesc cu senzația de sufocare. Am ceva în gură și nu pot să-l scuip. E un obiect de cauciuc și metal.

Femeia stă în picioare lângă mine, privindu-mă de sus.

— A, în sfârșit te-ai trezit, îmi spune ea zâmbind.

Mă zbat și gem, dar e prea jalnic, așa că renunț. Camera 2C are pereții albi și un tavan din care nu atârnă decât un bec, iar într-un colț parcă văd o cameră de luat vederi. Atâta știu despre Camera 2C, pentru că altceva nu pot să văd de unde zac imobilizat. Sunt legat de o masă. Nu mai am cătușele la mâini, dar nu pot să mi le mișc, iar sub degete simt un strat subțire de burete, sub cearșaf. Capul mi-e legat cu o curea trecută peste frunte, sprijinit într-un soi de scobitură a mesei. Din câte îmi dau seama, sunt legat cu curele la mâini și la picioare, peste trunchi și glezne.

Încerc să nu mă gândesc la pedepsele Consiliului. Nu vreau să-mi amintesc de pulberea cu care m-a dat Kieran pe spate. Dar am o clemă în gură. Oare *aplicarea codului* e un fel de Pedeapsă?

Ușa scoate un zăngănit, apoi glisează într-o parte, iar apoi îmi ajunge la ureche un zgomot de metal târâit pe podea. Se aprinde o lumină atât de orbitoare, încât și cu ochii închiși văd roșu sub pleoape. Se aude iar sunetul metalic de mai devreme și clinchet de obiecte fine de metal.

— Nathan, uită-te la mine!

E domnul Wallend. Are ochii de un albastru foarte închis, cu firicele albe. E în halat alb de laborator.

— Te afli aici pentru a primi codul. Eu voi efectua operația. S-ar putea să-ți fie cam incomod, dar te-aș ruga să te miști cât mai puțin. Încearcă să te relaxezi.

Încep iar să mă zbat.

— E un pic ca atunci când îți faci un tatuaj, doar că e mai rapid și mai ușor. Începem cu degetele, ca să vezi cam despre ce e vorba. Ești stângaci, nu?

N-are cum să înțeleagă ceva din zbaterea și gemetele mele.

Îmi pune un inel de metal la degetul mic al mâinii drepte și-l strânge bine.

— Bun, e o operație simplă, relaxează-te, se termină cât…

Urlu prin căluș când un ac îmi găurește osul degetului.

Acul se retrage.

Domnul Wallend lărgește inelul și îl strânge apoi ceva mai spre vârf pe același deget.

— Următorul.

Urlu și-l înjur din rărunchi, încercând să-mi smucesc degetul cât pot, dar inelul se strânge și acul îmi pătrunde iar în deget.

Când iese mă trece un val de sudoare.

Se deplasează spre vârful degetului, peste unghie. Iar îmi pătrunde acul în deget.

Mușc călușul și mă uit la el cu ochii plini de lacrimi.

Apoi se oprește.

Inima îmi bubuie în piept.

Ăsta n-a fost un tatuaj.

Domnul Wallend îmi desface inelul și mi-l scoate. Îmi studiază degetul împreună cu femeia.

— Excelent. Excelent. De-abia dacă s-a umflat. Ai un corp excepțional, Nathan. Excepțional.

Domnul Wallend dă înconjur mesei, mutându-se lângă mâna mea stângă.

— Acum să trecem la tatuajele mai mari. S-ar putea să ți se pară mai intense.

Simt metalul rece în vârful mâinii stângi, pe linia degetului mijlociu. Mă uit țintă la el înjurând în căluș.

Domnul Wallend ignoră tot ce fac și-și vede mai departe de treabă, nu-i văd decât creștetul capului

— acoperit de șuvițe ondulate castaniu-închis.

— Încearcă să te relaxezi.

Sigur, nimic mai ușor. Simt cum mă scrijelește ceva pe interiorul mâinii, direct pe os.

Părul domnului Wallend a încremenit cu șuvițele lui ondulate. Și eu am încremenit.

Când nu mai simt senzația aceea de scrijelire, mă cuprind greața și amețeala.

— Nu-i așa de rău, este? spune domnul Wallend ridicând capul. Acum aș vrea să ții minte că n-o să se mai șteargă în veci. Acum e în tine. Dacă încerci să-l scoți, arzându-ți pielea, de exemplu, o să apară la loc. Așa că n-are niciun rost să încerci.

Îmi cercetează mâna, trecându-și degetul peste ea. Mi-o simt julită, dureroasă.

— Codul arată foarte bine, chiar foarte bine.

Se mută la celălalt capăt al mesei.

— Acum să trecem la gleznă. Încearcă să te relaxezi, nu durează doar câteva clipe.

Nu mă pot abține să nu încerc să mă smulg din legături, măcar un pic. Un răstimp mult mai lung de câteva clipe îmi simt osul răzuit pe dinăuntru, până-n măduvă. Am gura astupată, așa că știu că nu se poate să vomit.

— Pe oasele mai mari durează mai mult, spune el. Acum trecem la ultimul.

Mută mașinăria pe cealaltă parte a mesei, dispărând din raza mea vizuală și reapărând pe dreapta.

Îmi lipește mașinăria de gât.

A, nu… nu… nu…

— Încearcă să te calmezi, îmi spune el aplecându-se spre fața mea. Aici s-ar putea să ai o senzație un pic ciudată.

Zac ghemuit pe o saltea subțire. Mâna dreaptă mi-e prinsă cu cătușa de tăblia de metal a patului. Simt unde mi-au întipărit codul. Degetele și mâna mă dor, par pline de vânătăi. La fel și glezna. Însă gâtul mi-l simt altfel — am în gâtlej un gust aparte, metalic.

Încă n-am deschis ochii. M-am trezit aici cu ceva timp în urmă.

Vreau să mă aflu înapoi în cușcă.

În minte îmi vine o imagine cu domnul Wallend zâmbindu-mi. Deschid ochii.

Celula în care mă aflu nu seamănă cu aceea de piatră. Are un aer de spital, precum Camera 2C. În încăpere e o lumină slabă, albă, venind dintr-un bec mic situat într-un colț al tavanului. În celălalt colț e montată o cameră. În afară de pat nu mai e nimic.

Îmi ridic mâna stângă să mă uit la ea.

N 0,5

E un tatuaj negru. Cel de pe gleznă e la fel.

Nici nu le-a trecut prin cap să mă declare Vrăjitor Alb. Pentru ei o să fiu mereu pe jumătate Negru.

Îmi vindec mâna și degetul. Durerea trece. La fel ca glezna și gâtul. Gustul se estompează încet și simt vibrația în trup. Mă fac ghem și îmi studiez tatuajele de pe degetul mic. Trei tatuaje micuțe. **N 0,5.**

Trebuie să-mi fac un plan.

Lumina e aprinsă pentru a putea să mă supravegheze. Mă feresc să mă uit la cameră, oricât m-ar tenta.

Încă am cuiul în gură. Îmi mușc obrazul pe interior și scot cuiul de acolo cu dinții și limba, luându-l cu stânga în timp ce mă prefac că mă șterg la gură. Nu mi-e greu să descui cătușa, deși trebuie să ascund ce fac tot timpul. Rămân cu cătușa deschisă la mână.

Acum trebuie să intru în rol.

Încep să tremur și să dau din picioare, cu mâna la gât, de parcă m-aș sufoca. N-au trecut mai mult de douăzeci de secunde când se aude zăvorul tras. Mă trântesc la podea, cu dreapta tot încătușată, aparent, de pat. Am ochii deschiși, dar mi-i ascund pe după braț.

Văd cum se apropie în fugă picioarele și poalele halatului domnului Wallend — cred că e îngrijorat. În ușă se opresc niște bocanci negri de paznic.

Domnul Wallend se apleacă spre mine și atunci îl trag spre mine și-l pocnesc în față; apoi mă ridic dintr-o săritură și-mi înfig piciorul în coaiele lui.

Paznicul vine și mă apucă de braț, dar îl pălesc în genunchi. Se aude un trosnet și paznicul cade gemând pe spate, dar n-am spațiu unde să mă feresc de brațele lui lungi. Mă trage după el, dar mă răsucesc într-o parte, de unde pot să-i mai ard un picior în genunchi. Încă mă ține de braț și cu mâna liberă mă pocnește în ureche. Mă răsucesc și-i trag un picior în față. Strânsoarea îi slăbește și, după ce încasează încă un picior, pot să mă smulg de lângă el. Nu scoate niciun sunet. Domnul Wallend a amuțit și el.

Mă ridic, ies din cameră, trag ușa și o încui după mine.

Trag zăvorul și mă reazem de ușă, nevenindu-mi să cred că totul a mers atât de ușor. Urechea îmi zvâcnește în ritmul pulsului — mi-o vindec repede.

Dacă mai era cineva cu ochii la cameră, ar fi dat năvală până acum.

Fac stânga, trecând pe lângă Camera 2C, apoi dreapta, îndepărtându-mă de celulă, și urc treptele de piatră. O iau la stânga pe coridorul pe care m-au adus paznicii și tot nu vine nimeni. Deschid încet ușa de la capăt și mă uit atent afară. E un alt coridor care mi se pare vag cunoscut, dar toate seamănă între ele. Pornesc cu pași mari pe el, pe lângă o curte interioară pe care sigur am mai văzut-o, dar nu-mi dau seama cum se situează față de restul.

Merg mai departe. Acum nu mai recunosc nimic, o țin tot la stânga și, când ușa de la capăt începe să se deschidă, mă furișez pe alt coridor la dreapta, dând fuga spre ușa de la capăt, încercând

să nu fac zgomot. E închisă cu un zăvor. De pe coridorul celălalt se aud pași.

Zăvorul e înțepenit, dar încerc să trag de el. Mai repede… mai repede…

Pașii se aud din ce în ce mai tare.

Mă strecor pe ușă închizând-o după mine fără zgomot.

Îmi vine să râd ce noroc pe mine, dar îmi țin răsuflarea și mă lipesc de ușă, pentru că mă trezesc în curtea de unde m-a luat duba Celiei și unde m-au adus înapoi. Duba nu e nicăieri, nu e nicio mașină în curte. Se vede doar un zid înalt de cărămidă cu sârmă ghimpată deasupra și cu o poartă masivă de metal prin care intră mașinile, iar lângă poartă e o ușă de lemn obișnuită. Probabil e încuiată, dotată cu sistem de alarmă și apărată de ceva descântece de pază sau poate doar un descântec contra oamenilor din afară, nu dinăuntru…

O iau pe lângă zid dând ocol curții. Ușa de lemn e încuiată cu un zăvor sus și încă unul jos, dar se pot trage ușor.

Parcă e totul prea ușor.

Mă îngrozește ce-aș putea să găsesc de cealaltă parte a ușii — cât de dezamăgitor ar fi să văd încă un paznic postat acolo.

Deschid ușa încet, fără zgomot.

Nu e nimeni.

Tremur ca varga. Ies pe ușă și o închid după mine.

E o străduță îngustă, pietruită. Deasupra e cerul — cenușiu, plin de nori, e aproape seară.

La capătul străzii trece un om. Un om obișnuit, vorbind la mobil, mergând cu privirea în față. Trece o mașină, apoi un autobuz.

Mi s-au înmuiat genunchii. Habar n-am ce să fac.

2 Protagonistul povestirii *O zi din viața lui Ivan Denisovici* de Aleksandr Soljenițîn. (*N.r.*)

partea a patra
libertate

trei pliculețe de ceai din viața lui nathan marcusovici

Sunt liber de zece zile. Sunt bine. Sunt într-o casă de la țară, beau un ceai. Aici vin cam în fiecare zi, dar de dormit, dorm în pădure, la mai puțin de doi kilometri de aici. E cald și dacă se apropie ceva, aud imediat. Dar niciodată nu se apropie vreun om. E plăcut că nu mai stau închis în cușcă, dar în cușcă dormeam mai bine. Acum am coșmaruri mai tot timpul — nu par cine știe ce coșmaruri, visez doar că alerg la infinit pe strădița de lângă clădirea Consiliului.

Mi-a fost greu să găsesc ceva de mâncare înainte să dau peste casa asta. E o casă de vacanță unde proprietarii vin rar. Am pătruns în casă descuind ușa cu o bucată de sârmă. Fac duș aici mai în fiecare zi și uneori mă mai întind pe unul din paturile de la etaj, ca Bucle-de-Aur, doar că eu nu dorm niciodată aici. Toate paturile sunt foarte moi și există și niște ovăz pentru terci în casă, ceea ce mă amuză.

În dulapul din bucătărie sunt paste și cereale pentru micul dejun, pe lângă ovăz, așa că mai mult asta mănânc. Lapte nu-i, desigur, așa că fac terciul cu apă. Nu face cocoloașe, dar am cam terminat mierea, gemul și stafidele, așa că nu prea mai pun nimic în el.

Încerc să mănânc o dată pe zi, când simt nevoia. Nu prea mănânc în general, că nu prea am ce. Orezul cu sare e felul meu preferat. Era și o conservă de ton pe care am terminat-o în prima zi, și una de fasole pe care-am dat-o gata a doua zi. Îmi bag în buzunar jumătate de baton de cereale

Weetabix pe care-l sug încet seara, la culcare, în pădure.

A stat o familie aici două zile. Cred că era în weekend. Mama, tata, doi copii și un câine, familia perfectă de supuși. Nici n-a părut să observe că am fost în casă și am luat una-alta. Mereu am grijă să las curățenie după mine. Când au plecat mi-au lăsat ceva mai multe paste, dar au terminat fulgii de ovăz. Speram să mă mai aleg cu o conservă de ton, dar n-am avut baftă.

Mi s-a părut că aud ceva mișcând afară. Dar nu era nimic.

Iar m-am apucat să-mi rod unghiile. Era un obicei din copilărie de care m-am lăsat de dragul lui Annalise. Încerc să nu mă gândesc prea mult la ea.

Plouă, mai mult burnițează.

Mai bine mă mai uit o dată.

Mă duc înapoi în pădure. Cred că stau cu ochii pe mine. Uneori îi simt. Mi se strânge carnea pe mine.

Am evadat prea ușor. E neverosimil — Consiliul a făcut atâtea eforturi să mă țină sub un control strict toată viața, cu atâtea evaluări și notificări, m-a ținut în cușca Celiei, m-a tatuat și totuși m-a lăsat să evadez. Sigur mi-a copt un plan nou, altceva nu se poate să fie.

Și înainte m-au ținut sub supraveghere, pe vremea când locuiam la bunica și mergeam în Țara Galilor. Pe atunci nu știam, dar acum știu.

Cei din familia care a stat în casă păreau să fie toți supuși, dar nu sunt sigur. Poate Vânătorii se pot deghiza în supuși. Și primul bărbat care m-a luat în mașină cu autostopul se tot uita la mine și mă trăgea de limbă, deși până la urmă a fost în regulă, m-a lăsat să mă dau jos, însă atunci deja urlam la el și părea speriat.

Tatuajele astea sunt un soi de sistem de monitorizare, altă explicație nu există. Probabil

sunt un punct care pulsează și piuie pe un ecran, cum am văzut odată într-un film. *Piu… piu… piu.* Și stau toți într-o dubă, cu ochii la ecran, unde văd că am tăiat-o pe marginea câmpului, în drum spre pădure.

Am un adăpost numai bun, care mă apără de ploaie și rămâne uscat. E ascuns bine, aproape îngropat sub rădăcinile unui copac de pe malul unui pârâu.

Aici stau mult și bine.

Iar uneori, cum stau așa pe pământ, mă gândesc că nu mă urmărește nimeni și că am evadat cu adevărat, și-mi spun: „Am scăpat. Am scăpat. Sunt liber”.

Dar nu mă simt liber.

Uneori mai plâng. Nu știu de ce, dar se tot întâmplă. Mă uit la pârâu, să spunem, cum curge prin mâlul maroniu-închis și totuși rămâne limpede, luminos și mut, și dintr-odată-mi dau seama că simt pe limbă gust de lacrimi. Îmi curg șuvoi, de mi-au intrat în gură.

Am dormit un pic și, cu toate că mi-am adus pătura și niște ziare din casa de vacanță, tremur ca varga. Cum vine asta? E aprilie și nici măcar nu-i frig. Am stat aproape doi ani într-o cușcă, în cea mai rece și umedă regiune a Scoției — practic, cea mai rece și mai umedă regiune a planetei. Am avut parte de zăpezi, înghețuri și furtuni, iar acum sunt mai la sud, într-o zonă caldă, plăcută, și tot timpul tremur de frig. Mi-ar prinde bine câteva piei de oaie.

Mă tot gândesc la Scoția, la cușca mea, cum dădeam cercuri, curățam soba, făceam terci de ovăz, scoteam cartofi din pământ, tăiam și jumuleam găini. Mă gândesc la Celia și la cartea pe care o citeam împreună.

Personajul principal al cărții se numește Ivan Denisovici și e un deținut. Face zece ani de închisoare, dar nici după ce termină nu-i dau

drumul acasă pentru că oamenii ca el sunt exilați după ce sunt puși în libertate. Credeam că exilul presupune obligația de a pleca din țară, oriunde altundeva — undeva într-un loc însorit, pe o insulă tropicală, de pildă, sau în America. Însă nu asta înseamnă exilul, ci înseamnă că ești alungat într-un loc anume și, ca să vezi, nu e un loc însorit, nu e raiul pe pământ, nu e nici măcar America. E un loc rece și uitat de Dumnezeu cum e Siberia, unde nu știi pe nimeni și de-abia poți s-o duci de azi pe mâine. E o altă închisoare.

Iar acum sunt liber. Nu vreau să fiu exilat.

Și îmi doresc atât de mult să-l văd pe Arran.

Atât de mult.

Știu că dacă mă întorc acolo, o să mă prindă și poate o să-i facă și lui Arran ceva. Dar vreau să-l văd și mă tot gândesc că, dacă mă furișez până la casa bunicii în toiul nopții și-i las undeva un mesaj în care îi dau întâlnire, s-ar putea să țină șmecheria. Însă știu că n-o să țină. Știu c-o să mă prindă și o să ajung și mai rău, nu trebuie să mai încerc niciodată să-l văd iar pe Arran, însă mă simt laș că nici măcar nu încerc.

Pe Ivan Denisovici îl mai cheamă și Șuhov, ce nume bestial, deși Denisovici înseamnă „fiul lui Denis”, ceea ce strică un pic farmecul, dar arată că e doar un ins ca oricare altul, bănuiesc.

Dacă vorbești cu un rus, nu i te adresezi doar cu numele mic, ci cu numele mic și cu patronimul, cum ar veni: „Ivan Denisovici, dă-mi, te rog, sarea”. Iar el ți-ar răspunde: „Dar ce-ți mai place orezul cu sare, Nathan Marcusovici”.

Mă tot gândesc la Marcus Axelovici. Cred că și lui îi place orezul cu sare. Azi am avut o revelație uimitoare. Îmi place să mă gândesc la tata și sigur m-aș gândi la fiul meu dacă aș avea un fiu. M-aș tot gândi la fiul meu. Așa că sunt sigur că Marcus se gândește la mine.

Pădurea e un loc tocmai bun — e liniște, nu iese nimeni la plimbare cu câinele pe aici, nu-i țipenie

de om. E interesant să stai pur și simplu locului și să te gândești la ce se întâmplă în jur. Nu prea se aude nimic, câte o pasăre doar, care nu cântă, ci doar scotocește printre frunze și din astea, însă pădurea aceasta e plină de cotloane adânci absolut pustii, fără sunete, fără nimic, și îmi place mult să stau în cotloanele astea.

Nu mai am niciun sunet în cap aici, ca pe vremea când stăteam cu Celia. Nu se aude niciun țiuit. Nu-mi bâzâie niciun dispozitiv electronic în cap.

Și, cum stau în cotloanele astea, chiar încep să cred… că am scăpat.

Azi am început iar să alerg. Celia ar fi mulțumită de mine, deși de-abia mă mișc, așa că n-ar fi prea încântată, bănuiesc. Fac și flotări. Dar nu reușesc nici șaptezeci să termin. Nu știu cum de mi-am ieșit în halul ăsta din formă în doar câteva săptămâni. Mă întreb dacă nu cumva mă influențează tatuajele, deși s-ar putea să am pur și simplu nevoie să mănânc mai bine. Îmi numeri coastele de slab ce sunt.

Se întunecă acum. Încă o zi e pe sfârșite.

Când eram cu Celia zilele zburau pe nesimțite, însă anii păreau să nu se mai termine. Mă trezeam când mijeau zorii, făceam mișcare, mă ocupam de casă — nu-mi rămânea niciodată timp să mă ocup ca lumea de casă — și-i răspundeam la toate întrebările alea nesuferite, și iar dă-i și aleargă, dă-i și luptă, fă de mâncare, curăță prin casă, învață pe de rost pomelnicul de vrăjitoare, Daruri, date și locuri, apoi la loc în cușcă, nici nu știam când a trecut ziua. Acum e pe dos. Orele parcă stau pe loc, și totuși timpul care mi-a mai rămas până împlinesc șaptespe ani parcă mi se scurge printre degete și eu stau aici și privesc cum îmi scapă.

Încă o zi mijește la orizont. Pe vremuri îmi plăcea în zori, însă acum nu mi se mai pare decât începutul încă unei zile împietrite și înfrigurate.

Tocmai mi-am amintit că și Ivan își începe ziua tremurând ca varga. Mi-ar plăcea să am la mine cartea aia cu Ivan Denisovici. Știu că n-aș fi în stare s-o citesc singur, dar mi-ar plăcea s-o țin în mână sau să mi-o vâr sub tricou, lipită de piept.

Însă chiar am o carte la mine — un ghid urban pe care l-am șterpelit din Londra.

Ce carte minunată! Cartea asta pot s-o citesc, hărțile le înțeleg perfect.

L-am furat pentru că știam că va trebui să găsesc adresa lui Bob, omul de care mi-a zis Mary, cel care mă poate ajuta s-o găsesc pe Mercury.

Iar e ceață și ploaie. Mă uit la televizor și beau ceai. Bine, nu mă uit cu adevărat la televizor, dar l-am deschis și încerc să analizez sunetul pe care-l aud în cap. E un șuierat care-mi răsună în țeastă, mai bine de-atât nu pot să-l descriu. Nu e un zgomot care-mi pătrunde pe urechi, ci e chiar în capul meu, mai sus de tâmpla dreaptă.

E același șuierat pe care-l aud când sunt telefoane mobile lângă mine, numai că e mult mai încet. Când eram cu Celia nu auzeam niciun șuierat. N-avea mobil. Însă când au venit Vânătorii auzeam șuieratul.

În pădurea de aici nu se aude niciun șuierat.

Tocmai ce-am făcut un duș. În baie e o groază de șampon, săpun și din astea. Mai e și o mașină de ras electrică infernală, care-mi ciupește carne din bărbie, însă, cum mă vindec destul de repede, mă bărbieresc cu ea.

Mă uit la tatuajul de pe gât. E neschimbat. Îmi studiez toate tatuajele zilnic, dar sunt ca-n prima zi. L-am răzuit pe cel de la gleznă cu tot cu piele să văd ce-o să se-ntâmple și domnul Wallend a avut dreptate: tatuajul a apărut la loc. Chiar se vedea prin pielea jupuită ca un desen albastru fluorescent.

Îmi privesc în oglindă ochii, ochii tatălui meu. Oare și el se uită în oglindă și se întreabă cum sunt

ochii mei? Vreau să-l văd pe tata în carne și oase cândva, măcar o dată, să-l întâlnesc și să vorbesc cu el. Dar poate-ar fi mai bine pentru amândoi să nu ne întâlnim niciodată. Dacă dă crezare viziunii sale, n-o să vrea să ne întâlnim. Aș vrea să știu mai multe despre viziune. Oare m-a văzut cum înfig în el cuțitul Fairborn? Înfigându-i cuțitul în inimă? Vreau să-i spun tatei că n-aș face niciodată așa ceva. N-aș putea.

Ochii mei par atât de negri acum, triunghiurile acelea golite abia dacă se mai mișcă.

Mă duc înapoi în bucătărie, cu ultimul pliculeț de ceai.

Trebuie să plec. Trebuie s-o găsesc pe Mercury și să primesc cele trei daruri. Nu mai am timp deja, mai sunt două luni și vine ziua mea.

Asta înseamnă că trebuie să mă duc la Bob, la adresa din ghid. Însă așa ajung înapoi la ce mă doare, înapoi pe străduță.

Când am ieșit pe poartă din curtea Consiliului și am luat-o la fugă pe străduță, am prins imediat viteză. Peste vreo trei, patru minute încă mai fugeam și tot nu ajunsesem la capătul străduței. Parcă alergam pe o bandă rulantă în direcția inversă, din ce în ce mai aproape. Într-un târziu mă apucase panica, mai să mă pun pe urlat, însă nu m-am lăsat și cumva am ajuns la capăt, la colțul străduței. Cum stăteam agățat de colțul zidului, o femeie care trecea pe acolo s-a zgâit la mine. Apoi am dat colțul, fără să mă desprind de zid însă, nu i-am dat drumul o groază de timp.

Iar acum trebuie să mă întorc, să dau iar colțul și s-o iau pe străduță. Bob, omul pe care trebuie să-l văd, locuiește pe Cobalt Alley. Pe străduța *aceea*.

nikita

Clădirea Consiliului e pe cealaltă parte a străzii, la stânga. La început nu eram sigur că e aceeași clădire. Mă așteptam la ceva gotic, cu turnuri ascuțite și ferestre cu geamlâcuri în rame de plumb, așa cum pare să arate dinăuntru, însă pe dinafară arată altfel. E o clădire de birouri din anii ’70, imensă, pătrățoasă, numai beton, de un cenușiu-închis cu pete negre ici-colo. Știu că asta-i clădirea pentru că e mărginită de străduță. În afară de asta, când i-am dat ocol am găsit ușa pe care intram cu bunica. E în spate, se trece printr-un turnuleț de gardă care tot acolo e. E singura construcție veche vizibilă din afară.

Stau de ceva vreme la ușa unei case și mă uit la clădire. Azi e soare, dar pe partea asta a străzii e umbră, care se așterne pe stradă și pe fațadele de vizavi. Clădirea Consiliului are șiruri după șiruri de ferestre pătrate la distanțe egale una de alta, care oglindesc lumina soarelui cu luciri negre-albăstrii, deși se văd jaluzele verticale ieftine, atârnate strâmb peste geamurile umbrite de jos, plante în ghivece pe care nu le udă nimeni așezate pe pervazuri. Pare o clădire neiubită și neglijată. Înăuntru nu se vede nicio mișcare. Am văzut doi oameni intrând, două femei. Poate erau vrăjitoare, nu le-am văzut însă ochii de-aici.

Nimeni și nimic nu a trecut pe străduță.

Mi-am propus să stau cu ochii în patru vreo oră, două, însă am senzația că ferestrele birourilor mă urmăresc pe mine. Trebuie să termin odată cu povestea asta.

M-a cam luat tremuriciul.

N-am putut, m-am apropiat, dar n-am reușit să mă duc.
O să mă duc însă, n-am încotro.
Doar că mai stau un pic.

Nu s-a întâmplat absolut nimic. Speram să-l văd pe tipul ăla, Bob, trecând pe străduță, dar n-a apărut.
Trebuie să iasă totuși la un moment dat. Cel mai bine rămân cu ochii în patru într-un loc retras.

Poate are liber azi sau e plecat în concediu, de unde să știu?
N-a trecut decât o zi. N-am pierdut decât o zi.

Ziua a doua.
Bun. Prima zi am dat-o-n bară. N-a trecut nimeni pe străduță (nici măcar eu). Au intrat și au ieșit câțiva oameni din clădirea Consiliului.
Dar azi am venit devreme. Am dormit pe pragul altei uși, la vreun kilometru de-aici.
Și deja mi-a ieșit ceva. Au intrat câțiva oameni în clădirea Consiliului, însă, mai important, a trecut o dubă pe străduță. Când a trecut s-au deschis porțile dinspre curte, duba a intrat și porțile s-au închis. Totul a părut cât se poate de normal.
N-a trecut nimeni pe străduță încă. Aștept să treacă omul meu.
Și tot aștept.
Și aștept.
Însă toată lumea trece pur și simplu prin dreptul străduței, fără să arunce măcar o privire, de parcă nici n-o văd. La capăt sunt o plăcuță cu „drum ieșit din uz” și un zid de cărămidă, așa că slabe șanse s-o ia cineva pe-acolo. Dar trecătorii tot par să n-o vadă pur și simplu.
Și dacă nu mai apare deloc? Mary mi-a zis de el acum câțiva ani buni. Poate nu mai e aici. Poate a fost capturat de Consiliu.
Desigur, fix când nu sunt atent vine cineva dinspre stradă și o ia pe străduță. Un bărbat. O fi

Bob?

Acum e cu spatele la mine.

E slab, cu părul încărunțit, într-o pereche de pantaloni bej și un sacou bleumarin, cu o geantă de voiaj în mână. Merge cu pași iuți, fără să se uite spre ușa din stânga prin care am evadat, fără să se uite la poarta pe care a intrat duba, nu se oprește decât la capăt și acolo se întoarce spre o ușă de pe dreapta și o descuie. Când apasă pe clanță și intră, îmi aruncă o privire. Apoi dispare.

Bun, deci dacă e Bob să stau să-l aștept până iese iar? Poate nu mai iese din casă zile la rând. Trebuie să-l văd. Trebuie să scap de pasa asta jalnică. Traversez.

Ce mai e și asta?

O fată mi-o ia înainte pe străduță, se mișcă repede, deja a ajuns la capăt, unde bate la ușa bărbatului și intră.

Ce?

Să fac și eu ca ea? Sau să aștept?

Se aude un claxon asurzitor. Sunt în mijlocul străzii. O iau repede înapoi pe partea cealaltă, până la ușa unde am stat pitit.

Oare și fata stătea cu ochii în patru ca mine? Oare are nevoie de ajutor sau e ajutorul lui… vreo fiică… vreo prietenă?

Deja iese. E doar un copil, e mai mică decât mine.

Merge cu pași iuți, traversează strada printre mașini, apoi se întoarce spre dreapta și se uită la mine.

Îmi face semn să vin.

Mă uit la străduță.

Străduța nu pleacă nicăieri.

Când mă întorc tocmai o văd pe fată cum o ia pe altă stradă și alerg după ea s-o prind din urmă.

O ia pe altă stradă, apoi pe alta, apoi o apucă pe o stradă foarte circulată, cu multă lume și magazine. Oamenii se foiesc și se îmbulzesc dintr-o parte în alta, așa că n-o mai văd pe fată. Poate să

fi intrat în orice magazin. Haine. Telefoane. CD-uri cu muzică. Cărți.

Când mă întorc mă trezesc cu ea chiar în fața mea.

— Bună, face apucându-mă de braț. Mi se pare că ți-ar face bine să bei ceva.

A ales o masă din spatele cafenelei. Stăm față în față. A luat ciocolată caldă, a mai cerut o porție de bezele, apoi mi-a dat mie tava, iar acum se uită la mine peste buza ceștii încărcate cu un munte de alb și roz. Are clar ochi de supusă: verzi, drăguți, dar fără însemnul vrăjitoresc… sclipirile. E sigur doar o supusă. Și totuși are ochi ciudați, parcă au ceva lichid în ei, o altă culoare care apare și dispare, un soi de turcoaz. Culoarea oceanului la tropice.

— Vrei să-l vezi pe Bob? mă întreabă aruncându-și părul lung, șaten, peste umăr.

Încuviințez încercând să sorb din băutură, dar nu reușesc din cauza mormanului de bezele de deasupra. Le mănânc pe toate ca să scap de ele.

— Pot să te-ajut.

Își face de lucru cu bezelele ei, flutură în aer una roz și continuă:

— Cum te cheamă?

— Ăăă, Ivan.

— Ce nume neobișnuit.

Mai ia o bezea și spune:

— Mă rog, presupun că în Rusia nu-i așa de neobișnuit.

Soarbe din ciocolată.

— Eu sunt Nikita.

Zău?

— Lucrezi pentru Bob? o întreb.

Nu pare să aibă mai mult de paișpe, cinșpe ani. Ar trebui să fie la școală.

— Mai fac una-alta pentru el. Tot felul de comisioane, știi tu.

Nu prea.

Își termină ciocolata, golindu-și cana cu lingura. După ce curăță ce-a mai rămas pe pereți, lasă lingura și mă-ntreabă:

— Vrei un fursec?

Nici n-apuc să-i răspund, că se ridică și pleacă de la masă.

Se întoarce cu două fursecuri imense, cu ciocolată, și-mi întinde unul. Mă străduiesc să nu mi-l îndes pe tot în gură.

— N-ar trebui s-o lălăi așa prin fața clădirii Consiliului, îmi spune.

— Am avut grijă.

— Eu te-am observat.

— Trebuie să-ți iei niște ochelari de soare ca să-ți ascunzi ochii. Și habar n-am ce-s alea — arată spre tatuaje —, dar în locul tău aș face rost de o pereche de mănuși.

La gât am un fular pe care l-am luat din casa de vacanță, dar mănuși n-am găsit.

— Cobalt Alley e păzită, îmi spune aplecându-se spre mine.

— Da? Cum?

— Cu vrăji, desigur, răspunde gesticulând. Supușii nu văd străduța, numai vrăjitorii o văd.

Deci e vrăjitoare, numai că are ochii altfel.

— Odată intrat pe străduță nu mai ieși decât dacă te uiți încotro mergi și te gândești unde vrei să ajungi. Te uiți și te gândești ca lumea, nu glumă. Când o iei pe străduță să nu te uiți decât la ușa lui Bob, gândește-te numai la ea și o să ajungi. Când ieși de pe străduță să nu te uiți decât la clădirile de pe strada mare de la capăt. Nu privi în jos. Niciodată. Dacă te uiți la poarta clădirii Consiliului, dacă te gândești numai la clădirea Consiliului, acolo o s-ajungi.

— Bun… Mersi.

— Te-ai deghizat bine în om al străzii, apropo, îmi spune cu un zâmbet, încât nu-mi dau seama dacă glumește sau nu.

Nici nu apuc să răspund, că deja s-a ridicat și a ieșit din cafenea.

Simt că-mi bolborosește stomacul și când simt în gură gustul acela dau buzna la baie. Vomit în veceu un amestec de culoarea cafelei, în care plutesc bezele și firimituri muiate.

Aștept, dar nu mai iese nimic, așa că mă răsucesc să beau niște apă de la robinet. Chipul care mă privește din oglindă e palid, cu niște ochi roșii trași în jos de pungi negre. Mă chinui să mă vindec, dar nu mă ajută decât dacă mănânc și mă hidratez bine. Mă uit în ce hal îmi sunt blugii vechi și tociți în tur și la genunchi. Cămașa are găuri în mâneci și pe lângă câțiva nasturi. Tricoul de dedesubt e gri și destrămat la gât.

Dau să ies din cafenea, dar femeia de la tejghea o ia în fugă după mine.

— Prietena dumneavoastră v-a lăsat ceva, îmi spune dându-mi o sacoșă mare de hârtie.

În sacoșă sunt două cutii cu sendvișuri — unul cu brânză și șuncă, celălalt cu bacon, salată și roșii —, o sticlă cu apă, una cu suc de portocale proaspăt stors și un șervețel pe care scrie ceva. Îmi ia cinci minute să descifrez scrisul.

Pentru Ivan
de la Nikita

cobalt alley

Am înfulecat sendvișul cu bacon, am băut toată apa și acum mă uit la Cobalt Alley. Nu se poate să fie atât de greu, nu? Trebuie să-i dau bătaie. Bob și Nikita au mers doar pe trotuarul îngust de pe dreapta. Clădirea unde stă Bob se întinde de la colț până la zidul de la capătul înfundat al străduței. E o casă dărăpănată fără etaj, cu acoperiș de ardezie, cu o singură ușă și fereastră aflate la capătul îndepărtat al străduței.

O iau cu pași siguri, dar nu prea grăbiți, ferindu-mi discret capul de fațada clădirii Consiliului. Privesc țintă spre intrarea casei lui Bob. *Casa lui Bob, casa lui Bob,* îmi tot repet în minte.

Știu că nu par deloc relaxat și mă forțez s-o iau mai încet, în caz că mă vede cineva din clădirea Consiliului. Dintr-odată mă simt tras spre clădirea Consiliului și-mi spun repede: *Căcat! Casa lui Bob. Casa lui Bob.* Nu-mi iau ochii de la ușa lui.

Ajung. *Mulțumesc*.

Casa lui Bob.

Bat la ușă.

Casa lui Bob. Casa lui Bob.

Mă uit la ușă mormăind acum: „Te rog, hai odată. Casa lui Bob. Casa lui Bob".

Nimic.

Casa lui Bob. Casa lui Bob.

Iar bat la ușă — mai tare.

— Hai odată. Hai odată! Casa lui Bob. Casa lui Bob.

Ce mă fac dacă apar paznici din clădirea Consiliului chiar acum? O să mă ia ca din oală. Ar putea fi o capcană de-a Consiliului. Iar mă simt tras spre clădirea Consiliului.

CASA LUI BOB! CASA LUI BOB! Nu mai pot să aștept. Casa lui Bob. Casa lui Bob.

Se aude un clic și ușa se crapă un pic.

Mai mult de-atât nu se întâmplă.

Intru în casă, mă întorc și închid bine ușa după mine.

— La naiba! Casa lui Bob.

— Da, intră, te rog. Mă bucur c-ai ajuns, dar dacă te uiți până și o clipă la tablou, va trebui să te ucid.

Glasul nu pare câtuși de puțin amenințător, ci mai degrabă pare să mă implore cu disperare să-i dau atenție.

Când mă întorc văd o cameră mizerabilă, până și aerul pare mizerabil. În cealaltă parte a camerei, la perete, nu prea departe, căci camera e îngustă, se află o masă de lemn cu un castron de fructe. Pe masă sunt împrăștiate câteva mere și pere. La dreapta sunt un scaun de lemn și un șevalet și mai încolo e o ușă deschisă, prin care vocea deja s-a stins. După poziția șevaletului îmi dau seama că o să fie o natură moartă cu fructe. O iau spre cealaltă cameră, uitându-mă în trecere la tabloul început. E bun, în manieră tradițională, cu multe detalii. Pictură în ulei.

În cealaltă cameră văd un bărbat cu spatele la mine, aplecat. Amestecă într-o oală mică, ciobită, cu mâner lung. Miroase a supă de roșii.

Rămân în prag. În cameră e frig ca într-o peșteră. Pare și mai neîncăpătoare decât atelierul de pictură, asta pentru că de doi pereți stau sprijinite șiruri de rame mari, întoarse toate cu dosul gol și alb spre încăpere. Lumina nu pătrunde decât prin două lucarne mici. Mai sunt o canapea mică din imitație de piele, o măsuță joasă din plastic laminat cu trei picioare, un scaun de lemn ca acela din prima cameră, un șir de dulapuri de bucătărie cu un blat pătat, pe care e un ibric pe o plită cu un ochi. În suportul de vase de la chiuvetă

sunt multe căni puse la uscat și o conservă desfăcută de supă.

— Pregătesc masa.

Când nu răspund se oprește din mestecat și se întoarce să se uite la mine, zâmbindu-mi și îndreptându-se de spate. Rămâne cu lingura de lemn în aer, ținând-o ca pe un penel, și pe linoleum se prelinge o picătură vâscoasă roșu-portocalie.

— Mi-ar plăcea să te pictez.

Nu cred că e-n stare să-mi picteze ochii.

— Probabil că nu, ar fi o provocare în toată regula, spune individul înclinând din cap.

Nu răspund. Am zis-o cu voce tare, faza cu ochii?

— Pare să-ți prindă bine, spune ridicând oala și sprâncenele, întrebător.

— Mersi.

Toarnă supa în două căni de pe suport, iar oala o pune în chiuvetă. Apoi ia cănile și-mi întinde una, zicând:

— Mă tem că nu mai am crutoane.

Se așază pe canapeaua mică și îngustă din imitație de piele.

— Habar n-am ce-s crutoanele.

— În halul ăsta am ajuns?

Mă așez pe scaun și țin cana în mâini, ca să mă încălzesc. În cameră e neobișnuit de frig, iar supa e doar călduță.

Bărbatul șade picior peste picior, lăsând să i se vadă gambele subțiri, pe sub pantalonii largi și o șosetă roșie. Tot bâțâie din picior și soarbe din supă.

Eu o dau pe gât pe-a mea dintr-o înghițitură aproape.

Bărbatul nu se mai bâțâie dintr-odată.

— De fapt problema e umezeala. Nici vara n-ajunge deloc soarele aici și de jos vine umezeala. Probabil din pricina fluviului.

Soarbe din supă țuguindu-și buzele după fiecare înghițitură, apoi își pune cana pe măsuță zicând:

— Iar ochiul plitei e defect, nu prea face căldură.

Savurez ultima înghițitură de supă. Nu e la fel de gustoasă ca sendvișul cu bacon, dar merge. Și dintr-odată îmi dau seama că m-am relaxat. Sunt sigur că el e. Sigur nu-i un Vânător. E Bob.

— Serios, mi-ar plăcea mult să-ți fac portretul, cum stai așa, spune el făcând cu mâna spre mine. Pe scaunul ăla simplu de lemn, mort de foame și tânăr. Atât de tânăr. Cu ochii ăia ai tăi. Oprindu-se din gesticulat, se lasă în față ca să mă privească fix. Ochii ăia.

Se lasă iar pe spate.

— Odată poate mă lași. Oricum, nu azi, azi avem cu totul altceva de făcut.

Dau să deschid gura ca să spun ceva, dar își duce degetul la buze.

— Nu-i nevoie.

Zâmbesc, îmi place tipul. Aproape sigur are puterea de a citi gândurile, un Dar incredibil de rar și…

— Am ceva talent, dar, ca și talentul de pictor, vine din pregătire și o exersare îndelungată — e un meșteșug, cum ar veni, nu…

Se oprește privindu-mă atent.

— Nu sunt eu vreun Cézanne. De exemplu, trebuie să mă concentrez bine ca să extrag gândurile-cheie din terciul minții tale. Oricum, e evident de ce-ai venit, adaugă el bătându-se ușor cu degetul pe nară, cu un gest conspirativ.

Îmi spun tare în minte: *Trebuie s-o găsesc pe Mercury.*

— Asta m-am prins și eu foarte clar.

Poți să m-ajuți?

— Pot să-ți fac legătura cu următoarea persoană din lanț. Atât.

Deci n-o să dau direct de Mercury. Bine, dar *am un termen pe care nu pot să-l depășesc. Două luni, atât.*

— E destul timp. Dar trebuie să înțelegi și sunt sigur că înțelegi mai bine decât majoritatea că e o chestiune de viață și de moarte pentru toată lumea să fim prudenți.

Știe cine sunt? *De ce înțeleg mai bine decât majoritatea?*

— Am auzit că a evadat un deținut din clădirea Consiliului. Un deținut important. Fiul lui Marcus.

Aha.

— Vânătorii îl caută peste tot. Și se pricep foarte bine la așa ceva.

Mă privește țintă.

Îmi dau seama că mi-am dezvăluit fără să vreau un gând.

— Pot să le văd și eu?

Îmi întind mâinile spre el, însă el se ridică și se duce în cealaltă parte a camerei. Aud pocnetul unui comutator și becul de deasupra se aprinde pâlpâind. Bob vine în fața mea. Îmi ia mâna în amândouă palmele. Are mâini reci și subțiri și mă trage de piele cu degetele lui osoase, deformând tatuajul.

— Câtă răutate, nu?

Nu știu dacă vorbește de tatuaje sau de Vrăjitorii Albi.

— De amândouă, dragul meu, de amândouă.

Îmi dă drumul mâinii.

— Pot să le văd și pe celelalte?

I le arăt.

— Măi să fie…

Bob se duce iar pe canapea și se apucă să bâțâie din picior.

— Trebuie să vedem dacă ai dreptate și nu sunt cumva vreun dispozitiv de monitorizare. Dacă sunt, ce mai, deja nu mai am de ales.

Ridică mâna.

— Nu, nu, nu-i nevoie să-ți ceri scuze… De fapt cred că eu îți datorez scuze, pentru că va trebui să se uite cineva la ele. Bănuiesc că o să dureze și n-o

să fie prea plăcut. Am în minte pe cineva anume pentru asta, dar e un individ foarte mărginit.

Bob se ridică și pune cănile în chiuvetă.

— Nu cred că mă mai apuc să spăl acum. E timpul să-mi văd de viață. Știi, mi-am propus de când mă știu să mă duc să pictez în Franța, să caut pe dealuri spiritul lui Cézanne. Pot mai mult de-atât.

Da.

— Să iau tablourile cu mine?

Ridic din umeri.

— Ai dreptate, e mai bine s-o iau de la zero. Știi ceva, deja mă simt mai bine.

Dispare iar în cealaltă parte a camerei și se întoarce cu hârtie și creion. Se apucă să deseneze pe blatul din bucătărie. Îmi place să mă uit la el. Desenează mai bine decât pictează.

— Ești foarte amabil. M-am gândit că o să înțelegi mai bine un desen decât câteva cuvinte urâte.

E un desen care mă înfățișează pipăind ceva deasupra unui dulăpior ce pare să se afle într-o gară. Se vede și o plăcuță, dar nu încerc să citesc ce scrie, o s-o buchisesc mai încolo. Îmi întinde desenul spunându-mi:

— Știi că ești un om frumos, nu? Nu-i lăsa să te prindă.

Mă uit la el zâmbind fără să vreau. Îmi amintește de Arran, ochii lui blânzi, cenușii, au aceleași sclipiri argintii, deși Bob are chipul pământiu și plin de riduri.

— Nu-i cazul să-mi mai amintești și tu cum arăt. Ah, mai e ceva. O să ai nevoie de bani.

Îmi dau seama că nu i-am dat nimic lui Bob.

— Mi-ai oferit șansa unei vieți noi și un strop de inspirație. Ești muza mea, dar, vai, va trebui să mă mulțumesc să te văd doar pe fugă. Însă alții nu prea se dau în vânt după frumusețile artistice ale vieții, ci vor mai degrabă să pună laba pe ceva câștiguri.

Cât o să-mi ceară?

Bob întinde brațele și-și plimbă privirea prin cameră.

— Din câte vezi, nici eu nu prea mă pricep la bani. N-am nici cea mai vagă idee.

Îmi amintesc acum să întreb de Nikita.

Fata care m-a ajutat e și ea vrăjitoare?

— Dragul meu, sper să-ți dai seama că dacă îmi bate cineva la ușă peste douăzeci de minute după ce pleci și mă descoase un individ despre tine, ar fi groaznic de nepoliticos să-i răspund. Nu mi-ar plăcea deloc să te vorbesc pe la spate și nici nu mă gândesc să comit o asemenea grosolănie pe seama cuiva care vine pe la mine. Fie că îmi bate cineva la ușă peste douăzeci de minute, fie peste douăzeci de ani, eticheta rămâne valabilă.

Încuviințez.

Mulțumesc că ai trimis-o să mă ajute. Și pentru sendvișuri.

— Eu n-am pus-o să-ți dea de mâncare, spune el zâmbind. E ea o dură, dar are slăbiciunile ei.

Îi zâmbesc larg și o iau spre ieșire.

— *Adieu, mon cher*, strigă după mine când închid ușa.

O iau repede pe străduță, fără să mă depărtez de zidul de pe stânga, cu ochii la clădirile din depărtare, repetându-mi în gând: *Capătul străduței, capătul străduței.*

bani

Chiar m-a băgat în sperieți Bob cu Vânătorii de care spunea. Știam c-o să-mi caute urma, însă acum mă inundă un val de adrenalină de câte ori văd pe cineva îmbrăcat în negru. După câțiva kilometri dau de un parc și încep să mă plimb de colo-colo. Un om cu un câine mă ajută să citesc cuvintele din desen, *Earls Court*. Mai e desenat un bărbat care citește *The Sunday Times* pe o bancă. Tipul cu câinele îmi zice că e miercuri, așa că mai am patru zile să strâng cât mai mulți bani.

Habar n-am de unde să încep, dar măcar știu că soluția nu e să-mi fac rost de o slujbă. Țin minte că Liam, tovarășul cu care făceam muncă în serviciul comunității, mi-a dat câteva ponturi despre tehnica furtului. „Găsește un bogătan cretin — sunt pe toate drumurile — și jecmănește-l ca lumea."

Am ajuns pe lângă catedrala St. Paul. E liniște. Cei câțiva oameni pe care i-am văzut s-au urcat direct în taxi după ce-au ieșit din vreun bar. Mai aștept un pic mergând pe stradă.

S-a făcut târziu, când apare un afacerist stingher din City, mergând cu grijă și înjurând cu voce tare, nemulțumit că nu găsește niciun taxi. E îmbrăcat la patru ace, cu pantofi fără găuri în picioare, și după burdihan îmi dau seama că nu face deloc foamea. Nu prea știu cum să abordez problema, dar mă duc oricum la el, traversând strada. Se face că nu mă vede, dar grăbește pasul. Îi tai calea și se oprește. E de două ori cât mine și nu e deloc scund, dar e lipsit de forță și o știe.

— Prietene, uite cum stă faza, îi zic. Nu vreau să-ți fac nimic, pe bune, numai că am nevoie să-mi

dai toți banii pe care-i ai la tine.

Se uită în jur și-mi dau seama c-o să se pună pe țipat.

Mă vâr în el lipindu-l de zid. E el masiv, dar când se izbește de zid scoate aer pe gură cu un sâsâit de balon dezumflat.

— Nu vreau să-ți fac nimic, pe bune, numai că am nevoie să-mi dai toți banii pe care-i ai la tine.

Mi-am proptit brațul în gâtul lui, forțându-l să-și întoarcă într-o parte capul. Dar tot se holbează la mine.

Scoate din buzunarul sacoului un portofel lunguieț, subțire, de piele neagră. Îi tremură mâna.

— Mulțumesc, îi zic.

Iau bancnotele, închid portofelul, i-l dau înapoi și o iau imediat din loc.

Mai târziu, când m-am ghemuit în fața ușii unui magazin, mă gândesc la omul acela. Probabil stă comod la căldurică în pat și nu-l hăituiește niciun Vânător, însă tot ar fi putut să facă stop cardiac și să ajungă la spital. Nu vreau să omor pe nimeni, doar am nevoie să-i curăț de bani.

A doua zi găsesc gara Earls Court. Îmi ia ceva să dibui peronul și locul exact din desenul lui Bob, însă dau de bancă, de plăcuță și de dulăpior. Nu-mi rămâne decât să mă întorc în trei zile și să iau ce o să găsesc deasupra dulapului. Mă apuc să bâjbâi cu mâna, dar nu dau decât de mizerie.

Acum îmi trebuie niște bogătani tinerei și sănătoși, numai buni de jefuit.

Liam ar trebui să se mute la Londra, i-ar plăcea la nebunie orașul. Dă pe-afară de cretini cu bani. Se mai luptă câțiva, încearcă să mă lovească, dar în general jaful e gata în trei timpi și două mișcări.

Mi-am cumpărat un costum și m-am tuns, așa că mă confund perfect cu mulțimea supușilor. Dar sâmbătă nu-i nici naiba în Canary Wharf, ceea ce mă bucură, pentru că e josnic să-i jefuiesc pe tipii ăștia, varză cum sunt toți. Am strâns mai bine de trei mii de lire fără cine știe ce mustrări de

conștiință, dar ce haz are să faci ceva doar pentru bani?

Duminică iau metroul spre Earls Court și mă plimb prin gară, cu ochii în patru să nu dau de vreun Vânător. Nimeni nu se uită la mine, toți stau cu ochii în gol sau la telefon. Ajung la capătul peronului, apoi fac cale-ntoarsă și mă întind să pipăi cu mâna.

Dau de o hârtie. O trag cu degetele spre margine, mi-o vâr în buzunar și merg mai departe aproape fără să mă opresc.

Mă împrietenesc cu o femeie într-o cafenea. Parcurge instrucțiunile de pe foaie. Seamănă cu ale lui Mary, numai că nu-s la fel de precise. Sunt valabile pentru joi.

jim și trev (partea întâi)

Am urmat întocmai instrucțiunile. M-au dus la periferiile Londrei, la o casă murdară de la capătul cel mai mizerabil al orașului. Acum sunt în salonul din față, la cineva acasă. E întuneric. Jim stă pe scări. În vreme ce Bob e un artist care face foamea, Jim pare să fie un infractor care face foamea, un Vrăjitor Alb dintre cei mai de jos ca putere. Vânător nu-i sigur.

E o casă mică, proprietarii sunt niște supuși care, din câte mă asigură Jim, „habar n-au de nimica-nimicuța". De la intrare dai într-un hol care duce în bucătărie. Într-un colț sunt niște scări și pe perete e un televizor cu ecran plat, însă, cine știe de ce, nu-i niciun scaun nicăieri. Jim a tras draperiile și înăuntru e un aer închis. Miroase a ceapă și usturoi, cred că Jim miroase așa.

Jim încă nu mi-a spus cum dau de Mercury, dar mi-a zis că e foarte important să am un pașaport ca lumea, de fapt o să-mi trebuiască două, că el are pașapoarte de calitate, sunt chiar pe bune, și-a tot ținut-o așa, de nu se mai oprea…

Își șterge nasul cu dosul palmei și trage o flegmă mare înapoi în piept.

— Astea fac mai mult decât un costum de comandă, sunt artă, au de toate în ele. Cu pașapoartele-astea treci de controalele cele mai dure. Pașapoartele astea s-ar putea să-ți salveze viața.

Nici măcar nu vreau pașaport, nu-mi trebuie decât să aflu cum să ajung la Mercury. Dar bănuiesc că trebuie să-i cânt în strună.

— Ei, așa o fi, Jim, te cred.

— O să vezi că am dreptate, Ivan. O să vezi tu.

— Atunci rămânem la două mii pe două pașapoarte și instrucțiunile despre cum ajung la Mercury acasă.

— A, scuză-mă, Ivan, nu m-am exprimat eu bine. Cu totul face trei mii de lire, spune el iar, ștergându-se la nas cu palma, de data asta.

— Uite ce e, ai zis o mie pentru un pașaport.

— Ei, Ivan, n-ai mai avut de-a face cu chestii din astea, este? Hai să-ți explic. Străinii sunt problema. Cu o mie îți fac rost de pașaport britanic, dar e bine să mai ai unul din altă parte. Din State ar fi o posibilitate, dar în ultimul timp înclin spre Noua Zeelandă. O groază de lume se plânge de yankei din tot felu' de motive, da' cu kiwioții[3] n-are nimeni nimic, doar câteva oi or avea… Își fornăie nasul și înghite ca lumea. Sigur, chestiile străine costă mai mult.

Nu știu, habar n-am dacă o mie e un preț bun sau nu. Mi se pare o groază. Două mii e de-a dreptul ridicol.

— Mercury vrea să fie sigură că-ți iei toate măsurile. Îi place când oamenii sunt foarte prudenți.

Habar n-am dacă într-adevăr o știe pe Mercury câtuși de puțin, dar…

— Bine. Când?

— Grozav, Ivan, e o plăcere să fac afaceri cu tine. Minunat.

— Când?

— Bun, fiule, știu că de-abia aștepți. În două săptămâni ar trebui să terminăm, dar hai să zicem trei, ca să fim siguri.

— Hai să rămână două săptămâni, un pașaport și o mie de lire.

— Două săptămâni, două pașapoarte, trei mii de lire.

Încuviințez și mă trag de lângă el.

— Super… Jumate acuma, normal.

N-am chef să stau la discuții, așa că scot trei teancuri de bancnote, fiecare de câte cinci sute de

lire. Am văzut așa ceva într-un film, mă bucur că am încercat și eu figura. Cu Jim mă simt ca într-un film prost cu mafioți.

— O să primești tot atunci și instrucțiunile pe care le ai de urmat. O să ne întâlnim în altă parte. Niciodată să nu mergi de două ori în același loc. Vino cu banii și așa mai departe.

— Instrucțiunile sunt fermecate, Jim?

— Fermecate?

— Instrucțiunile pentru locul de întâlnire. Știi tu, un descântec împotriva Vânătorilor, să piardă urma.

— Neee, zâmbește Jim. Oricum, îmi verific clienții când așteaptă autobuzul sau trenul și dacă văd vreun Vânător, dispar imediat.

— Ah.

— Dar nu-s decât niște instrucțiuni obișnuite, în mare. Nu vreau să mi se rătăcească vreun client. Nici n-o să-ți vină să crezi cât de bătuți în cap sunt unii.

Jim se duce la ușă și aprinde lumina.

— Drace, face el și amândoi clipim și ne ferim ochii de lumină. Tre' să te fotografiez.

În timp ce se ocupă de asta mă întreb ce Dar o fi având. E nepoliticos să întrebi așa ceva, dar, cum e vorba de Jim, nu mă jenez.

— Nimic ieșit din comun. Poțiuni. Nu le suport.

Continuă:

— Și eu care am crezut… bine, toată lumea a crezut c-o să fiu dăruit. De mic copil aveam talent, mama, Dumnezeu s-o ierte, îmi zicea: „Fiu-meu o să fie foarte dăruit”. Vezi tu, încă de la trei, patru ani deosebeam vrăjitorii de supuși. Era floare la ureche, ceea ce e rar, știi.

— Da, chiar e rar. Cum de reușești, Jim?

— Ei bine, n-o să mă crezi, da' în ochi se citește totul… În ochii Vrăjitorilor Albi văd scântei argintii.

Probabil mi-a picat fața.

— Nu mă crezi, este?

— Jim, sunt doar… uluit. Ce mai sunt și scânteile astea argintii?

— Ei, nu seamănă cu nimic altceva, drept să-ți spun. Cel mai bine aduc cu niște foițe subțiri de argint care se mișcă și se răsucesc de colo-colo, ca fulgii de zăpadă din globurile alea de jucărie, de le scuturi. Așa arată.

— Le vezi și când te uiți la ochii tăi în oglindă?

— Da, da.

— De necrezut.

— Da, chiar că. Frumos. Vrăjitorii au ochi frumoși.

— Da' în ochii mei ce vezi, Jim?

— Ei, ochii tăi… ce mai, sunt interesanți.

— Vezi vreo scânteie argintie?

— Ivan, cinstit îți spun că nu prea sunt argintii…

Mă las pe podea, cu spatele sprijinit de perete.

— Toți Vrăjitorii Albi au chestii argintii în ochi?

— Din câte-am văzut eu, da.

— Ai întâlnit vreun Vrăjitor Negru?

— Doar câțiva. Ei au ochii altfel, zice el părând cam îngrijorat. Nu-s argintii.

— Seamănă cu ai mei?

— Nu. Aș zice că nimeni nu mai are ochi ca ai tăi.

Nu. Taică-meu are.

Jim își fornăie zdravăn nasul, înghite saliva și se așază lângă mine.

— Pot să recunosc și Semipuri.

— Da?

Nici nu cred c-am văzut vreodată vreun Semicod, cineva pe jumătate vrăjitor și pe jumătate supus. Toți vrăjitorii îi disprețuiesc.

— Au niște ochi foarte frumoși, dar ciudați… ca o apă curgătoare.

Cineva bate la ușă, cât ai clipi sunt în picioare lângă ea, cu ochii la Jim, care-mi zâmbește.

— Nu-i nimic, Ivan, nu-i nimic. E doar Trev.

Se uită la ceas.

— A întârziat totuși. Așa e Trev, mereu întârzie.
— Cine-i Trev? îl întreb în șoaptă.
Jim se ridică, se întinde de spate și se duce la ușă.
— Trev e creierul operațiunii. E dotat Trev — și atunci îmi șoptește: N-are el cine știe ce puteri, dar e foarte talentat. O să se uite un pic la tatuajele tale.

Trev pare expert, dar nu prea știu în ce domeniu. E neobișnuit de înalt, chel, cu câteva șuvițe de păr care se întind de sub vârful urechilor până la umeri. Poartă un costum vechi maro, o cămașă bej groasă și o vestă ruginie împletită. Trev are un chip total golit de expresie. Corpul parcă-i plutește, de-abia dacă-și mișcă brațele sau picioarele. Spune „bună, Jim" cu un glas sec și lipsit de intonație. Nu-mi arată decât un vag interes, nici nu se uită la fața mea, ceea ce-mi convine. Însă tatuajele mele îi insuflă ceva viață.
— Trebuie să iau niște mostre, zice zgâindu-se la mine și trăgându-mă de piele, când cu ochii la gâtul meu, când cu ochii la mână sau picior. De piele și os.
— Os?
— O să iau un pic din gleznă.
— Cum?
Drept răspuns, Trev îngenunchează pe podea și deschide o geantă de piele tocită. Pare o geantă demodată de doctor.
Îl văd pe Jim cum zâmbește cu gura până la urechi.
— Ești doctor, Trev? îl întreb.
Nu m-o fi auzit, căci nu răspunde.
Jim chicotește și-și trage cu sârg nasul.
Trev scoate o pungă de plastic, o rupe și întinde pe podea un cearșaf chirurgical albastru. Apoi mai scoate un scalpel din geantă, tot într-o pungă de plastic pe care o rupe și o aruncă deoparte. Nu peste mult timp pe jos e un șir de instrumente

chirurgicale sclipitoare, dintre care un fierăstrău micuț îmi dă fiori reci.

De-acum Jim țopăie de colo-colo vesel.

Trev mai întinde un cearșaf albastru sub piciorul meu și se apucă să-mi curețe glezna cu un șervețel steril, spunându-mi:

— Mai bine nu te anesteziez.

— Ce?

— Numai că de obicei pacientul se agită prea tare. Crezi că poți să nu te miști?

— Nu prea, zic cu glasul ceva mai ascuțit ca de obicei.

— Păcat.

Se întoarce spre geantă, de unde scoate o seringă pentru injecții hipodermice și un lichid transparent.

— Trebuie să iau probe de piele, țesut și os. Anestezicul s-ar putea să influențeze rezultatele.

Nu știu dacă nu cumva inventează toată faza ca să-l distreze pe Jim.

Jim pare optimist.

— Bine, o să stau nemișcat.

Mă întreb dacă nu e prea târziu să mă răzgândesc.

— Te poate ajuta Jim…

— Nu, n-am nevoie de el.

N-am chef să mă atingă cu degetele-alea pline de muci, mă îngrozesc mai ceva decât fierăstrăul.

— Să nu te vindeci până nu-ți zic că am terminat. Nu durează mult.

Ce-i al lui e-al lui, Trev lucrează rapid.

Nu mă zbat. Stau țeapăn și văd tot ce-mi face. Nici nu scot vreun sunet, nu urlu, nici nu gem, deși mă dor fălcile și dinții de cât le-am încleștat. Când termină, sunt lac de sudoare.

— Drace, da' ești rapid, nu glumă! exclamă Jim urmărindu-mă cum mă vindec.

Trev mă întreabă atunci cum mi-au făcut tatuajele și cât vorbesc astupă cu capace cele patru cutioare de plastic care conțin fiecare mostre de

piele, sânge, carne și os. Apoi le strânge la un loc cu un elastic și le pune cu grijă într-un colț al genții. Apoi strânge cearșaful de celofan însângerat cu tot cu instrumentele chirurgicale, îl pune pe Jim să desfacă un sac de gunoi și îl vâră în el, după care face ghem cearșaful de sub piciorul meu și-l aruncă tot acolo.

— Am scos zeroul, dar vezi și tu că deja a apărut la loc pe rană, spune el studiindu-mi glezna și dând din cap. Foarte inteligent, totul e făcut cu cap. O să fac câteva poze.

Își scoate telefonul și se apucă să țăcăne la taste.

— Ce cicatrice interesante, zice studiindu-mi mâna. Acid?

— Tatuajele sunt problema, îi zic.

— E din interes pur profesional.

— Cât durează până primesc rezultatele?

— Trebuie să analizez chimicalele din tatuaj, îmi spune Trev privindu-mă total inexpresiv. N-ar trebui să dureze mult, numai că sunt și ceva vrăji la mijloc, ceea ce complică o groază lucrurile.

— Cât îți ia să afli dacă mă monitorizează?

Trev nu răspunde. Închide geanta cu un pocnet și se ridică să plece.

— Nu prea cred că tatuajele pot servi la monitorizare, îi spune el lui Jim, apoi își ia geanta și iese.

Jim închide ușa după el.

— N-are deloc maniere, e prea deștept pentru așa ceva. Da' nu i-ar prinde deloc rău.

Își trage nasul, înghite o gură de flegmă și continuă:

— Și nici nu se grăbește niciodată. Te pun la curent când ne vedem, peste două săptămâni.

— N-a zis nimic de bani.

— Un alt nărav de-al lu' Trev al nostru. Se crede mai presus de chestii din astea. Numa' că tre' să mănânce și gura lui ceva, este? Ca toată lumea.

— Bănuiesc că face bani buni.

— E expert, Ivan. Experții costă de te-ndoaie. Niciunu' nu e de colea, nici experții în pașapoarte, nici ăia în tatuaje, nici în nimic. E plătit cu ora. Îți zic eu pe unde o să fie de găsit data viitoare.

3 Echivalent aproximativ al termenului englezesc "kiwi", folosit ca apelativ colocvial pentru populația din Noua Zeelandă. (*N.red.*)

jim și trev (partea a doua)

Dimineața devreme, peste două săptămâni, stau cu Jim în vestiarul unui club privat de tenis. Nu-mi dau seama dacă pute a vestiar sau Jim miroase în halul ăsta, dar nu cred că membrii clubului ar tolera prea mult duhoarea asta.

— Arăți mult mai bine, Ivan. Parcă ai mai pus un pic de carne în obraji. Erai uscat rău înainte, rău, spune el fără să-și ia ochii de la ușa din spatele meu.

— E vreo problemă, Jim?

— N-ar trebui să fie. N-ar trebui. Ai respectat toate instrucțiunile?

— Sigur.

— Locul ăsta-mi dă fiori. Hai să-i dăm bice, bine?

Iau pașapoartele și le frunzăresc. Mi se par în regulă. Am două nume și două date de naștere, dar aceeași vârstă în amândouă, optișpe ani, ceea ce e plauzibil.

— Gata, spune Jim după ce numără banii.

După ce și-i vâră în buzunarul gecii îl apuc de braț.

— Aș vrea să aflu cum să ajung la Mercury, Jim, dacă nu te superi.

Jim clatină din cap a tristețe, însă tot cu zâmbetul pe buze, ca un profesionist ce e.

— Ivan, bătrâne, îmi pare tare rău, dar nu pot să divulg niciun detaliu până nu primim rezultatele de la Trev. M-aș bucura să-ți fiu de ajutor, desigur, cu mare plăcere.

— Ce mai face Trev?

— A, Trev o duce minunat, am trecut pe la el zilele-astea și e în culmea fericirii. E o mare

enigmă, zice, o enigmă imensă, cât toate zilele.

— Și când o să rezolve enigma cât toate zilele?

— Nu știa. Nici n-a prea zis nimic. Ceea ce e neobișnuit și pentru Trev. Dar a zis că o să lase instrucțiunile în locul obișnuit marți la zece dimineața. Numai să verifici tu în fiecare marți.

— Pun pariu că n-o să fie gata marțea asta, dacă e vorba de o enigmă atât de uriașă.

— Nu se știe, Ivan, Trev al nostru e un geniu. Poate chiar acuma, cât vorbim, îl pocnește revelația. Tu numai mergi de vezi în fiecare săptămână și într-o marți sigur găsești ce cauți.

— Dar cu banii cum rămâne?

Jim își ia o mutră acră, făcându-și gura pungă, încât nici nu pare în stare să spună ceva câteva clipe, apoi își revine și spune:

— Cică nu vrea să discute decât cu tine chestia.

Se șterge cu degetele la nas și le șterge de pantaloni.

În prima săptămână nu mă aștept să dau de ceva deasupra dulăpiorului. Acum am strâns o sumă frumușică și nu mai suport să tot jefuiesc lumea. Îmi cumpăr bocanci și haine noi. Mă antrenez mai departe. Acum fac ușor o sută de flotări. Dar trebuie să plec din oraș. N-am văzut niciun vânător și seară de seară dorm la altă ușă, dar tot timpul stau ca pe ace. Hotărăsc ca marțea viitoare după ce verific locul cunoscut să plec undeva în Țara Galilor sau poate Scoția, undeva departe, și să nu mă întorc până luni.

Dar marțea următoare dau peste un plic deasupra dulăpiorului. O iau încet la pas, privind în toate părțile. Un băiat de vreo cinci ani de mână cu maică-sa se uită țintă la mine. Încremenesc locului și când mă uit iar la el, tot cu ochii la mine e. Nu știu de ce, dar o zbughesc din loc.

Prea m-am lăsat pe tânjală. Însă, chiar dacă nu îmi monitorizează fiecare mișcare — ceea ce chiar încep să cred —, oricum mă caută. Se poate să dea peste mine când mă plimb aiurea pe străzi. Dacă ei

m-au subestimat și am reușit să evadez, eu nu trebuie să-i subestimez pe Vânători. „Doar sunt Vânători, numele lor spune ceva”, cum s-a exprimat Mary.

În plic e un bilet de tren și o foaie de hârtie pe care scrie ceva. Cu un pic de ajutor, descopăr că am tren mâine la ora șase dimineața. Nu fac mai mult de câteva ore, așa că am timp să găsesc adresa unde mi-a dat întâlnire, scrisă pe hârtie.

ora 11

Mill Hill Lane nr. 42

La Liverpool nu prea sunt vrăjitori pentru că acolo e un grup de supuși care îi știu și nu-i plac deloc. Bunica mi-a zis că Vrăjitorii Albi evită orașul din cauza pactului: cei de-acolo nu-i dau în vileag atâta timp cât nici vrăjitorii nu își fac veacul pe-acolo.

Îmi zic că e un plan bun. Jim îmi ține spatele dacă mă trimite într-un loc fără Vrăjitori Albi și fără Vânători, dar după câteva ore deja mă simt agitat și nu-mi găsesc astâmpărul. Mă deranjează schimbarea de plan. Jim n-a zis nimic de vreun bilet de tren. N-a zis decât că voi găsi niște instrucțiuni.

O iau înapoi spre Cobalt Alley. Mă gândesc că Bob nu mai e acolo de săptămâni — așa sper, dar simt nevoia să verific. Dacă biletul de tren înseamnă că Vânătorii i-au luat urma lui Bob — sau mai rău, că l-au prins —, vreau și eu să știu.

Nici nu ajung în punctul de observație de vizavi de Consiliu, că observ deja că se întâmplă ceva pe străduță, așa c-o iau încet pe partea cealaltă a străzii. În fața casei lui Bob e parcată o dubă albă mare și de partea cealaltă mai e o mașină pe care n-o văd prea bine, dar mi se pare că e jeepul care a venit să mă ia din Scoția. Când risc să arunc o privire, văd pe cineva ieșind pe ușa lui Bob, cu un tablou în mână. E Clay.

În noaptea aceea nu reușesc să dorm deloc. Ajung la gară cu câteva minute înainte să plece trenul și îmi găsesc locul rezervat.

Vagonul e mai bine de jumătate gol, e prea devreme. Încerc să studiez ochii tuturor oamenilor care trec pe lângă mine. Nu văd niciun Vânător.

Sunt frânt de oboseală, tot drumul picotesc. După ce trenul se oprește cutremurându-se, se aude vocea crainicului. Am ajuns la Liverpool.

E 11:15 și mă simt tot mai în pericol pe Mill Hill Lane pe măsură ce trec minutele. Nu e nimeni pe stradă. La numărul 42 e o casă dărăpănată într-un șir de case dărăpănate. Geamurile sparte și graffitiurile par la ordinea zilei, dar pe dinăuntru casa pare relativ neatinsă: pe jos e parchet și singurul geam spart e opera mea.

Mi-am dosit rucsacul pe o străduță lăturalnică, la vreun kilometru de-aici. Pașapoartele și banii sunt la mine, în buzunarele închise cu fermoar ale gecii. Am la gât un șal arăbesc și port ochelari de soare, deși e înnorat.

Mănușile fără degete sunt mai practice decât acelea obișnuite, îmi ascund tatuajul și cicatricele de pe mână, dar nu și tatuajele de pe deget, peste care am pus leucoplast.

Îmi pun în minte să plec de cum miros ceva aiurea. Dar, ce să mai, totul e aiurea și trebuie neapărat să-l văd pe Trev.

Sunt la fereastra de la etaj cu ochii la stradă când îl văd pe Trev apărând de după colț, cu pas alert și cu o sacoșă subțire de plastic în mână. Încremenesc ceva mai în spate și mă uit pe fereastră. La celălalt capăt al străzii e un puști pe bicicletă care se uită și el la Trev.

Când ajung jos, Trev tocmai intră pe ușă. Îl trag înăuntru și-i zic că n-a ales un loc de întâlnire prea grozav.

— De obicei las instrucțiunile în seama lui Jim. La asta se pricepe cel mai bine, spune Trev privind

pe fereastră și apoi uitându-se la mine. Jim a plecat.

— A plecat? Unde s-a dus?

— A plecat din țară, cred… sper. Nu cred să-l fi prins Consiliul, dar ne-au mirosit. De-asta m-am mutat aici. Jim mi-a zis că nici măcar Vânătorii nu se dau în vânt după orașul ăsta.

Nu-i spun că l-am văzut pe Clay ieșind din casa lui Bob, ci doar îl întreb:

— O să pleci și tu din țară, Trev?

Se chinuie să zâmbească, dar pare mai degrabă un rictus de durere, apoi se bate ușor cu palma peste buzunarul de la piept.

— Mi-am luat bilet, plec diseară.

— Bun. Cu mine cum rămâne?

— A, da, bine că m-ai întrebat. Tatuajele de pe degetul mic ne oferă răspunsul. De cum le-am văzut, am bănuit la ce sunt bune. Vezi tu, cele trei tatuaje le reproduc pe acelea de pe corp. Cel de la unghie îl reproduce pe cel de pe gât, cel din mijloc pe cel de pe mână și cel de jos pe acela de la gleznă. Aveau de gând să-l folosească pe post de amuletă.

Îmi privesc degetul.

— Amuletele sunt foarte greu de controlat. Cred că lucrează la un soi mai sofisticat. Foarte sofisticat. În loc să pună într-o sticluță câte o mostră de păr, piele și sânge, cred că aveau de gând să-ți amputeze degetul și să se folosească de el. Probabil ar tăia degetul în trei și ar avea așa trei amulete. Dacă i-ar face ceva tatuajului de pe deget ai simți durerea în tatuajul mare de pe gât, de pe mână sau de la gleznă.

— Ca să mă silească să lucrez pentru ei?

— Asta mă întrebam și eu. Nu prea știu cum ar funcționa treaba. Ar putea să te tortureze în asemenea hal, încât să te facă să te conformezi.

— Să mă conformez sau să mor.

— Să te conformezi sau să suferi. Ei se pricep cel mai bine la cazne.

— Dar pot să mă și omoare?
— Păi, da.
Îmi rup leucoplastul de pe deget și mă uit la cele trei tatuaje mici, săpate până-n os. Îmi scot briceagul și-mi înțep tatuajul de la unghie, ca să văd dacă simt ceva la gât.
— Nimic? mă întreabă Trev.
Clatin din cap.
— N-ar funcționa decât vârât într-o sticluță, dacă rostești descântecul potrivit.
— Cât de repede mi-ar fi amputat degetul?
— Cred că ar aștepta să vadă dacă tatuajele sunt destul de adânci și dacă s-au vindecat de tot. Câteva zile, cel mult o săptămână. Apoi ar face o încercare și, desigur, dacă nu funcționează, mai ai nouă degete.
— Încă mai pot s-o facă? Dacă mă prind adică, să-mi taie degetul?
— A, da. Efectul e permanent, o problemă permanentă. N-ai cum să le scoți.
— Am crezut că sunt un soi de însemn sau sistem de monitorizare.
— Nu au scopul ăsta, răspunde Trev, dar, da, chiar sunt un însemn. Cred că tatuajul o să apară mai departe, orice ai să ajungi… Adică, dacă ai cumva Darul preschimbării, tot o să ai însemnele.
— Și sigur nu se pot scoate cumva?
— Ai putea să-ți tai piciorul și mâna, degetul, dar gâtul tot o să fie o problemă.
De afară se aud strigăte — niște supuși.
Trev se uită pe fereastră, scoate o hârtie din buzunar și mi-o îndeasă în mână.
— Scrie acolo cum să ajungi la Mercury.
— Mulțumesc, Trev, mulțumesc pentru tot, îi spun vârându-mi bine în buzunar hârtia.
Trev îmi întinde sacoșa.
— Aici ai toate mostrele de piele și os. Trebuie neapărat să le distrugi. Arde-le. Dacă ajung în mâinile Consiliului, pot să facă o amuletă cu ele. Una rudimentară, dar… și-așa e rău.

Mă uit în sacoșă și văd cutiile de plastic cu sânge.

— Asta ca să nu existe niciodată vreun dubiu. În mintea nimănui… că am păstrat ceva de-al tău, adaugă el.

Cred că își face griji ce-o să creadă tata.

Din camera de deasupra se aude zgomot de sticlă spartă.

Ne lăsăm la podea și rămânem nemișcați.

Se mai aude un zgomot de sticlă spartă… dar vine din depărtare, de la altă casă. Strigăte.

Mă uit cu grijă pe fereastră.

— Rahat!

Mă las în jos spunându-i lui Trev:

— Vânători.

Ridic iar capul să arunc o privire. Pe stradă vine un Vânător și un grup de trei supuși aruncă în ea cu pietre. Nu pare prea deranjată. Vânătorii operează întotdeauna în doi, așa că sigur mai e unul pe undeva pe străduțele din spate.

— Trebuie să plecăm, îi spun după ce mă las iar în jos.

Dăm fuga spre spatele casei. Ușa e încuiată și zăvorâtă, iar zăvorul nu poate fi urnit din loc. Sparg geamul ferestrei cu cotul, împrăștii cioburile cu piciorul și ieșim. Când ajungem la zidul din spate îl ajut pe Trev să sară poarta bătută în cuie și mă sui și eu după el, uitându-mă în dreapta și-n stânga de sus.

Nu se vede nimic, nimeni.

O luăm la fugă.

Când ajungem ceva mai departe pe străzi încetinim un pic, dar tot mă uit mereu în urmă.

Trev pare gata să-și verse mațele. Nici nu-i mai pasă de bani, așa că-i dau cam tot ce am și-i spun:

— Mulțumesc, Trev. Dacă ai nevoie de ceva vreodată… adică… știi tu…

Dăm mâna, el o ia într-o direcție și eu în direcția opusă.

Îmi pipăi buzunarul să văd dacă mai am hârtia. E tot acolo.

Apoi îmi dau seama că nu mai am sacoșa de plastic.

Nu-mi vine să cred ce prostie am putut să fac, dar asta e. Sigur n-am scăpat-o. Cred c-am lăsat-o jos când l-am ajutat pe Trev să sară zidul.

vânătorii

Aș putea să plec fără sacoșă, cu speranța că o să pară doar un obiect aruncat la gunoi, dar… dar, dar, dar. Dușmanul nu trebuie subestimat niciodată. Dacă Vrăjitorii Albi pun mâna pe chestiile alea, mostrele mele, nici nu le mai trebuie degetul meu, o să poată să facă o amuletă cu pielea, sângele meu și fragmentele de os.

O iau înapoi spre casă. Pe străduță nu se vede nicio sacoșă, nici în curtea din spate și nici în casă. Și Vânătorii parcă au intrat în pământ.

Rahat!

Din camera din față văd toată strada, în ambele direcții. E pustie. Mă așez pe podea și încerc să planific următoarea mișcare.

Vânătorii i-au luat urma lui Bob și acum și lui Jim și Trev, dar nu știu unde sunt eu, dacă ar ști, m-aș trezi cu douăzeci de Vânători pe cap, nu cu doi. Probabil nu știu ce-i în sacoșă, dar știu probabil că a adus-o Trev.

De afară se aud strigăte. Mă reped la fereastră să mă uit, apoi mă las imediat în jos ca să-mi trag sufletul și să-mi adun gândurile. S-a întors Vânătorul, însoțită de cei trei supuși care aruncă cu pietre. Vânătorul are în mână sacoșa de plastic. Probabil încă-l caută pe Trev.

Dau fuga la etaj ca să mă uit mai bine la ea. E zveltă, înaltă și aruncă și ea cu pietre.

— E prietenă cu tine?

Mă întorc.

O fată solidă în hanorac stă în celălalt capăt al camerei.

— Nu, dar sigur a venit cu un prieten. N-a venit singură. Mai mult ca sigur…

— Tovarășa ei e-n spate. Deja am văzut-o.

Fata mă privește cu brațele pe piept.

— Am crezut că ești de-al lor, dar ești altfel. Ce mai ești și tu?

— Sunt altfel, atât.

— Ei bine, eu nu-i înghit deloc p-ăștia și nici pe tine.

Când încetează strigătele mă întorc la fereastră. Unul dintre supuși e întins la pământ, leșinat sau mort. Fata cea solidă se uită și ea de lângă mine.

— Din cauza ta a venit?

Mă uit la Vânător. S-a retras spre casa de vizavi și fluieră, chemându-și tovarășa.

— Nu.

Practic e adevărat, chiar cred că l-au urmărit pe Trev până aici.

— Uite ce e, o să plec… nu mai e mult. Doar că trebuie să recuperez sacoșa aia.

— Așa deci, chiar pe tine te caută. Să te dau pe mâna lor, ce zici?

Zâmbesc larg cu ochii la Vânător, fără să mă întorc.

— Poți să încerci.

Apare celălalt Vânător și plouă cu și mai multe pietre.

— Nu-i alungați doar cu pietre, spun clătinând din cap.

— O să vină frate-meu cu o armă.

— Și ei sunt înarmați.

Tânărul supus zace nemișcat pe stradă.

— Nu crezi că mai bine chemi salvarea pentru prietenul tău? o întreb.

— Dac-aș ști că vine, aș chema-o.

Au mai apărut doi supuși, dar rămân mai în spate. Vânătorii rămân lângă puștiul căzut la pământ. Chiar par intimidate. Sigur nu vor să facă vâlvă în rândul supușilor. Dacă scoate vreunul telefonul să le filmeze, o s-o șteargă. Nu pot să le las să se care cu ce-i al meu.

Îmi leg ca lumea șalul la gât și am și ieșit pe ușă. Iau două cărămizi și mă duc la Vânători. Vânătorii sunt tot lângă supusul căzut la pământ. Sper să mă ia drept un prieten de-al lui înfuriat.

— Ce i-ați făcut lu' tovarășu' meu? le strig înjurându-le.

Vânătorii încremenesc cu ochii la mine, de parcă nu le vine să creadă că am de gând să le fac ceva. Dar eu tot vin spre ele. Cea care e mai departe scoate pistolul și când grăbesc pasul îmi strigă să mă opresc.

Ca și cum ar ține figura.

Pe prima o lovesc cu cărămida în tâmplă și mă reped la cealaltă, adăpostindu-mă după cea dintâi.

Trage o dată și încă o dată și apoi îi zbor pistolul din mână cu o lovitură de picior, azvârlindu-l pe partea cealaltă a străzii. Cea pe care am lovit-o cu cărămida zace leșinată pe jos. Am luat poziția de luptă, ghemuit pe vine. Și cealaltă a luat poziția de luptă și a scos un cuțit.

De-abia acum îmi dau seama ce luptătoare bună e Celia. Fata asta e un Vânător de elită, dar tot pare să se miște lent, îi anticipez fără efort fiecare mișcare. Din două mișcări i-am și smuls cuțitul din mână.

Nu înfig cuțitul în ea, ci îi rup brațele, cum m-a învățat Celia. Am pironit-o la pământ, cu genunchiul înfipt în spinarea ei, nu mi-ar fi deloc greu să-i frâng gâtul. I-l sucesc ca lumea. Urăsc Vânătorii și gâfâi deja, însă are un păr mătăsos și nu vreau să omor pe nimeni.

— Nu te miști deloc rău!

Fata cea solidă are într-o mână sacoșa și în cealaltă pistolul, pe care-l ține îndreptat spre mine.

Ridic brațele în semn că mă predau. Supușii m-au înconjurat din toate părțile și niciunul nu pare prea prietenos.

— Vi le las pe mână, zic împungând cu bocancul femeia întinsă pe jos și uitându-mă la cealaltă, care încă nu și-a venit în simțiri.

Doi supuși stau aplecați deasupra băiatului leșinat, care s-a ridicat acum în capul oaselor, cu o tăietură pe frunte. Sunt înconjurat de șapte supuși, de la un adolescent slăbănog până la două namile pline de tatuaje. Mai vine unul pe stradă cu doi bull-terieri smucindu-se în lese. Fratele fetei vine și el cu pistolul, probabil.

— Aia e a mea, zic arătând din cap sacoșa.

Fata șovăie, dar mi-o întinde până la urmă.

— Nu mai ai de ce să rămâi pe-aici sau să te întorci.

— Nu mai am, încuviințez luând sacoșa.

Mă întreb ce-o să pățească Vânătorii, dar e treaba supușilor. Îmi fac loc prin mulțimea care s-a strâns. O iau în direcție opusă față de băiatul cu câinii, în pas accelerat, apoi la fugă.

Nu mă opresc decât la gară, unde am lăsat-o pe Nikita.

arran

Nikita ținea sub observație casa lui Bob cât timp era Clay acolo. M-a văzut și s-a luat după mine. Nici n-am observat-o până nu mi-a apărut în față. I-am făcut cinste cu o ciocolată caldă.

Pe Nikita o cheamă de fapt Ellen. Are niște ochi minunați, ca o mare limpede, turcoaz, în care se învârtejesc curenți albaștri și verzi. E Semipură. Mama ei a fost Vrăjitoare Albă și tatăl e supus. De când i-a murit mama, Ellen a ieșit din societatea vrăjitorilor, care au ostracizat-o. Ruda cea mai apropiată pe linie maternă e bunica ei, care se poartă de parcă ea nici nu există. Locuiește cu tatăl ei la Londra și spune că „jumătate din timp" și-o petrece la școală. Spune și că are șaisprezece ani, dar nu prea o cred, pare mai mică.

Mi-a spus că Jim a plecat în Franța și că a vrut să plece cu el, dar a refuzat-o. I-am povestit câte ceva despre mine. Și despre Arran, Deborah, bunica și Annalise. S-a învoit să mă ajute să-i trimit un mesaj lui Arran.

Ellen mă așteaptă cum am stabilit. Cât am fost să mă întâlnesc cu Trev ea a căutat pe internet informații despre Arran. N-a găsit mare lucru, doar pe site-ul fostei sale școli a găsit un scurt articol în care se spunea că a câștigat un premiu și a plecat să studieze medicina la Cambridge. Am plecat din Liverpool cu primul tren care merge într-acolo. Când ajungem în Cambridge s-a făcut târziu și-i spun lui Ellen să-și ia o cameră la o pensiune peste noapte. Nu pare prea încântată când îi zic că eu dorm pe-afară, dar ce-mi place la Ellen e că se

prinde repede când n-are șanse să convingă pe cineva de ceva.

Ne întâlnim a doua zi la nouă. Patroana pensiunii i-a dat o broșură despre Cambridge și o mică hartă. Ellen îmi spune că se duce să arunce o privire prin colegiu și să vadă cam câți Vânători se învârt pe-acolo. E convinsă că stau câțiva de pază pe lângă Arran. Stabilim să ne vedem iar seara.

— Am văzut un singur Vânător. La patru a făcut schimb de tură cu tovarășa ei, așa că se pare că îl păzesc pe Arran în schimburi de câte douășpe ore. Dacă s-ar aștepta să încerci să te vezi cu el, ar fi mult mai mulți.

Încuviințez. Nici n-am de gând să încerc. Nu vreau să-i creez și mai multe probleme.

Ellen crede că cel mai bine e să se vadă cu el la cantina colegiului, la micul dejun. Crede c-o să reușească să se strecoare înăuntru și să stea cu el la masă, la invitația lui. Vânătorii stau de pază în fața clădirii și cel mai adesea nici nu-l văd pe Arran.

Îi dau un mic portret pe care i l-am făcut.

— O să știe că e de la mine.

— Bine, dar o să-ți fac și o poză, să fie.

Ah.

— O să i-o arăt pe telefon. Să te vadă la față, să vadă cum mai arăți. Putem să înregistrăm un filmuleț.

— O poză atunci, spun clătinând din cap.

— Poți să vorbești la telefon cu el.

Clatin din cap. Nu mă simt în stare.

Aștept într-un parc unde ne-am dat întâlnire. Mă ia cu greață.

Ellen e fată deșteaptă. N-o să dea greș.

Dar tot mi-e greață.

La prânz o văd venind spre mine. Zâmbește larg.

— A mers de minune. La început a părut un pic nedumerit, dar când i-am arătat desenul a fost atât de fericit. Îl tot netezea cu mâna. M-a rugat să-i

trimit poza cu tine pe telefon, dar am zis că e prea periculos. Așa că s-a uitat la ea cât am vorbit. Îi place la colegiu. Are Darul vindecării, dar nu e așa de puternic. Îi e dor de casă și de Deborah. Deborah stă în casa bunicii. Are un prieten pe nume David. Vor să se căsătorească.

— Să se căsătorească!?

— Își dorește copii. Arran spune că David e un tip grozav. N-are nicio treabă cu Consiliul sau cu Vânătorii. E un Vrăjitor Alb galez. E tâmplar. Arran spune că ți-ar plăcea de el. Deborah lucrează la un birou din oraș. Arran spune că e mulțumită. Mi-a zis să-ți transmit că are un Dar minunat.

— Care?

— Păi, nu prea m-am prins despre ce e vorba, dar cică se pricepe la hârțogăraie. Nu știu, poate glumea.

Nu-l văd să fi glumit, dar nu înțeleg ce treabă are hârțogăraia.

— A zis că bunica ta a murit acum trei luni, când Arran era acasă de sărbători. A spus că s-a culcat spunând că se simte obosită și a murit în timpul nopții.

— L-ai întrebat, nu, dacă nu s-a sinucis cumva?

— L-am întrebat. A zis că nu știe. Mi-a zis că Deborah se gândește că poate a luat vreo poțiune de-a ei.

Sunt convins că are dreptate.

— Arran a spus că după ce te-au luat cei din Consiliu au tot chemat-o pe bunica ta la Londra la interogatorii. A zis că a refuzat să răspundă la întrebări.

— Pe Arran nu l-au interogat niciodată?

— El spune că nu, dar nu prea știe să mintă.

— Dar pe Deborah?

Ellen încuviințează din cap.

— A spus că Vânătorii au făcut percheziție prin casă acum câteva luni. Deborah i-a auzit vorbind despre „incompetenții ăia din Consiliu”. Aveau impresia că ai evadat. M-a întrebat ce ți-au făcut și

unde te-au ținut. I-am zis că nu știu. I-am zis că ești bine.

— Mulțumesc. Nu i-ai spus de tatuaje?

— Nu, mi-ai spus să nu-i zic.

Trage aer în piept și se forțează să zâmbească.

— L-am întrebat și de Annalise, spune ea pe un ton ce nu anunță nimic bun. N-a mai vorbit cu ea de când ai plecat. Nici măcar la petreceri și nunți nici el, nici Deborah n-au voie să se apropie de ea. A auzit că a ținut o ceremonie a Darurilor în cerc restrâns.

A împlinit șaptișpe ani în septembrie.

— E încă la școală, nu?

— N-am întrebat. Mi s-a părut că nu-i place să vorbească despre ea.

— Da, bine. Nu privește cu ochi buni relația noastră.

— Cum așa?

— Crede că mi-o caut cu lumânarea. Ai ei sunt toți foarte albi, orbitor de albi. Curați ca neaua. Lucrează în slujba Consiliului… sunt Vânători.

— Nu pare genul tău.

— Ea nu e ca ei.

Și chiar e genul meu, întru totul.

— Doar nu te gândești să încerci s-o vezi?

Mă tot gândesc la asta, cu toate că știu că ar fi o prostie.

— I-am dat lui Arran adresa mea de la Londra. A spus că poate ne mai întâlnim. M-am gândit că aș putea să-i dau mesaje de la tine. Aș fi intermediara voastră.

Nu știu ce să zic. Mai bine nu mai iau legătura cu ei. Dar Ellen e singura care ar reuși faza asta.

— Ellen, îi zic, nu vreau să ai probleme cu Consiliul din cauza mea.

— Ha! Prea târziu.

Scoate mobilul.

— I-am făcut o poză lui Arran. Și am un filmuleț cu el.

Îmi propun să nu plâng de față cu Ellen și la început reușesc. Arran arată un pic mai maturizat, dar la păr e neschimbat. E palid, dar arată bine. Încearcă să zâmbească, dar nu prea reușește. Îmi povestește un pic despre cursurile de la universitate, despre Deborah și David, apoi îmi spune că i-a fost dor de mine, că vrea să mă vadă, dar știe că nu se poate. Speră că sunt bine cu adevărat, nu doar fizic, ci și pe dinăuntru, și-mi spune că a crezut întotdeauna în mine, știe că sunt un om bun, speră să reușesc să fug, și să am grijă în cine mă încred. Trebuie să uit de ei, el și Deborah o să fie bine și o să se bucure că sunt liber, așa o să mă aibă în minte toată viața, ca un om fericit și liber.

După aceea trebuie s-o iau un pic din loc. Și îmi doresc atât de tare să-l văd pe Arran în carne și oase, să fiu alături de el, deși știu că nu se poate. Nici măcar atâta lucru nu se poate.

Mai târziu îi mulțumesc lui Ellen pentru ajutor. Nu mai știu ce să fac. Îi dau niște bani, dar nu-i vrea, așa că ne luăm niște pește cu cartofi prăjiți și mâncăm în parc. Când îi spun să se întoarcă la tatăl ei protestează un pic.

Alege un cartof prăjit și mă întreabă ce o să fac în continuare.

— O să primesc cele trei daruri.

— Atunci te duci s-o cauți pe Mercury.

Mă întreb cum stau lucrurile în cazul lui Ellen.

— Ce fac Semipurii, Ellen, primesc daruri? Sunt înzestrați cu vreun Dar?

— Nu au parte de nicio ceremonie a Darurilor decât cu aprobarea Consiliului, ceea ce rareori se întâmplă și presupune că de atunci încolo o să fii în slujba Consiliului, altfel n-ar permite să se țină ceremonia. Eu n-o să lucrez niciodată pentru Consiliu, nu au decât dispreț pentru noi. Toți vrăjitorii la fel. Dar am auzit că au fost câțiva Semipuri care au primit darurile de la părintele vrăjitor și și-au descoperit Darul. Bunica se teme

prea tare de Consiliu ca să mă vadă — n-o să mă ajute în veci.

— Și ce-o să faci atunci? Dacă n-ai cum să primești cele trei daruri nici de la bunica ta, nici de la Consiliu?

— Încă nu știu. Mai e Mercury. Dar la ea n-o să apelez decât dacă nu-mi mai rămâne nicio soluție.

— Ce știi despre ea?

— E o ființă îngrozitoare. Se zvonește că pe fetițe le ia ca sclave. Așa că încă nu-mi vine să-i cer ajutorul într-un suflet. Să nu te încrezi în ea, mă sfătuiește Ellen luând un cartof mare.

— Nu-s fetiță.

— Pe băieței nu-i ia ca sclavi, pe ei îi mănâncă, îmi spune Ellen vârându-și cartoful în gură.

— Vorbești serios?

Ellen încuviințează din cap și înghite.

— Eu așa am auzit.

Mai alege un cartof și se uită la mine.

— Nu-i mănâncă așa, cruzi, mai întâi îi gătește.

partea a cincea
gabriel

geneva

Aeroportul din Geneva. Am avut o călătorie agitată — m-am chinuit să-mi iau bilet, am zburat cu avionul, dar cel mai groaznic a fost cât am așteptat să-mi controleze pașaportul. Dar n-am avut nicio problemă cu el.

Pe hârtia de la Trev scrie să mă prezint la ușa turnantă de sticlă marți la unsprezece dimineața. Lumea intră și iese pe ușa de sticlă, oameni de toate vârstele: afaceriști cu genți de voiaj cu rotile, însoțitoare de zbor cu genți mici pe rotile, piloți cu genți mari de piele neagră pe rotile, turiști cu geamantane cât toate zilele pe rotile. Toată lumea se mișcă repede, fără grabă, fără nervi, încercând doar să ajungă la destinație.

Și uite-mă și pe mine, cu ochelarii de soare la ochi, o șapcă pe cap, șalul arăbesc, mănușile fără degete, o geacă militară groasă verde, blugi, bocanci și rucsacul ponosit.

Nu știu cât e ceasul, dar aștept de-o veșnicie, e trecut bine de ora unsprezece.

Surprind ceva mișcând în cafeneaua din dreapta — un tânăr cu ochelari de soare îmi face semn.

Îmi fac loc cu greu printre mese și rămân în picioare în fața lui. Fără să ridice ochii, își golește cu o rotire din încheietură ceașca de cafea pe jumătate plină, o pune înapoi pe farfurioară deja ridicându-se, mă ia de braț și mă conduce repede pe ușa turnantă, apoi în cealaltă clădire, a gării.

Coborâm cu scara rulantă la peronul 4 și ne urcăm imediat în tren. E cam întuneric aici. Vagonul e etajat și mergem sus, unde tânărul îmi dă drumul la braț. Ne așezăm pe o banchetă ca o canapea, la o măsuță rotundă.

Persoana de contact pare cu un an, doi mai mare decât mine, cam de vârsta lui Arran. Are pielea măslinie și părul ondulat, lung până la umeri, șaten-închis cu unele șuvițe mai deschise la culoare. Stă zâmbitor, cu buzele lipite, de parcă a auzit un banc foarte bun. Poartă o pereche de ochelari de soare gen Top Gun cu lentile reflectorizante și rame argintii aproape ca ai mei.

Trenul se pune în mișcare și după câteva minute apare un controlor din celălalt capăt al vagonului. Persoana de contact coboară și mă iau după el. Rămânem în picioare la ușă. E un tip zvelt, un pic mai înalt decât mine, și nu emană niciun șuierat de mobil.

S-ar putea să fie un Vrăjitor Negru. Vreau să-i văd ochii.

Într-un minut trenul oprește, am ajuns în Gara Centrală din Geneva. Tipul o ia iute la picior și eu mă țin la un pas în urma lui.

Mergem vreo oră, tot într-o fugă, luând-o înapoi de unde am venit — încep să recunosc niște vitrine și ce apuc să zăresc din lac. Într-un târziu intrăm într-o zonă rezidențială cu blocuri înalte și ne oprim la ușa unui bloc vechi care arată ca toate celelalte clădiri pe lângă care am trecut. Pe stradă e liniște, nu sunt decât câteva mașini parcate, nu trece nimeni. Persoana de contact formează un cod în sistemul de închidere al ușii spunându-mi:

— 99661… bine?

— 99661, bine, răspund.

Mai că-mi trântește ușa-n față, o opresc în ultimul moment cu palma. O iau în sus pe scări după el, tot urcăm și urcăm…

Ajungem la etajul șase, ultimul, unde se termină scările pe un mic palier. Nu-i decât o ușă de lemn aici.

Din nou ușa se deschide cu un cod, nu cu cheia.

— 57632… bine?

Intră lăsând ușa să se închidă în spatele lui.

Rămân locului, uitându-mă în jur. Lacul de pe ușă se scorojește, palierul e pustiu, tencuiala e crăpată, într-un colț atârnă o plasă veche și înnegrită de păianjen. S-a așternut o tăcere ce-ți dă senzația de gol. Nu se aude niciun șuierat.

Tipul deschide ușa.

— 576…

— Știu.

Zâmbetul i s-a șters de pe buze, dar nu și-a dat jos ochelarii.

— Intră.

Nu mă mișc.

— Ești în siguranță.

Ține ușa larg deschisă sprijinindu-se cu spatele de ea și repetă încet:

— Ești în siguranță.

Are un accent ciudat, probabil elvețian.

Trec pragul și ușa se închide după mine. Îl simt cum mă privește. Nu vreau să-l știu acolo, în spatele meu.

Mă plimb prin cameră. E mare, cu o chicinetă în colțul din dreapta: câteva dulapuri, o chiuvetă, un aragaz. Mișcându-mă de colo-colo, ajung între cămin și o canapea mică, veche. Nu e covor pe jos, doar un parchet cu pete maro-închis, aproape negre, și trei carpete de diferite mărimi, cu un soi de model persan. Pereții sunt crem, fără niciun tablou sau altceva, nu se vede decât o pată de fum în dreptul coșului, deasupra căminului. Se pare că nu e altă sursă de căldură decât focul din căminul din plăci de ardezie, cu un grilaj metalic și niște bușteni înnegriți. Lângă el e o grămadă mare de lemne, un ziar și o cutie de chibrituri. La stânga dau de o ferestruică prin care se văd lacul și munții din depărtare — un petic albastru de apă și o porțiune din munții de un verde-cenușiu. În fața ferestrei e o masă de lemn cu două scaune retro de cafenea franțuzească.

— Am lăsat fereastra deschisă înainte să plec. Din cauza focului se umple camera de fum.

Se duce la cămin și se apucă să facă focul.

Eu stau și mă uit.

Aprinde ziarele și focul se stinge.

— Vreau s-o văd pe Mercury.

— Da, sigur.

Își face mai departe de lucru cu focul.

— Am impresia că nu-i aici.

— Nu e.

Mă duc la celelalte două uși și le deschid. Îmi dau seama că nu se mai ocupă de foc și a rămas cu ochii la mine. În camera mică de alături se găsesc un pat, un scaun și un șifonier de lemn model vechi.

— E camera mea, spune el și intră pe lângă mine să închidă ușa șifonierului.

Nu prea e nimic de văzut. Patul e nefăcut, pe scaun e o carte.

— E bună cartea? întreb sprijinindu-mă de tocul ușii.

Îmi aruncă un zâmbet de-al lui, iese din cameră și se duce la cealaltă ușă.

— Aici e baia.

Spune totul apăsat, de parcă a exersat. Baia e mai mare decât camera lui, cu o cadă chiar în mijlocul încăperii, o chiuvetă mare, albă și un vas de toaletă cu rezervor sus și lanț. Faianța e alb cu negru.

— Trebuie să mă mut aici sau ce? întreb întorcându-mă spre apartament.

— Până când Mercury e gata să te primească.

— Când o să fie asta?

— Când o să simtă că n-o paște niciun pericol.

Nu pare deloc prea încrezător, dar poate accentul e de vină, fiecare frază capătă un ton întrebător.

— Trebuie s-o văd cât de curând, timpul e limitat.

Nu răspunde.

— Ești omul ei?

— Mi-a zis să te iau și să stau cu tine până e gata să te primească, îmi răspunde dând din umeri.

Îmi frec fața cu mâinile și mă uit prin cameră.

— Nu pot să dorm în casă.

— Îți arăt imediat terasa.

Dă ocol căzii, până la fereastra-ghilotină, pe care o saltă. Îmi vâr capul pe geam și ies pe fereastră. E o mică terasă înconjurată de acoperișuri ascuțite, cu țigle cenușii, din toate părțile. E un mic adăpost cam cât cușca mea de mare, încât mă trezesc spunând:

— Mi-ar prinde bine niște piei de oaie.

Zâmbește încuviințând din cap, de parcă știe despre ce vorbesc, și-mi spune că s-ar putea să-mi facă rost de câteva.

Am rămas singur în apartament. Prietenul meu zâmbăreț a ieșit. Scotocesc prin dulapurile din bucătărie și prin camera lui, dar nu prea am ce vedea.

Mă duc să arunc o privire pe acoperiș, cățărându-mă pe culmea abruptă dintr-o latură a terasei. Într-o parte acoperișul e foarte ascuțit, n-ai cum să te agăți de nimic, te prăvălești de acolo drept în stradă, cu șase etaje mai jos. O iau pe marginea acoperișului. Spațiul până la clădirea vecină e îngust, dar de acolo n-ai cum să sari mai departe pe acoperișurile clădirilor, sunt prea înalte. Spatele și fața clădirii sunt identice. Nu-i nicio scară de incendiu. Terasa asta e o capcană.

Dar nu prea am de ales. Nu mai e nici o lună până la ziua mea și n-am unde să mă duc în altă parte. Dacă nu primesc cele trei daruri, o să mor, fără îndoială. Am nevoie de Mercury.

Pe terasă se poate dormi bine, e la adăpost de vânt și de zgomotul traficului. Dorm pe două covoare și în sacul de dormit mi-e cald și bine. Cerul e senin și la noapte e lună plină, așa că nici nu mă gândesc să mă duc în casă până dimineață.

Când persoana de contact mă trezește, luna e sus pe cer. A adus pieile de oaie, șase cu totul. Sunt groase, curate și absolut minunate dacă le întinzi una lângă alta.

Tipul stă pe vine la celălalt capăt al terasei. Are picioarele lungi, dar văd că are coapse musculoase. Stă cu brațele la piept și cu capul un pic înclinat. Tot nu și-a scos ochelarii și și-a dat părul după urechi.

Închid ochii. Când îi deschid ceva mai încolo a dispărut. Se mișcă fără zgomot. Îmi place asta.

Dimineața rămân o vreme culcat, făcând cunoștință cu locul în care mă aflu și urmărind cum se luminează cerul la revărsatul zorilor și cum se închide la culoare tot mai mult pe măsură ce se face ziuă. Dinspre oraș vine un mormăit inform și înăbușit. Din clădire se aude un șuierat slab. Încep să-mi ghiorăie mațele când simt în nări miros de pâine.

În chicinetă tipul meu stă sprijinit cu spatele de tejghea, tot cu ochelarii la ochi.

— Mănânci ceva?

Nu m-am așteptat să aud așa ceva din gura unui Vrăjitor Negru.

— Am croasanți, brioșe, chifle… gem. Suc de portocale. Fac cafea, dar am și niște ciocolată caldă.

— Cum te cheamă? îl întreb.

Zâmbește cu gura până la urechi, dezvelind o groază de dinți albi, drepți.

— Dar pe tine?

Mă duc la scaun și mă uit pe fereastră. El pregătește masa. Cafeaua e tare, cu mult lapte, și o toarnă în castronele. Se așază în fața mea și-și vâră croasantul în cafea, iar eu îl imit. N-am mai mâncat croasanți, sunt buni, dar Celia nu i-ar privi cu ochi buni.

Nu-și ia ochii de la mine, deși mă văd doar pe mine în lentilele reflectorizante. Are degete lungi și osoase, de-a dreptul palide față de tenul lui

măsliniu. După ce termină croasantul rupe în două o chiflă, apoi smulge o bucată mai mică din ea. Ia cu cuțitul o felie de unt rece, tare, și o pune pe pâine. Un dreptunghi perfect de unt pe un codru de pâine. Și-l vâră în gură și mestecă cu buzele strânse, parcă încercând tot timpul să nu zâmbească.

— Pari încântat de tine însuți, spun.

— Sunt încântat de cunoștință.

Își duce mâna la ochelari de parcă vrea să și-i scoată, dar nu o face.

— Hai c-a sunat foarte englezește, nu? Mă bucur mult să te cunosc, Nathan.

Și îmi sare pe loc muștarul.

— Hai că ești haios, râde el. Foarte haios. Îmi place de tine. Te strâmbi ca lumea, ce mai, spune el izbucnind iar în râs.

Tai o feliuță de unt, apoi încă una și încă una.

— De ce nu-ți scoți mănușile?

— De ce nu-ți scoți ochelarii?

Râde iar. Apoi mai ia o feliuță de unt și și-o întinde pe pâine. După ce termină de mâncat, îmi spune:

— Mă numesc Gabriel.

Pronunță ciudat numele.

— Gabrielle?

— Da, Gabriel, spune el râzând.

Îmi pun și eu niște unt pe pâine să văd ce gust are. E gustos, cremos.

— Cum de știi cum mă cheamă?

— Toată lumea știe cum te cheamă, zâmbește el.

— Ba nu.

Ia o gură de cafea, rotește castronul și mai ia o gură.

— Bine, ai dreptate, nu toată lumea. Dar te știu toți Vrăjitorii Negri din Europa, câțiva din State, cei mai mulți Vrăjitori Albi din Europa… cei mai mulți de peste tot. Puțini supuși, totuși, foarte puțini. Așa că… — concluzionează el ridicând din umeri, nu, nu toată lumea știe cum te cheamă.

Mă văd oglindit în lentilele ochelarilor lui, o adevărată vedetă ce sunt, și nu mă mai strâmb de data asta, am un aer jalnic. Privesc fâșia de munte din depărtare prin fereastră.

— E așa de rău să fii în pielea ta, Nathan?

Toți Vrăjitorii Albi pe care i-am întâlnit în viața mea m-au recunoscut. Numai o privire să-mi arunce și parcă mi-e scris mare în frunte. Și în lumea Vrăjitorilor Negri se pare c-o să fie exact la fel.

— Prefer anonimatul, îi zic întorcându-mi iar fața spre el.

— Nicio șansă, spune dându-și părul de pe față.

Măcar nu mai zâmbește.

— Odată ce tatăl tău e cine e.

Și tatăl lui, și tatăl lui, și tatăl lui, și tatăl lui…

— Tatăl tău cine e? îl întreb. Am auzit de el?

— Cu siguranță nu. Iar de mama… tot nu. Sunt doi Vrăjitori Negri foarte buni, dar nu sunt celebri. Prin „buni" înțeleg „respectabili"… în lumea noastră. Tata stă acum în America. A trebuit să plece după ce a omorât-o pe bunică-mea — mama mamei.

Ridică din umeri.

— Ar fi cazul să explic că s-a apărat doar, bunica îl atacase pe tata. E complicat… Îl credea responsabil de moartea mamei.

Își rotește castronul gol de cafea.

— Oricum, niciunul nu e celebru.

— Dar de cruzime nu duc lipsă, văd.

— Și în cruzime, și în celebritate, familia ta e mai presus de a mea.

gabriel

Nu am voie să ies decât pe terasă, când mă duc la culcare. Dorm bine, ca de obicei am coșmaruri. În unele după-amiezi dorm înăuntru, pe canapea. Mai tot timpul sunt singur. Cumva e mai rău decât în cușcă. Măcar acolo puteam să alerg. Aici numai zac.

— Când pot s-o văd pe Mercury? întreb în fiecare zi.

— Poate mâine, îmi răspunde Gabriel în fiecare zi.

I-am spus că am nevoie să primesc cele trei daruri și că nu mai e nici o lună până la ziua mea. Mă tot descoase, vrea să afle alte lucruri despre mine: unde-am fost în ultimii ani, dacă am avut de-a face cu Consiliul și cu Vânătorii. Nu-i spun nimic, numai eu trebuie să știu lucrurile astea.

Pe Gabriel îl văd dimineața. Face cumpărăturile, mâncăm împreună, apoi spălăm vasele. Uneori seamănă cu Celia când mă punea la treabă. El spală vasele, eu le șterg. „Azi spăl eu vasele, să nu-ți uzi mănușile”, îmi spune zi de zi pe un ton preocupat. Când îi arăt degetul mijlociu râde doar.

Nu mi-am dat deloc jos mănușile și șalul. Dorm cu ele pe mine… trăiesc cu ele pe mine. Dacă mi-ar vedea Gabriel tatuajele sau cicatricele de la încheietură, m-ar lua la întrebări, ceea ce nu-mi doresc deloc.

După ce termină de spălat vasele mai stă un pic și pleacă, după care nu-l mai văd decât a doua zi dimineață la micul dejun. Nu cred să fi dormit vreodată în camera lui de când sunt aici, dar n-am de unde să știu sigur. Nu face niciodată patul, mai citește uneori întins pe el.

Gabriel mă ia la întrebări din prima zi după micul dejun, dar eu mă concentrez doar să șterg bine vasele. Când se prinde că n-am de gând să-i torn toată povestea vieții mele, abordează alte subiecte: începe cu cărțile. Citește o carte foarte bună, un Kerouac — ce-o mai însemna și asta.

— Ai vreo carte preferată?

Șterg concentrat o farfurie, o frec încet cu prosopul, cu mișcări circulare, și nu răspund. Așa că Gabriel se apucă să-mi enumere cărțile lui preferate. Nu poate să aleagă numai una. Înșiră niște cărți franțuzești de care n-am auzit, apoi altele englezești de care n-am auzit — bine, de *La răscruce de vânturi* am auzit —, apoi trece la americani. Nu mă prind dacă face pe grozavul sau așa e el.

Când tace în sfârșit din gură pun farfuria foarte bine ștearsă peste teancul de farfurii foarte bine șterse și spun:

— N-am citit în viața mea o carte.

Mâna stângă îi rămâne nemișcată în vasul în care e apa cu detergent, plină de clăbuci la încheietură — s-a oprit din spălatul vaselor.

— Dar, am o carte preferată, *O zi din viața lui Ivan Denisovici* de Soljenițîn. Ai citit-o?

Clatină din cap.

Ridic din umeri.

— Cum adică e cartea ta preferată… dacă n-ai citit-o niciodată?

„Pentru că femeia care m-a ținut într-o cușcă era o nebună cu o slăbiciune pentru scriitorii ruși, elvețian cretin și răsfățat ce ești”, îmi vine să urlu la el. Îmi vine să mă pun pe țipat din toți bojocii. Și dintr-odată mă trezesc că toate farfuriile sunt țăndări pe podea și nici nu mi-am dat seama cum de mi-a sărit muștarul atât de repede. Eu de-abia mai respir și Gabriel stă locului, cu clăbucii curgându-i de pe degete.

A doua zi dimineață, Gabriel nu vorbește la masă, cu farfuriile noi în față, e ocupat să citească

Soljenițîn.

Îmi mănânc pâinea și-mi beau cafeaua cu ochii pe fereastră.

— Poți să citești ca lumea cu ochelarii ăia de soare?

El îmi arată degetul mijlociu.

Când a lăsat cartea și ne apucăm să spălăm vasele, iar încearcă să mă tragă de limbă, de data asta pe subiectul artei. Tot turuie despre Monet și Manet și din astea. Habar n-am despre ce vorbește. Doar nu toți Vrăjitorii Negri sunt în halul ăsta, nu?

— N-am nevoie să-mi ții prelegeri despre artă. Am nevoie să ies din porcăria asta de apartament și să mă văd cu Mercury. Mai e puțin și se termină timpul, îi spun strecurând câte o înjurătură ici-colo.

După ce pleacă îmi amintesc de o carte pe care mi-a dat-o Arran odată, cu desene de Da Vinci. Era să uit total de cartea aia. Erau bune desenele. Într-un sertar dau de un creion, dar hârtie nu e nicăieri, așa că rup o filă albă din cartea lui Gabriel.

După ce termin desenul îl pun pe foc, dar fac un fum groaznic în casă.

A treia zi, la micul dejun îmi spune că a terminat *O zi din viața…* și că i-a plăcut. Apoi mă întreabă de ce-mi place cartea.

Sigur, pot să-i răspund într-o mie de feluri, se așteaptă oare la cine știe ce sofisticărie?

— Ei, mă întreabă, de ce-ți place?

— Pentru că eroul supraviețuiește, răspund.

— Da, și eu m-am bucurat, încuviințează Gabriel.

În timp ce spălăm vasele, vorbește despre alpinism. Îi place la nebunie să se cațere pe stânci. Se oprește din spălat și se apucă să se suie pe dulapurile din bucătărie. E bun… are mișcări precise și iuți. Îmi spune că cel mai mult îi place să se cațere în Gorges du Verdon, un loc din Franța.

Mă întreabă care-i locul meu preferat.

— Țara Galilor, răspund.

După ce pleacă mai rup o foaie albă din carte și-l desenez suit pe dulapuri.

În a patra zi Gabriel a trecut la poezie. Îi dau nota zece pentru efort, dar dacă vrea să-mi închege povestea vieții, poeziile n-o să-l ajute cine știe ce. Poezii, pe bune-acum! Mă pun pe râs — chiar îmi vine să râd. Suntem doi Vrăjitori Negri care se ascund de Vânători, suntem spaima Vrăjitorilor Albi… și noi ce facem, spălăm vasele și vorbim despre poezie. Mă cocoșez, mă doare burta de-atâta râs.

Gabriel mă privește doar, nu râde cu mine, nu cred că-și dă seama ce găsesc de râs, însă îmi zâmbește. Într-un târziu reușesc să mă potolesc, dar tot mai chicotesc din când în când ca un puștan în timp ce Gabriel vorbește de nu știu ce mare poet. Chiar se apucă să-mi recite un poem. E în franceză, așa că mai bine nu-și mai bate gura, dar de data asta nu râd.

Îl întreb de ce are accentul ăla. Mama lui era englezoaică și tatăl lui e elvețian. Gabriel s-a născut în Franța și a locuit în America un an alături de tatăl și sora lui. Vorbește excelent engleza britanică, dar pe cea din State încă și mai bine și are un accent franco-american bizar. Spune că după ce și-a găsit Darul s-a întors în Elveția. Nu mi-a spus ce Dar are și nici eu nu-l întreb.

În după-amiaza acelei zile deja mi-a ajuns. Ies pe furiș din casă, mă duc la lac, apoi o iau spre dealurile de lângă oraș. Când mă întorc nu mai nimeresc strada și mă văd nevoit să cobor la lac ca să mă orientez ca lumea. Lumea se întoarce grăbită acasă sau dă buzna în baruri și cafenele. Fiecare emite câte un șuierat de mobil și tot orașul huruie răgușit ca un motor.

O iau pe drumul care înconjoară lacul. Munții s-au ascuns acum după norii joși, și cu toate că știu unde sunt, nu-i văd — până și din imensul lac nu mai rămâne decât o margine de iaz, din pricina perdelei de ceață ce-l acoperă. Ambarcațiunile de

pe chei sunt doar niște siluete ce se pierd în ceață. Aud două glasuri de bărbați care vorbesc franțuzește și apoi amuțesc.

Când mă întorc văd o siluetă în negru care mă privește și mă îndepărtez cât de alene pot, inundat de valul de adrenalină care mă mână din spate. Se aude un fluier — un Vânător care-și cheamă tovarășul. Acum o rup la fugă.

Rămân pe străduțele lăturalnice, dau de intrarea unui bar și stau multă vreme într-un colț de unde văd pe geam ce se întâmplă pe stradă. Strada e ticsită de lume — toți sunt supuși. Într-un final ies și o iau prudent înapoi spre apartament, însă Vânătorul nu mai e.

Nici nu se lasă întunericul și sunt acasă, mă duc direct pe terasă.

Știu că m-au văzut. Sigur mi-au pierdut urma, dar acum știu că sunt în zonă. M-au recunoscut cumva.

Visez că tot mai alerg pe porcăria aia de străduță, numai că acum, pentru prima dată în vis, îmi amintesc să mă uit spre capătul străzii. Mă tot uit și văd clădirile obișnuite, oamenii obișnuiți, un autobuz și mașini, dar tot nu mai ajung odată. În spatele meu aud glasuri de Vânători care strigă: „Puneți mâna pe el! Smulgeți-i brațele!”. Iar eu gonesc și mai tare mânat de frică, glasurile li se aud din ce în ce mai aproape din spate și mai tare de-atât nu pot să alerg… apoi mă trezesc.

Gabriel stă pe vine și se uită la mine.

După ce îi spun într-un fel total nepoliticos să se ducă și să mă lase în pace, mă întind la loc și închid ochii. Nu știu dacă să-i povestesc ce s-a întâmplat azi. N-am voie să ies, dar poate că dacă îi zic de Vânători o să mă ducă la Mercury. Hotărăsc să-i povestesc. Dar când deschid ochii, Gabriel a dispărut.

Ziua a cincea. Îmi fac curaj să-i zic lui Gabriel de Vânători în timp ce spălăm vasele. Îmi întinde o cană s-o șterg, iar când dau s-o iau, o ține câteva

clipe înainte să-i dea drumul, așa că trebuie să trag un pic de ea. Atunci îmi zice:

— Elveția e o țară minunată. Nu prea sunt Vrăjitori Albi pe aici, la Geneva nu-i niciunul, iar toți Vrăjitorii Negri sunt de încredere. Însă mai sunt și Semipuri gata să te toarne dacă te văd. Vânătorii apelează la ajutorul lor.

Îmi dă astfel de înțeles că știe că am ieșit.

Șterg cana.

— Geneva e un oraș tare frumos, nu ți se pare? mă întreabă el.

Îmi dă din nou de înțeles că știe că am ieșit.

Îl înjur.

— N-ai voie să ieși din apartament.

Îmi dă pentru ultima oară de înțeles că știe că am ieșit.

— Atunci du-mă la Mercury.

— De unde știu că nu ești vreo iscoadă? De unde știu că nu te-ai dus să te vezi cu vreun Vânător?

Mă uit lung la el și văd cum se uită la mine un chip singuratic reflectat în lentilele ochelarilor lui.

— De unde să știu dacă nu vorbești cu mine?

Îl mai înjur o dată și ies pe terasă.

Când mă întorc în apartament, Gabriel nu mai e.

Nu știu cum să mă port cu Gabriel, dar n-am de gând să-i destăinui toată viața mea, de asta sunt sigur. Mă hotărăsc să țin socoteala zilelor cu câte cinci liniuțe tăiate, cum fac deținuții în filme. Fac niște linii scurte, verticale în zid, lângă fereastră, și scrijelesc o linie adâncă pe diagonală.

O vreme mă uit în gol pe fereastră și mă apuc să fac flotări. Apoi iar mă uit pe fereastră. Apoi fac abdomene și încă vreo câteva flotări. După ce mă mai uit un pic pe fereastră e timpul să boxez un pic în aer. Revin să mai admir o vreme peisajul.

Nu cred c-o să conteze dacă-i spun ceva lui Gabriel. Pot foarte bine să mint și o știe și el.

Mă trântesc pe canapea, apoi mă ridic, după care mă las la loc.

N-am deloc de gând să-i spun lui Gabriel ceva adevărat despre mine.

Mă ridic, îmi trebuie o ocupație.

Hotărăsc să repar căminul, ceea ce presupune să-mi vâr mâna pe coș în sus. E nevoie să fac loc liber să iasă fumul, dar nu știu cum, așa că mă apuc să fac curățenie pe-acolo, scot funinginea cât de bine pot, dibui o cărămidă ieșită mai în afară de care trag un pic, apoi dau peste o dală care se desprinde ușor dintre celelalte și o cutie mare, plată, de tinichea dosită într-o nișă de deasupra.

După ce am curățat hornul și pun dala de ardezie la loc, focul arde vesel, dar eu sunt negru de funingine. Trebuie să mă spăl peste tot. Mă vâr în cadă cu hainele pe mine. E o cadă în stil vechi, pe picioare în formă de gheare ce cuprind o bilă — adâncă, dar nu prea lată. De cum intru în apă, se face cenușie. Îmi scot hainele și le arunc pe terasă, lăsându-le o vreme acolo. Am un alt schimb de haine și până și două perechi de șosete.

Umplu din nou cada. Îmi frec picioarele și mâinile cu o periuță de unghii, însă praful mi-a intrat în piele, nu vrea să mai iasă.

Mă las la fund și îmi țin răsuflarea — pot să mi-o țin mai bine de două minute, aproape trei dacă respir ca lumea înainte. Dar nu mai sunt în forma aceea minunată de pe vremea când Celia era la putere.

Mă șterg, îmi trag pe mine blugii curați și mă uit la tatuaje. Arată la fel. Cicatricele de pe spate par mai grave decât sunt. Mereu mă ia prin surprindere cât de adânci sunt. Șirul de cicatrice de pe brațul drept pare mai șters, albicios pe pielea mai palidă, însă încheietura e de-a dreptul hidoasă, e varză. Îmi pot folosi mâna fără probleme totuși și am putere ca lumea în pumn.

Când mă aplec deasupra chiuvetei și mă privesc în oglindă, mi se pare că am chipul neschimbat, numai că arată cumva mai jalnic decât înainte, mai pământiu. Pare îmbătrânit. Nu arăt de șaisprezece

ani. Am cearcăne cenușii sub ochi. Golurile negre ce îmi plutesc în ochi par mai mari. Ochii mei nu sunt negri ca bezna din horn, ci sunt mai întunecați de-atât. Îmi mișc într-o parte capul întrebându-mă cum aș putea să văd scânteile, dar îl văd pe Gabriel în dreptul ușii cum se uită lung la mine și pe mine oglindit în ochelarii lui.

— De când stai acolo? îl întreb.

— Ai reparat ca lumea căminul, spune el pășind în față.

— Ieși! spun surprins de cât de mânios sunt.

— Ai găsit ceva?

— Ți-am zis să ieși.

— Iar eu te-am întrebat dacă ai găsit ceva.

Pentru prima dată, chiar vorbește ca un Vrăjitor Negru.

Mă întorc și mă duc cu pași mari la el, îl apuc cu stânga de gât și-l lipesc cu umărul de perete. Nu se opune deloc.

— Da, am găsit, îi răspund țintuindu-l de zid.

Nu mă văd decât pe mine. Am ochii negri cu sclipiri argintii, din cauza luminii din baie oglindite în ochelari. Nu vreau să-i fac nimic. Reușesc să-mi descleștez mâna de pe gâtul lui și mă duc înapoi la chiuvetă.

— Le-ai citit? mă întreabă el tușind.

Mă aplec deasupra chiuvetei, ținându-mă bine de ea. Mă uit concentrat la gura de scurgere, la mizeria și negreala de acolo, dar îi simt privirea în spate.

— Le-ai citit?

— Nu! Acuma ieși! îi strig ridicându-mi ochii spre oglindă.

— Nathan, începe Gabriel, apoi face un pas în față și-și scoate ochelarii.

Nu are ochi de Vrăjitor Negru.

E un supus.

Un supus!

Atunci ce tot spunea că e fiul a doi Vrăjitori Negri respectabili?

— Ieși! urlu și-l lovesc.

E căzut la pământ, cu fața însângerată, eu înjur în ultimul hal și el zace ghemuit pe-o parte; îi apăs genunchii cu piciorul și nu suport gândul că m-a mințit, nu suport gândul că l-am crezut în regulă, pe când el nu e decât un supus mincinos, trebuie să mă duc în bucătărie, ca să nu-l rănesc rău de tot. Dar mă întorc și mă aplec peste el, îl înșfac de păr și urlu ca lumea la el. Pentru că tot îl mai văd cum îmi privea spatele. Nu suport că s-a uitat la mine. Urăsc asta. Îl dau cu capul de podea și nici nu știu de ce o fac, de furie, atât. Tot mai tremur când ies iar din baie.

Dau ture în jurul canapelei, dar trebuie să mă duc iar în baie, să-mi iau tricoul.

Gabriel geme slab. E făcut praf.

Mă las pe podea lângă el.

Stăm la masa de la fereastră. Gabriel stoarce o cârpă într-un vas cu apă deja trandafirie de la sângele lui. Ochiul stâng e prea umflat, nu poate să-l deschidă. Ochiul drept e căprui-deschis, cu câteva firicele verzui-aurii, dar fără scântei. E clar un ochi de supus. Dar mi-a spus că nu m-a mințit, e un Vrăjitor Negru cu corp de supus.

— Deci nu poți deloc să te vindeci?

Clatină din cap. Spune că are Darul de a se preschimba în alți oameni. E Darul Jessicăi, numai că el e total altfel decât ea, e opusul ei.

— Îmi plac oamenii, îmi explică. Sunt interesanți. Pot să fiu fie bărbat, fie femeie, fie bătrân, fie tânăr. Pot să-mi dau seama cum e să fii altcineva. Singura problemă e că după ce am devenit supus ca să văd cum e, n-am mai reușit să mă preschimb la loc.

— Ai rămas blocat?

— Mercury spune că o să fiu la un moment dat în stare să-mi regăsesc vechiul sine. Ea crede că sunt în stare să mă preschimb nu doar pe plan fizic, corporal. Mi-a spus c-o să mă ajute să mă întorc la ce eram înainte… Dar nu se grăbește.

Vâră cârpa în apă, o agită și apoi o stoarce bine de mai multe ori și și-o pune iar pe ochi.

— Trăiesc alături de ea de două luni, spune privindu-mă. Vrea să te cunoască.

Își tamponează buza tăiată și umflată cu cârpa.

— Dar i se pare dubios, pe bună dreptate. Toată viața ai stat printre Vrăjitori Albi, spune ridicând din umeri. Ești pe jumătate Alb, numai bun de folosit ca momeală în mâinile Consiliului și ale Vânătorilor.

— Dar nu ei m-au trimis.

— Dacă te-au trimis totuși, doar n-o să recunoști.

— Atunci cum pot să-i dovedesc că nu sunt așa?

— Tocmai asta-i problema, că e imposibil de dovedit.

Își pipăie buzele cu degetele.

— Cineva a spus odată că cea mai bună metodă de a afla dacă un om e de încredere e să-i acorzi toată încrederea ta.

Își tot pipăie buzele, dar surâde.

— Atunci ai încredere în mine? îl întreb.

— Acum da.

— Atunci du-mă la Mercury.

Iar își clătește cârpa în apă.

— Nu mai rezist închis în apartamentul ăsta. O s-o iau razna… sau o să te omor.

Își pune iar cârpa pe ochi.

— Mâine.

— Da?

— Da.

— Nu azi?

— Mâine, clatină el din cap.

Iau cutia de tinichea și o pun pe masă în fața lui, apoi mă așez de cealaltă parte a mesei.

— Nu le-am citit.

Saltă capacul și scoate cu atenție scrisoarea de deasupra, plină de funingine cu amprentele mele. E împăturită și pe față e scris un singur cuvânt, cu

litere rotunde. Scoate următoarea scrisoare, și ea plină de amprentele mele. Clatină din cap.

— Ce sunt? îl întreb.

— Sunt doar scrisori de dragoste pe care i le-a scris tata mamei pe vremuri… când se iubeau.

— Și de ce le ții ascunse?

— Mai e ceva în cutie. Dacă Mercury reușește să mă ajute, o să-mi ceară s-o plătesc cumva. Aici e recompensa mea pentru ea.

Nu-l întreb în ce constă. Poate sunt cuvintele unui descântec sau instrucțiuni despre cum se prepară o anume poțiune.

Vâră scrisorile înapoi în cutie și lasă încet capacul la loc, apăsându-l ușor cu umerii și pieptul.

— Nu le-am citit… Nu știu să citesc.

Așteaptă să mai zic ceva.

— Nu pot să dorm în casă… dacă dorm, mi se face rău… vomit. Nu prea mai reușesc să stau în casă. Aparatura electrică îmi stârnește zgomote în cap. Dar mă vindec repede. Și pot să-mi dau seama după ochi dacă cineva e vrăjitor sau nu.

— Cum anume?

— Arată altfel, răspund ridicând din umeri.

Mângâie cutia o vreme, apoi o împinge deoparte.

— Deci… ochii mei? Sunt de vrăjitor sau de supus?

— De supus.

O vreme nu zice nimic, apoi într-un final răspunde ridicând din umeri:

— Acum am corp de supus.

Întinde încet mâna și-mi atinge tatuajul cu vârfurile degetelor.

— Ce-s astea?

Îi povestesc cum m-am ales cu tatuajele. Nici nu prea mișcă, nici nu vorbește, doar ascultă. E un bun ascultător. Însă îi spun că tatuajele sunt niște însemne, atât. Vreau să-i spun mai multe, însă îmi

amintesc ce m-a avertizat Mary: „Să nu te încrezi în nimeni”.

— Mercury a spus că n-o să poți să dormi în casă. Ea m-a pus să port ochelarii de soare, spune Gabriel.

Deci îl cunoaște pe Marcus și a bănuit că i-am moștenit capacitățile.

acoperișul

Gabriel spune că dimineață mergem la Mercury. Spune că a văzut doi Vânători în Geneva și vrea să vadă dacă mai sunt în oraș. Îi zic că da, că m-au văzut și m-au recunoscut, cred. Nu prea comentează, dar vrea să arunce o privire și insistă să aștept în apartament.

În lipsa lui mă simt ca la închisoare în apartament și nici pe terasă nu-i mai grozav.

Mă trezesc în toiul nopții. Plouă, nu o ploaie deasă, mai mult o burniță. Mă aștept să dau de Gabriel în locul de unde mă privește de obicei. Dar nu e. Adorm iar și visez ca de obicei că sunt pe Cobalt Alley. Mă trezesc leoarcă de transpirație. E trecut bine de faptul zorilor. Lumina nu mai poate să părăsească terasa. Din acoperișul umed se ridică abur. Miroase a cafea și pâine.

Gabriel stă la masă și mă studiază din ochi cât timp cercetez masa pe care a pregătit-o ca în fiecare dimineață.

Vreau să mergem la Mercury, nu-mi arde de mâncare acum. El își întinde unt pe pâine, mestecă și-și învârte cafeaua în castron. Eu mă plimb prin cameră.

— Am văzut câțiva Vânători, spune.

— Câțiva? întreb oprindu-mă locului.

— Nouă.

— Nouă!

— Am urmărit-o pe una câteva minute. Apoi am mai văzut un Vânător, și încă unul. Pe mine nu m-au luat în seamă, sunt doar un supus din câte își dau ei seama. Dar pe tine trebuie să te fi recunoscut. Nu se strâng nouă Vânători decât pentru cineva important. M-am furișat prin oraș,

m-am întâlnit cu o persoană de contact de-a lui Mercury. Pilot. Nu știa nimic. Când mă întorceam azi-dimineață am mai văzut un Vânător pe drum încoace. M-am gândit să fac o încercare și am intrat ca din întâmplare în umărul ei. Când mi-am cerut scuze și-a cerut și ea scuze într-o franceză proastă.

Începe să râdă.

— Ei nu recunosc vrăjitorii după ochi ca tine. Din câte spune Mercury, Vânătorii învață să depisteze Vrăjitori Negri. Observă cele mai mici diferențe, cum mergem, ce poziții luăm, cum ne mișcăm în relație cu alții. Eu probabil că nu mă mai port deloc altfel.

— Mă gândesc că dacă ai văzut nouă, sigur mai sunt și alții.

— Absolut.

Și totuși Gabriel pare relaxat: se plimbă prin oraș, se împinge într-un Vânător și vine apoi să mănânce în tihnă.

— Nu-ți face griji, îmi spune ridicând ochii spre mine. Dac-ar fi aflat unde suntem acum, de mult am fi ajuns doar niște mormane de carne vie zăcând în vreo celulă. Oricum, eu zic să mergem acum la Mercury, continuă terminându-și cafeaua.

— Nu. Nu te grăbi, mai ia un croasant, îi spun luându-mi un aer ironic și detașat.

— Nu vreau să întârziem, spune el ridicându-se de la masă și zâmbindu-mi. Ne așteaptă Mercury, vrea să te cunoască.

Îmi face semn să vin pe terasă, apoi mă ia de mână, împletindu-și degetele cu ale mele, și mă duce în locul unde stă de obicei lăsat pe vine.

— Să nu-mi dai drumul la mână, ține-mă bine.

Își trece mâna stângă prin aer de parcă ar căuta ceva.

— E o cale de acces undeva pe aici, trebuie să găsești intrarea — e în plin aer. Intrăm și ne prăvălim ca printr-o scurgere. Nu prea ai cum să

respiri în ea, așa că mai bine îți ții respirația până ieșim pe partea cealaltă.

La baza țiglelor se vede un canal de scurgere îngust, de metal, care se întinde pe toate patru laturile — în colț e un burlan de scurgere. Gabriel pare să fi găsit intrarea și-și lasă mâna în burlan.

O luăm în jos.

Deja îmi simt corpul altfel, ușor ca fulgul, și alunec după Gabriel, mai întâi în sus, apoi în jos pe burlan. Simt că se-nvârte lumea cu mine în beznă. Ne tot rotim în jos ca pe scurgere, tot mai rapid cu cât e mai îngust canalul, până ajung să mă învârt ca titirezul și mi-e teamă că o să scap mâna lui Gabriel, însă el mă ține cu degetele de neclintit și nu-mi dă drumul. Apoi o luăm în sus, rotindu-ne din ce în ce mai lent, deasupra, dincolo de corpul lui Gabriel, văd lumină, apoi mă simt tras afară și simt că mă opresc locului.

Îmi simt iar greutatea corpului și trag flămând aer în piept, întins pe burtă pe un teren tare, înclinat. Mă bucur că n-am mâncat nimic azi-dimineață, pentru că stomacul meu nu e deloc încântat de experiența asta. Mă întorc pe spate ca să mă ridic. Stau pe un acoperiș cu țigle inegale, negre. În față văd un petic de iarbă și mai departe o creastă de munte împădurită se înalță atât de abrupt, că trebuie să-mi las capul pe spate ca să văd cerul albastru. Îmi simt capul și trupul de parcă se învârt în cerc, fiecare cu altă viteză.

— Trebuie să rămânem pe acoperiș până vine Mercury.

Gabriel s-a ridicat de unde zăcea și acum stă călare pe acoperiș. Mă duc lângă el, mișcându-mă cu atenție.

Cabana e situată pe culme, la marginea unei văi largi, în formă de U, ce se adâncește la dreapta. Valea e tivită de copaci, o pădure. Culmea din stânga mea e acoperită de zăpadă, cu un ghețar mai sus. Lanțul de munți care mărginesc valea ca niște dinți e înzăpezit și în cealaltă parte a văii mai stă

înfipt un ghețar între culmi. Toată valea e o fortăreață naturală imensă.

Nu se aud păsări, dar răsună țârâitul greierilor și din fundal se înalță un huruit continuu. Nu e doar un sunet din capul meu și nu e șuieratul de aparatură electrică. E un huruit necurmat și dintr-odată îmi dau seama că la capătul văii curge un râu. Nu-mi pot stăpâni zâmbetul. Trebuie să fie un râu mare, cu ape repezi, tumultuoase.

Acoperișul e din țigle groase de ardezie. Din hornul de piatră ies fuioare de fum. Casa se află pe culmea unei poieni înconjurate de copaci. În poiană nu se mai vede decât o buturugă imensă, despicată, mult mai jos la vale.

— E casa lui Mercury. E ocrotită de un descântec ce nu permite pătrunderea vreunui intrus. Să nu cobori de pe acoperiș decât după ce ai atins-o pe Mercury.

— Unde suntem?

— Într-o altă regiune din Elveția. Uneori mai vin pe aici cu trenul sau în drumeție. Sau o iau pe scurtătură. Pot să mă întorc pe acolo, îmi arată el un loc de deasupra burlanului. Mercury a creat scurtătura. Are Darul de a controla vremea. E foarte dăruită. Alt Dar nu are, dar a mai învățat câte ceva sau a primit una-alta de la oamenii pe care-i ajută… așa a reușit să construiască scurtături.

Zăvorul ușii zăngăne. Când ne întoarcem dăm de un vârtej de gheață și Mercury își face apariția.

E înaltă și slabă, cu pielea palidă, aproape translucidă, cenușie. Are ochii precum două găuri negre peste care se așterne când și când câte o pojghiță argintie. Cred că se uită la mine, dar nu sunt sigur.

— Mi s-a părut mie că miroase ceva bine, spune ea.

Acum se simte în aer o adiere caldă, umedă și apăsătoare.

— Nathan, în sfârșit ne întâlnim!

Parcă vocea nu e a ei, ci vine din aer, din vântul ce adie între noi. Se duce în spatele casei, care se afundă în pantă, astfel că pe latura aceea nu sunt decât vreo treizeci de centimetri de la acoperiș până jos. Îmi întinde mâna, făcându-mi semn cu degetele să mă apropii de ea. Vântul se întețește și se învârtejește în jurul meu, mă smulge de la locul meu și mă trage de pe acoperiș, spre Mercury.

Întind mâna spre ea.

În sfârșit!

Parcă aș ține un schelet de mână.

partea a șasea
la șaptesprezece ani

cele două favoruri

Deschid ochii. E încă noapte. Gabriel doarme lângă mine. Suntem în pădurea de pe culme, lângă casa lui Mercury. E o casă cu totul aparte, pot să dorm în ea, dar n-am încercat decât de două ori. Mă simt prea apăsat înăuntru noaptea, deși nu mi-e greață deloc. Oricum, prefer să dorm aici în copaci. Rose doarme la cabană. Mercury nu știu unde doarme, dacă doarme.

— Căsuța e pentru musafiri, mi-a zis Gabriel în prima noapte. Cred că Mercury stă de fapt departe de aici.

— Într-un castel de piatră din vârf de stâncă?

— Ar fi mai pe gustul ei, ce-i drept. Am văzut-o mergând pe jos până la ghețar. Bănuiesc că mai e o scurtătură pe-acolo care duce la casa ei. Am văzut-o de câteva ori pe Rose luând-o într-acolo.

Rose e mâna dreaptă a lui Mercury; are vreo douăzeci și ceva de ani. E brună, cu forme pline, frumoasă, dar nu e o Vrăjitoare Neagră, e o Rablă de Rahat[4] — așa le spune ea Vrăjitorilor Albi —, însă Mercury a crescut-o de mică. Rose are Darul de a se preschimba într-o ceață a uitării, cum s-a exprimat Gabriel — mie mi s-a părut fără noimă, dar el spune că nu înțelegi decât dacă simți pe pielea ta, nu dacă-ți explică altcineva cum e. Rose își folosește Darul ca să facă rost de obiectele pe care și le dorește Mercury.

De-abia dacă am schimbat două vorbe cu Mercury. Sunt aici de mai bine de o săptămână și n-a mai trecut pe la casa din pădure de când am ajuns.

I-am zis că am nevoie de ajutor, i-am explicat că mai sunt două săptămâni și un pic până la ziua

mea. I-am vorbit frumos și nu m-am ales cu nimic.

Nimic.

Gabriel îmi spune c-o să mă vadă la vremea potrivită.

Dar trec zilele și tot nimic.

Sunt sigur că se ține de jocurile ei. Și…

— Ești treaz? mormăie Gabriel.

— Mmm.

— Nu-ți mai face atâtea griji, Mercury o să-ți dea cele trei daruri.

Gabriel pare să-mi citească de fiecare dată gândurile și încerc să nu-i dau de înțeles că nu se înșală deloc.

— Nu-mi fac griji, mă gândeam ce să fac după ce primesc Darul.

— Și ce-o să faci?

O să-l caut pe tata. Dacă vrea să-l găsesc, sigur o să-l găsesc. Apoi o să-i dovedesc cumva că n-o să-l ucid niciodată. Dar nu cred că-și dorește să-l găsesc și nu-mi dau seama cum aș putea să dovedesc ceva.

— Ei?

Nu i-am mai zis lui Gabriel nimic despre mine — nici despre tatuaje, nici despre viziunea tatei, nici despre Fairborn.

— O să-mi cultiv Darul, spun. Nu vreau să mă preschimb cumva într-un câine și să rămân așa.

— Da, n-are niciun haz să fii doar un supus și atât. Și ce mai vrei să faci?

— De ce ai impresia că mai vreau să fac ceva?

— Pentru că devii dintr-odată… care e cuvântul… pleoștit? Da, așa se zice. Uneori ești pleoștit rău.

Pleoștit!

— Nu cred c-ai nimerit-o, mai degrabă ar merge „pe gânduri”.

— Nu, cred că „pleoștit” e mai potrivit.

— Îmi place de o fată, zic clătinând din cap.

— Și?

— Și probabil e o mare prostie. E o Vrăjitoare Albă.

Mă aștept să spună că e într-adevăr o mare prostie și că o să mor cel mai probabil și o să moară și ea din cauza mea, dar el nu mai zice nimic.

A doua zi dimineață stăm pe iarbă lângă buturuga moartă și despicată din poiana de lângă cabana lui Mercury, în josul pantei. Aici soarele pare să bată mai tare.

— Am putea să mergem pe munte, spun privind valea cu ochii mijiți în soare.

— Bine.

Niciunul nu se mișcă din loc.

— Sau am putea să ne cățărăm pe stânci, propune Gabriel scoțându-și firul lung de iarbă din gură, după care nu mai face nimic.

În fiecare zi mergem pe munte și ne cățărăm pe stânci.

— Mergem să înotăm? mă întreabă.

Mai e și un mic lac prin apropiere, dar azi n-am chef nici de excursii, nici de cățărat, nici de înot. Nu vreau decât să vină Mercury și să-mi spună că-mi dă cele trei daruri.

— Știi că nu mai e decât o săptămână și un pic până la ziua mea.

— Știi că ți-am mai zis să nu-ți faci atâtea griji.

— Dacă nu primesc cele trei daruri…

Mă întrerup când o văd pe Rose ivindu-se din pădurea de la vale și venind spre noi cu pași mari, agale. Rochia subțire i se mulează pe trup. Când ajunge lângă noi se lasă pe iarbă aproape de mine.

— Bună, ne salută.

— Bună, Rose.

Rose chicotește. Nu pare genul de fată care chicotește, dar o face adesea. Mai și roșește una-două, deși nu pare nici genul de fată care roșește ușor. Nu știu ce să cred.

— Trebuie să mergi la Geneva să te vezi cu Pilot, să stabilești câți Vânători sunt și să-i dai de

știre lui Mercury diseară, îi spune Rose lui Gabriel privindu-l.

Pare mai degrabă genul ăsta de fată.

După care smulge un fir de iarbă și mi se adresează:

— Nathan, Mercury îți transmite că i-ar plăcea mult să-ți încredințeze cele trei daruri de ziua ta.

În sfârșit.

— Spune că s-ar simți onorată.

Onorată!

— Se așteaptă s-o plătesc cumva? Sau se mulțumește cu onoarea pe care i-o fac?

— Nu vrea nicio plată, răspunde Rose, ci doar o favoare în schimb. Drept mulțumire și dovadă de respect. E firesc să-i mulțumești celui care-ți oferă ceva, e un gest de politețe.

— Și ce favoare vrea să-i fac?

— Vrea două favoruri de fapt, zâmbește Rose îmbujorându-se.

Așadar chiar nu e doar o chestiune de onoare.

— Ce favoruri vrea Mercury să-i fac?

— O să-ți spună chiar ea diseară.

— Vrea să-i fac favorurile înainte sau după ceremonie?

— A spus că una o vrea înainte.

Deci ar fi ceva relativ ușor, deși nu-mi dau seama ce. N-am ce să-i ofer.

— Cealaltă o vrea după, cât de repede poți.

— Și dacă nu-i fac niciodată favoarea asta?

Rose chicotește și-și trece un deget peste beregată.

Gabriel pleacă la Geneva pe scurtătură și eu mă duc într-o excursie lungă, ca să-mi ocup timpul cu ceva. Când mă întâlnesc cu ceilalți seara la cabană mă simt însuflețit. O s-o văd pe Mercury în carne și oase. Trebuie să devin un Vrăjitor Negru în toată regula, trebuie să fiu fiul lui Marcus.

Mercury mă salută ceremonios cu trei sărutări atât de lente pe obraji, că pare să mă soarbă. Nici

nu mă atinge cu buzele, dar simt frigul pe care-l emană.

— Ce bine miroși, Nathan, îmi spune.

Apoi mă ignoră total și-l întreabă pe Gabriel ce-a văzut la Geneva.

Vânătorii par să-și fi stabilit cartierul general la Geneva, Pilot spune că au început să caute temeinic în toată zona indicii că fiul lui Marcus e acolo. Mercury pare mulțumită că suntem destul de departe de ei aici și că apartamentul e în continuare sigur.

— Ochii mei ți se par altfel, Nathan? mă întreabă ea după masă.

— N-am mai văzut asemenea ochi.

Când o privesc parcă mă uit în două găvane goale, cufundate în beznă, cu câte o sclipire ce pare să vină de departe.

— Nu prea ai întâlnit Vrăjitori Negri?

— Nu. Dar am întâlnit mulți Vrăjitori Albi, spun întorcându-mă spre Rose.

— Da, Rose e o Vrăjitoare Albă cu totul aparte. Neobișnuit de talentată și foarte capabilă.

Rose roșește cât ai clipi din ochi.

— Rose e o Vrăjitoare Albă prin naștere, continuă Mercury, dar acum îmi e ca o fiică, la suflet e întru totul o Vrăjitoare Neagră. Însă tu, Nathan, ești fizic Vrăjitor Negru, dar mă întreb cum ești la inimă. Ești tot Vrăjitor Negru?

— De unde să-mi dau seama? Am spus că n-am mai întâlnit niciun Vrăjitor Negru.

Mercury se cutremură și scoate un hohot nestăpânit de râs ce răsună ca într-o peșteră.

— Ne potrivim atât de bine cu toții.

Mă las pe spate în scaun și mă uit la Mercury. E cumplit de slabă, însă nu pare deloc lipsită de puteri. Până și pielea pământie și aproape transparentă îi pare dură, blindată. E subțire ca o rangă de fier, ici-colo pare un pic șubredă, ruginită, dar e rece și fără inimă, exact ca o rangă. Are o coamă de păr sur, sârmos, ca un burete plin de

noduri și fire împletite, negre înspicate cu alb, prins cu clame lungi, pe care îl mai desface din când în când ca să-și răsucească șuvițele pe degete.

Poartă o rochie lungă, cenușie, de mătase peticită, parcă, ce îi flutură când se mișcă sau fără motiv, de parcă ar fi purtată de curent, pe fundul unei ape.

Mi-ar plăcea mult să aflu ce știe despre tata, însă în seara asta mă rezum să vorbesc despre ceremonie, deschizând subiectul cu mulțumiri politicoase:

— Îți mulțumesc că ești atât de amabilă, Mercury, că ai grijă de mine, că-mi oferi o locuință.

Mai politicos de-atât nici că pot să fiu.

Își înclină un pic capul drept răspuns. Rochia îi flutură un pic.

— Și îți mulțumesc că te-ai oferit să-mi încredințezi cele trei daruri.

Înclină iarăși capul, dar când își înalță bărbia spune:

— Se apropie ziua ta.

— Mai sunt opt zile.

Încuviințează, iar eu îmi continui discursul:

— Mi-ar plăcea să-ți dovedesc cumva recunoștința pe care ți-o port. Aș putea să fac ceva pentru tine înainte și după ceremonie?

— Ar fi bine primit, da. O mică dovadă de recunoștință înainte.

— Ar fi plăcerea mea. Ce anume…?

Tăcere.

Adoră jocurile astea.

— Niște informații, spune după ce păstrează tăcerea o vreme.

Aștept un pic, întorcându-i tăcerea. Apoi întreb într-un sfârșit:

— Niște informații anume?

— Desigur.

Mercury își sprijină coatele de masă, învârtind o agrafă între degetele strânse.

— Lăsați-ne singuri, plecați.

Nu se uită nici la Gabriel, nici la Rose când le dă ordinul, ci mă pironește mai departe cu privirea ei goală. După ce ies, vântul începe să zgâlțâie ușa și ferestrele.

Mercury răsucește agrafa pe vârful degetului.

— Prima favoare e floare la ureche… un fleac. Aș vrea să-mi spui tot ce știi despre tatuajele tale.

— Și cealaltă favoare?

— E ceva mai grea… dar poate ție nu ți-ar fi așa de greu.

Înfige agrafa în masă și apoi trage de ea într-o parte și în alta până o smulge.

— Nu pot să mă învoiesc până când nu aflu ce favoare îmi ceri.

— Nu prea mai ai de ales, Nathan.

Mercury înfige iar agrafa în masă.

Aștept cu brațele strânse la piept.

Își strânge și mai mult gura și deodată sunt cât pe-aci să sar de la locul meu când slobozește un țipăt nebun — hohotul acela al ei de râs. Vântul șuieră afară când Mercury se apleacă spre mine peste masă. Își ridică mâinile, răsucind iarăși agrafa între degete. Când începe să vorbească îi simt răsuflarea înghețată pe față.

— De ce vrei să moară?

Sunt mai degrabă curios decât mânios.

Mercury se lasă pe spate în scaun privindu-mă, cred, deși ochii îi sunt doar două goluri negre săpate în țeastă.

— Mi-a răpit pe cineva drag, i-a luat viața, așa că vreau să-i răpesc și eu pe cineva drag. Și, cum nu-și prețuiește decât propria viață, tocmai pe-aceasta vreau să i-o iau.

— Pe cine a omorât?

— Pe sora mea. Pe sora mea geamănă Mercy. A ucis-o cu cruzime și i-a mâncat inima.

Mercy nu era pe lista victimelor tatălui meu.

— Condoleanțe pentru sora ta, dar dacă-l omor pe Marcus, n-o să-ți primești sora înapoi. Iar

Marcus e tatăl meu.

— Înțeleg că refuzi?

— Am senzația că, dacă accept, dar nu-mi respect angajamentul, mai târziu o să suport consecințele.

— Desigur. Și tu, și rudele tale, și prietenii tăi. Detest oamenii care nu-și respectă cuvântul. Merită să plătească cu vârf și îndesat.

— Atunci mi se pare că-mi ceri prea mult.

Întinde mâna spre mine și îmi mângâie cu un deget tatuajul de pe mână.

— Tatăl tău nu e vreun erou, Nathan. E încrezut, crud… și, dacă l-ai cunoaște, ți-ai da seama că nu-i pasă deloc de tine.

Îmi dau mâna deoparte, mă ridic și mă îndrept spre cămin.

— Poate totuși primești altceva în schimb.

— Poate, răspunde ea privindu-mă cercetător.

Se ridică, vine la mine și-și trece degetul peste tatuajul de pe gâtul meu.

— Da, ar mai fi o favoare. Să rămâi în slujba mea un an.

— În slujba ta?

Izbucnește iar în râsul ei ascuțit.

— Mereu am nevoie de ajutoare.

Nici o săptămână nu știu dacă aș putea să rezist lângă ea, d-apoi un an. Nu-mi place deloc ideea, dar la ce puteam să mă aștept? N-am ce să-i ofer altceva.

— N-o să omor pe nimeni, dacă asta vrei de la mine.

Se dă mai în spate cu mâinile întinse un pic în față.

— Ei, înțeleg că așa vezi lucrurile acum, spune ea și rochia îi flutură iar. Dar cu timpul… o să-ți schimbi atitudinea.

În timp ce vorbește mă uit în ochii ei și dintr-odată îl văd pe Kieran în genunchi în fața mea, iar eu stau cu un pistol îndreptat spre el. Clipesc și-mi

feresc privirea, dar mi-am simțit deja degetul apăsând pe trăgaci.

— Ești un ucigaș înnăscut, Nathan, spunea ea râzând iarăși pițigăiat. Pentru asta te-ai născut.

Clatin din cap când o aud. Dacă e să ucid pe cineva, eu o să hotărăsc pe cine.

— Poate până la urmă nu-ți dorești să primești cele trei daruri.

— Sunt de acord să muncesc un an în slujba ta. Dar n-o să omor pe nimeni.

— O să-ți amintesc cu plăcere ce-ai spus acum peste un an.

— Te rog. Îți voi spune tot ce vrei să știi despre tatuajele mele de ziua mea, dimineața.

O pală de vânt înghețat mă plesnește peste față.

— Suntem între patru ochi… e un moment bun și acum.

— Sunt sigur c-o să putem să rămânem între patru ochi și de ziua mea.

Urmează un răstimp de liniște, nu mai bate vântul, aerul rămâne rece și nemișcat. Mă întreb dacă poate să mă omoare doar înghețându-mă — probabil că da.

N-am de gând să-i spun tot ce știu despre tatuaje și în niciun caz n-o să-i zic nimic despre domnul Wallend. Însă trebuie să mă gândesc ce pot să-i dezvălui ca să fie mulțumită.

O ia spre ușă și îmi spune peste umăr:

— Transmite-i lui Gabriel că a mai venit un tânăr să-mi ceară ajutorul. Trebuie să se ducă să se întâlnească cu persoana în cauză mâine la Geneva.

4 În original „Shite” — joc de cuvinte intraductibil mizând pe sonoritatea apropiată a cuvintelor „white” (alb) și „shite” (rahat). (*N.red.*)

rose și vulturul

Mai e o săptămână până împlinesc șaptesprezece ani. Am găsit-o pe Mercury și s-a învoit să-mi ofere cele trei daruri. De ce nu sunt deloc mulțumit?

Gabriel a plecat la Geneva. A spus că se întoarce după-amiaza târziu. E foarte cald, bate un soare orbitor. E o zi numai bună pentru înot. Fac o oră până la lac, dar mă opresc pe drum ca să admir valea. Încerc să mă hotărăsc ce-i spun lui Mercury despre tatuaje, dar nu ajung nicăieri.

Mă las pe spate, cu ochii la cer. Zgomotul apei se aude limpede. În văzduh se înalță o pasăre. E un vultur. Un vultur imens. Rămân cu ochii la el multă vreme, apoi mă ridic și dau fuga spre lac. Mă simt amețit, mai să mă împleticesc pe cărare. O să mă trezesc dacă înot puțin. Lacul e doar un iaz mai mare înconjurat de pădure, cu un petic de iarbă înaltă pe un mal. Îmi scot hainele și mă arunc în apă.

După câteva mișcări simt că-mi amorțește trupul. Apa lacului e zăpadă topită. Mă las pe spate cu ochii pierduți în albastrul neștirbit al cerului și văd iarăși vulturul, ceva mai aproape.

Îl urmăresc o vreme cum dă cercuri prin aer tot mai sus, apoi mai jos, apoi iar sus, după care se lasă mult mai jos în aer, încât îi deslușesc penele de la capătul aripilor. Pare negru în razele soarelui. Mă cufund sub apă și-mi dau seama că m-a cuprins frigul, un frig cumplit. Apa e tulbure, plină de mâl și de ierburi. Deasupra mea văd suprafața lacului, dar pare tare departe sus… din ce în ce mai departe. Am rămas prea mult sub apă… mă zbat să mă ridic, dar încep să înghit apă.

Sunt iar la suprafață. Am apă în nas, dar trag aer în piept sufocându-mă.

— Liniștește-te — e glasul lui Rose, care e și ea în apă, în spatele meu. Liniștește-te!

Mă uit iar în sus la vultur. S-a întors, planează mai jos pe cer, deasupra mea. Îmi întind brațele și fac pluta.

— Ai stat prea mult în apă, o să te duc la mal, îmi spune Rose trăgându-mă cu mișcări egale, încet-încet, de păr spre marginea apei.

Mă trage de păr!

— Nu mi se pare o metodă prea bună.

— Nu te mai plânge-atâta. De când îmi doresc asta… să salvez pe cineva.

Când zâmbesc îmi intră apă în gură și o dau afară. Sunt amorțit tot, simt corpul lui Rose doar pe pielea umerilor — un crâmpei de căldură.

— Poți să te ridici.

— Nu, du-mă tu până la mal.

Mă trage tare de păr, mai spre mal și mă împroașcă cu apă pe față.

— Cred că ajunge.

Îmi proptesc tălpile în mâl și mă ridic în picioare. Apa îmi ajunge mai jos de talie.

Se ridică și Rose. Rochia îi stă lipită de formele pline, lăsând să i se vadă pielea, așa că-mi feresc privirea.

— Ai roșit cumva, Nathan? chicotește Rose.

Ies din apă fără să-i dau un răspuns.

Mă las pe burtă în iarbă, tremurând tot.

— Trebuie să te zvânți ca lumea. Pot să te șterg cu tricoul?

Dar deja îmi șterge apa de pe spate cu el.

Mă aștept să zică ceva de cicatrice, dar nu spune nimic. Soarele încă bate puternic, dar mi-a intrat un frig cumplit în oase. Nu mă pot opri din tremurat.

Rose se întinde lângă mine să mă încălzească. E ciudat să stau atât de aproape de altcineva. Sunt convins că Rose mi-ar tăia beregata dacă așa i-ar

ordona Mercury să facă, doar că nu s-a întâmplat încă. A primit ordin să aibă grijă de mine. Mă dau de lângă ea și mă îmbrac.

Rose are niște pâine cu brânză în traistă și mâncăm împreună.

Îi mulțumesc că m-a salvat, cu toate că n-aveam nevoie de fapt.

— Am vrut doar să-l fac gelos pe Gabriel, chicotește ea.

— Gelos pe mine?

Nu credeam că lui Gabriel îi place de Rose.

— Nu, chicotește ea iar clătinând din cap.

Habar n-am ce coace acolo.

— Ce i-ar mai plăcea să aibă ocazia să te salveze. Să-ți arate cât de mult… știi tu…, chicotește iar. Să-ți arate cât de mult te iubește.

— *Ce?*

— E îndrăgostit de tine. Topit după tine.

Rose vrea să mă stârnească doar.

— Suntem doar prieteni.

— Topit, te iubește la disperare, nebunește. Și, vai, din câte se pare, n-are nicio șansă.

— Suntem prieteni.

— Ei, el nu-și dorește să fiți prieteni, Nathan, vrea mult mai mult de-atât.

Clatin din cap. Gabriel e Gabriel. Se simte bine cu mine și eu mă simt bine cu el. Ne cățărăm pe stânci, înotăm, vorbim. Ca între prieteni, așa am crezut.

În urmă cu câteva zile mi-a dat un cadou. Un cuțit. Îl scot și mă uit la el. E superb, cu mâner negru, îmbrăcat în piele și o teacă tot neagră din piele împletită. Are lama curbată. Părea emoționat când mi l-a dat, simțeam că-și dorește mult să-mi placă. Și chiar îmi place.

— Ce ciudată e dragostea, spune Rose, luând cuțitul și cercetându-l. Gabriel și-ar da viața ca să-ți arate cât de mult te iubește.

Rose se privește în oglinda lamei.

— Tu pentru cine ți-ai da viața, Rose?

— Încă n-am întâlnit omul, îmi răspunde întinzându-mi cuțitul. Dar tu?

Mă gândesc, dar nu-i răspund.

— Semeni cu tatăl tău, îmi spune ea.

— L-ai cunoscut pe Marcus?

— O singură dată. Acum zece ani, când aveam doișpe ani. Îi semeni leit. Vorbești ca el, chiar taci ca el.

— Îți amintești toate astea de când aveai doișpe ani?

— Era un om memorabil… și nu sunt o Rablă mediocră și grea de cap.

— Nu, sigur că nu ești, Rose. Tu te-ai dus la Marcus sau a venit el la Mercury?

— A venit el la Mercury. I-a cerut o favoare și ea l-a refuzat, desigur.

— Pentru că Marcus a omorât-o pe Mercy?

Tace — mă lasă să mă prind singur.

— Ce favoare i-a cerut, Rose?

— Poate o să-ți zic… poate nu, chicotește ea.

Se lasă pe-o parte cu ochii la mine.

— Îmi place să te tachinez, Nathan. Imediat te aprinzi, mă distrezi.

— Așa era și Marcus? Se enerva ușor?

— Nu l-am văzut decât câteva minute. Mie mi s-a părut foarte calm. Pe atunci, Mercury era mai degrabă plină de furie.

— Și ce favoare i-a cerut?

— Nu mai pot să trag un pic de timp… să te mai țin un pic pe jar?

— Sunt sigur că poți.

Chicotește iar.

— I-a cerut lui Mercury favoarea de a-i crește fiul. Pe tine. A refuzat. Nu prea-i plac băiețeii.

— Decât în tocăniță.

Rose chicotește.

Mercury mi-a zis că tata nu ține la nimeni în afară de el însuși. Minte tot timpul. Dar și Marcus știe asta probabil, așa că…

— De ce i-a cerut ajutorul lui Mercury?

— Cred că acum și-a dat seama că n-a luat o decizie bună. I-ar plăcea să-l aibă pe Marcus cu ceva la mână. Dar pe atunci era prea supărată din cauza lui Mercy.

— Dar de ce i-a cerut ei așa ceva?

— A crezut că Mercury ar trebui să-i sară în ajutor, la urma urmei sunteți rude.

— Mercury e rudă cu mine?

— Sora ei geamănă, Mercy, a fost mama Sabei.

Ce?

— Marcus și-a ucis bunica?

— Nu-i așa de neobișnuit. Dar Mercury n-are de gând să i-o ierte în veci. A iubit-o mult pe Mercy. N-are cum să treacă peste povestea asta. Mercury nu știu dacă ar muri de dragul cuiva, dar e în stare să omoare din dragoste. Mă apucă râsul când mă gândesc. Vrăjitorii Negri se omoară tot timpul între ei, își omoară rudele, soțiile, iubiții. Vrăjitorii Rable mai bine i-ar lăsa să-și facă singuri de petrecanie și așa ar scăpa repede de toți Negrii.

Mă uit iar la cer. Nu se mai vede vulturul. Mercury mi-e stră-strămătușă… iar tata m-a vegheat și mi-a vrut binele toată viața.

mă încred în gabriel

Mă întorc la cabană și-l aștept pe Gabriel pe iarbă.

M-am însuflețit după tot ce am aflat despre tata, sunt încântat — ce mai, în al nouălea cer.

Vreau să-i povestesc lui Gabriel. Dar după-amiaza trece, se înserează, apoi se face noapte. Uit să mă mai bucur și-mi amintesc de Vânători — mișună prin toată Geneva, iar Gabriel e atât de relaxat. Se prea poate să facă vreo greșeală, să fie trădat de persoana cu care se întâlnește sau de vreunul din Semipurii de care îmi tot zice să mă feresc.

E aproape amiază, a doua zi, când apare în sfârșit Gabriel pe acoperișul cabanei. Nu zâmbește — arată nedormit.

Îi spun că arată ca naiba.

— Și tu, îmi răspunde zâmbind în sfârșit.

Mă salt pe acoperiș și mă așez lângă el.

— Există un cuvânt care exprimă perfect cum mă simt acum, spune el lăsându-se pe spate. Stors.

— N-ai încercat să vezi cu câți Vânători poți să dai nas în nas?

— Nu, dar lucrurile s-au complicat. A trebuit să facem un ocol… un ditamai ocolul. Am vrut să dorm la Pilot — locuiește la ceva distanță de Geneva —, dar după ce-a văzut-o pe fata cu care am venit m-a refuzat. E o Vrăjitoare Albă ca zăpada, spune că fuge de Consiliu. Numai că nu știu ce să cred. Și fata era speriată rău, ceea ce n-a ajutat deloc. Așa că totul s-a dus naibii.

— Și unde-i fata acum?

— La apartament. Deși nu eram sigur dacă s-o duc sau nu acolo. N-am deloc încredere în ea,

spune Gabriel clătinând din cap. Nu vrea să-mi spună nimic, zice că vorbește doar cu Mercury, și după cum știi, nu pot s-o ajut până nu aflu mai multe de la ea. Ea nu vrea, eu nu vreau — ne-am învârtit o groază în cerc, și fizic, și verbal.

— Parcă prea se potrivește totul — cineva fuge de Consiliu și are nevoie de ajutorul lui Mercury tocmai când sunt dat în urmărire. Crezi că au trimis-o Vânătorii sau Consiliul?

— Nu știu. Nu-mi dau seama ce-i cu ea. M-a terminat nervos, trebuie să uit un pic de ea și să mă liniștesc. Trebuie să-i transmit ceva lui Mercury de la Pilot. Apoi putem să mergem să înotăm.

O așteptăm pe Mercury pe acoperiș. Îi spun ce mi-a zis Rose despre Marcus, că a ucis-o pe Mercy, apoi îi povestesc de vultur. Tocmai atunci își face apariția Mercury. Probabil a auzit tot.

Mercury vrea să știe mai multe despre vultur. Cred că se întreabă și ea dacă nu cumva e Marcus.

— Crezi că Marcus e cu ochii pe mine? o întreb în loc să răspund.

Mă aștept să izbucnească în râs. Mi se pare ridicol să spun așa ceva.

— Nu-i pasă decât de el însuși, Nathan. Dacă e cumva cu ochii pe tine, are el interesul lui, spune ea.

Și înțeleg că, dacă Marcus se așteaptă să-l ucid, atunci sigur că vrea să mă supravegheze. Dar sunt fiul lui, singurul său fiu. Și eu dacă aș avea un fiu aș sta cu ochii pe el și mi-aș dori să-l cunosc. Mi-aș dori să-l văd în carne și oase, să-l ating ca pe copilul meu și să-l îmbrățișez. Numai că Marcus n-a venit niciodată să mă vadă, să mă îmbrățișeze și…

— Te-ai întâlnit cu fata, Gabriel?

— Da, e la apartament. N-am încredere în ea, dar în altă parte n-aveam unde s-o las. Pilot îți mai transmite ceva. Mi-a spus că Clay e la Geneva. „Clay are cuțitul Fairborn la el”, așa mi-a zis.

Mercury scoate răcnetul ei de râs obișnuit, începând să țopăie practic pe acoperiș, și ne ia de mână. Țiglele zboară în văzduh și parcă plutim în aer pe o pală de vânt înainte să ne coboare cu picioarele în iarbă.

Când aterizăm, Mercury mă mângâie pe obraz.

— Am auzit de o viziune cu tine și Fairborn, Nathan. Cred că și tu ai auzit de ea, îmi spune în față ciupindu-mă de bărbie. Sigur ai auzit.

Mă mângâie iar pe obraz, apoi se întoarce spre Gabriel spunându-i:

— O să fie interesant să vedem cum o să se schimbe Nathan când o să pună mâna pe cuțit.

Gabriel pare nedumerit.

— Poate să te lămurească Nathan ce-i cu viziunea. Diseară discutăm cum am putea să-i luăm lui Clay cuțitul Fairborn ca să ajungă în mâinile mele — nu, în ale lui *Nathan*.

Ne întindem pe malul tivit cu mușchi al micului lac. Am ajuns tot într-o fugă acolo, am înotat și acum ne uscăm încălziți de razele soarelui. Dar sunt cu mintea aiurea.

— Azi-dimineață m-am dus la casa unde a spus Pilot că stă Clay, ca să văd cu ochii mei ce se întâmplă. Pilot se mai înșală uneori. Dar nu s-a înșelat de data asta, Clay e acolo.

— De unde știi că e el?

— Au toți aerul ăla inconfundabil, știi, spune Gabriel ridicând din umeri. Arogant. Clay e cel mai arogant dintre toți. Regele aroganței.

El e.

— Are prietenă, spune Gabriel.

— Serios?

Îmi amintesc bastonul acela al lui, cum zăceam pe pământ încercând să-mi feresc capul cu brațele.

— Și mai surprinzător e că arată bine. E înaltă, zveltă și tânără… tânără pentru Clay, dacă înțelegi unde bat. Unele femei sunt atrase de cum arăți, altele de bani, altele de putere. Ea evident e atrasă de — ridică din umeri — boșorogi aroganți.

Gabriel încearcă să mă facă să râd, dar nimic nu mi se poate părea amuzant la Clay.

— Nu-i așa de bătrân, spun. E puternic, are o poziție înaltă în societate. E viclean… inteligent.

Și brutal.

— Deci e o partidă bună pentru o Vrăjitoare Albă.

Mă ridic în capul oaselor și mă uit la lac, întinderea albastră și adâncă de apă ce oglindește cerul, cu nuanța lui de verde-limetă de la ierburile din apă. Îmi amintește de Ellen.

— Am întâlnit o Semipură la Londra. Avea niște ochi superbi, semănau un pic cu lacul ăsta, un amestec de albastru și verde, numai că băteau și spre turcoaz…

Nu mai știu ce să zic. Ochii lui Clay erau ca gheața.

— Ce-ai pățit? mă întreabă Gabriel ridicându-se și el în capul oaselor.

— L-am întâlnit pe Clay. De două ori.

Îmi amintesc cum îmi sufla în ceafă.

Îmi vine să-i povestesc lui Gabriel despre Fairborn, despre tatuaje, despre cum m-a antrenat Celia și ce m-a prevenit Mary. Dar nu-mi găsesc cuvintele de început… de unde s-o iau… Cu ce poveste?

— Povestește-mi de Semipura asta, mă îndeamnă el. Pare interesantă.

— Chiar este. Ți-ar plăcea. E deșteaptă.

Odată ce încep să-i povestesc de Ellen mi-e mai ușor, îi explic ce-i cu Bob și cu Mary, îi povestesc despre evaluări, Clay și tot restul.

— Mary ți-a zis să nu te încrezi în nimeni, spune Gabriel după ce termin. Dar te-ai încrezut în Ellen și acum în mine.

Ridic din umeri. Chiar am încredere în el.

Se apleacă spre mine și mă îmbrățișează. E un pic stânjenitor.

Gabriel e convins că Mercury o să vrea să fure cuțitul Fairborn, după care o să mi-l dea pe mână

și o să ne trimită să ne luptăm cu Marcus. Spune că dac-o să lucrez un an în slujba ei, o să se folosească de toate puterile ei ca să mă facă să-l ucid pe Marcus. Crede că așa o să se distreze ea — întorcându-mă împotriva lui Marcus, bucurându-se să-i aibă fiul sub puterea ei.

— Nu greșești dacă te încrezi în tatăl tău, îmi spune.

Nu mai vrea ajutorul lui Mercury, îmi mărturisește.

— Numai că eu am nevoie de ajutorul ei, îi reamintesc. Mai sunt doar șase zile până când fac șaptiște ani. Îmi trebuie cele trei daruri.

— Da, e o problemă, spune. Avem nevoie să ne facem un plan.

Dar nu prea reușim să născocim niciun plan. Cădem de acord că trebuie neapărat să distrugem cuțitul sau să-l azvârlim în lac, să nu-l mai poată scoate nimeni, numai că așa Mercury o să turbeze de mânie, o să vrea răzbunare. Și oricum s-ar putea ca tata să nu creadă că am făcut-o. Am putea să încercăm să-i dăm lui cuțitul, dar ar fi periculos și să i-l trimitem, și să i-l dăm direct, atâta timp cât el nu are deloc încredere în mine.

Hotărâm să-i cântăm în strună lui Mercury, orice plan de șterpelire a cuțitului ar coace, oricum e mai sigur pe mâinile ei decât pe mâna Vânătorilor. Să sperăm că după ce voi primi cele trei daruri și voi intra în slujba lui Mercury o să am un prilej să-l distrug. Ceea ce nu-i un plan prea grozav.

În seara aceea Mercury e într-o dispoziție de zile mari. Rose s-a dus la Geneva și s-a întors. Ne spune ce-a văzut — adică tot ce-a văzut și Gabriel. Clay locuiește într-o casă de la periferia Genevei. Prin oraș și prin împrejurimi sunt cel puțin douăzeci de Vânători — ceea ce n-are de ce să ne bucure, din câte mi se pare mie. Pilot a plecat în Spania.

Mercury nici nu se așază la masă, stă în picioare și se fâțâie de colo-colo, însă rochia îi joacă de

veselie. Nici că se sinchisește de numărul Vânătorilor. Vrea cuțitul Fairborn și crede că Rose ar reuși să-l fure.

— Dacă chiar e la Clay, spune Gabriel. Pilot s-a înșelat adesea.

— Pilot mi-a spus că mai mulți oameni păzesc cuțitul cu rândul, iar acum e rândul lui Clay, spune Rose. Îl ia la el oriunde ar merge.

— N-o să fie ușor să-l șterpelim de la Clay.

— Nu, deloc, încuviințează Mercury. Însă îi stă cu totul în putere minunatei, scumpei mele Rose, Vrăjitoarea Albă minune, care are talentul de a pune mâna pe orice, nu contează cât de bine e păzit.

Rose chicotește îmbujorată.

— Rose și Gabriel, mâine mergeți la casa lui Clay, găsiți cuțitul Fairborn și mi-l aduceți.

Pur și simplu?!

— Bine, dar cum…, încep.

Gabriel își pune mâna pe brațul meu.

— Lasă, o să avem grijă. Mercury are dreptate, Rose e foarte bună. Reușește să bage în ceață și Vânătorii, la propriu. Dar n-o să riscăm deloc. Dacă au folosit descântece împotriva intrușilor, n-o să ne încumetăm. Nici Rose n-ar reuși așa ceva.

— Numai că Vrăjitorilor de Rahat nu le place să recurgă la asemenea descântece de teamă să nu rănească supuși. Nu vor să omoare vreun spărgător supus. Prea i-ar da în vileag. E o pacoste să faci curățenie după supuși.

— Așa deci, o să intri liniștită într-o casă plină de Vânători, o să iei cuțitul și o să ieși, spun eu.

— N-o să mă vadă, zice Rose.

— E prea periculos, îi spun lui Gabriel.

— Hai că ești mai supus decât mine de-acum, răspunde el. O să fim atenți.

Mercury râde iar.

— Atunci vin și eu cu voi, spun.

— Nu, tu rămâi aici, se împotrivește Mercury.

Când o înjur râde. Deasupra cabanei se aude un trăsnet și agrafele se rotesc prin cameră.

— Dar fata? întreabă Rose.

— A, da, fata…, se uită Mercury la Gabriel. Cum ziceai c-o cheamă?

— Annalise. Annalise O'Brien.

Când Gabriel îi rostește numele mi se pare absurd. Nu se poate ca Annalise s-o caute pe Mercury, ce nevoie are de ajutorul lui Mercury?

Gabriel mă întreabă ce-am pățit.

Când nu răspund, mă pironește cu privirea.

— O cunoști?

Nu știu ce să spun.

— De ea… îți place?

Îi citesc dezgustul pe chip.

— Trebuie s-o văd, îi zic lui Mercury. E o prietenă.

— Vai, ce adorabil, spune Rose îmbujorându-se.

Mercury se uită și ea lung la mine, cu ochii aruncând scântei.

— O prietenă? Care sosește exact în preajma zilei tale, tocmai când Geneva dă pe dinafară de Vânători? Mâine te duci să pui mâna pe Fairborn, îi poruncește Mercury lui Rose. Apoi se ridică să plece, dar la ușă se întoarce și-i spune lui Gabriel:

— Nu-l lăsa în niciun caz pe Nathan s-o vadă pe fată, nu încă. Trebuie să mă gândesc ce să fac cu ea.

Iar mie îmi spune:

— Dacă te duci, Gabriel o să plătească scump că n-a reușit să te împiedice.

Apoi dispare.

Rose se uită când la mine, când la Gabriel, și spune îmbujorându-se:

— „Știu că iubirea când e-adevărată, în cursul ei e-ntruna tulburată."[5]

Se întinde chicotind să-l ia de mână pe Gabriel.

— Dar eu țin cu tine, Gabriel.

Gabriel își smulge mâna și se uită la mine.

— Am simțit că e ceva dubios tot timpul cât am stat cu ea, Nathan. E o iscoadă, în slujba Consiliului.

— Ba nu e, răspund eu clătinând din cap.

— A venit să te prindă, să te iscodească sau să te ucidă. Se folosesc de ea ca să pună mâna pe tine.

— Te înșeli.

— Așa să fie? E o Vrăjitoare Albă ca zăpada, pun pariu că jumătate din ai ei sunt în Consiliu sau sunt Vânători.

— Asta nu înseamnă că și ea e.

— Ah, sigur că nu, ea e *altfel*, spune el batjocoritor. Ea te crede cu totul special, te înțelege, știe că de fapt nu ești rău, n-o deranjează că tatăl tău e cel mai temut și căutat Vrăjitor Negru din lume, nu e interesată de el, ci doar de tine. Te vede așa cum ești cu adevărat — tu cel blând și bun la suflet. Și își flutură pletele bălaie, cu zâmbetul ei sclipitor și…

Dar eu nu mai stau s-ascult.

O iau la fugă. Altceva mai bun nu găsesc de făcut, alerg până nu mai pot. Dorm în pădure, prost, chiar dacă sunt terminat de oboseală. Rămân acolo mai toată ziua, mă plimb, mă uit la cer. Mai sunt doar cinci zile până la ziua mea și simt că totul o ia razna. Îmi închipui că Annalise nu s-ar afla aici dacă n-ar avea probleme mari cu ai ei. Dacă a riscat s-o caute pe Mercury înseamnă că e foarte grav. Dar n-a venit pentru ceremonia Darurilor, a împlinit deja șaptesprezece ani în septembrie.

Pe la sfârșitul după-amiezii mă întorc la cabană, unde se desfășoară pregătirile pentru sustragerea cuțitului Fairborn dintr-o casă doldora de Vânători.

Când intru, Gabriel își vede mai departe de treabă — adică să curețe un pistol, spre mirarea mea.

— Chiar știi să tragi cu chestia aia? îl întreb.

Nu-mi pot stăpâni furia din glas, deși așa mi-am propus.

— Am locuit în State mai bine de un an, nu? glumește el cu glas blând.

— Dar ai împușcat vreodată pe cineva?

Se oprește din curățatul pistolului ridicând privirea spre mine, dar nu răspunde.

Aproape reușesc să-l văd în ipostaza de Vrăjitor Negru.

— Pe cine-ai omorât?

— O iscoadă, răspunde el în șoaptă privindu-mă țintă în continuare.

— Ăsta-i talentul tău, nu, să omori iscoade?

— Nathan, încetează, îmi spune apucându-se iar să curețe pistolul.

— O știu de mult pe Annalise, nu e iscoadă. Am încredere în ea.

— Tocmai asemenea oameni aleg cei din Consiliu.

— Deci gata, n-are cum să te convingă că n-ai dreptate? Totul la ea o să pară dubios pentru că e cine e.

Nu răspunde, doar își curăță mai departe pistolul.

— Dacă Mercury ți-ar ordona s-o împuști pe Annalise ai face-o?

Nu-și ridică privirea, dar măcar s-a oprit din ce face.

— Ai face-o? repet încet, dar cu glas nesigur.

Clatină din cap, dar îmi răspunde privindu-mă țintă:

— Dac-aș ști sigur că te trădează aș omorî-o indiferent ce-ar spune Mercury.

— Deci nu știi sigur?

— Nu sunt absolut sigur. Dar îți zic, Nathan, că mă pricep la oameni și ea are ceva ce nu-mi miroase bine.

— Sau poate așa vrei să crezi, numai că nu găsești nimic rău la ea, pentru că nu are. Pentru că nu m-ar trăda în veci. Pentru că e cu adevărat un om bun. Numai că tu nu vrei să crezi. Îți dorești să fie o iscoadă!

Îmi dau seama dintr-odată că strig la el tremurând tot.

— Nathan, știu că ți-e greu.

Vine și mă îmbrățișează, iar eu nu-l cuprind cu brațele, dar nici nu-l lovesc.

Rose vine din dormitor și când ne vede îmi aruncă o bezea.

O înjur și mă așez într-un colț.

Rose e îmbrăcată la fel de nepotrivit ca întotdeauna, într-o rochie cenușie lungă, vaporoasă și mulată, seamănă un pic cu a lui Mercury. Are părul imaculat, strâns într-un coc elegant, răsucit. Parcă s-ar duce la o petrecere de Halloween, doar că e desculță. Îi arată lui Gabriel agrafele din păr, împodobite la capăt cu hârci. Hârcile mici negre sunt bune de șperacle pentru uși, cele mici roșii, pentru seifuri și încuietori mai complicate, iar hârca mare albă — și aici roșește — e bună pentru Vrăjitorii de Rahat.

Mercury intră furtunos în cameră. În felul ei, e zâmbitoare.

— Înainte să pleci după Fairborn, Gabriel, vreau s-o aduci încoace pe prietena lui Nathan.

Gabriel pare nesigur.

— Dacă a fost trimisă să ne spioneze, o vreau în mâinile mele, ca să nu poată să-i avertizeze.

Atunci îmi dau seama că de fapt o vrea pe Annalise ca să mă mai aibă cu ceva la mână.

— Aduceți-o încoace când sunteți gata de plecare. N-o lăsați să facă nimic.

Gabriel și Rose recapitulează ce și-au pus în minte, apoi mâncăm în liniște. Până și Rose și-a luat un aer serios.

La apus, Gabriel se urcă pe acoperiș și o ia pe scurtătura din aer.

Aștept pe iarbă.

N-am mult de așteptat.

Gabriel apare cu Annalise de mână și îi dă drumul imediat, de parc-ar avea ciumă. Annalise rămâne lată pe acoperiș, cu ochii închiși.

Gabriel o cheamă pe Rose, care vine la mine, mă pupă pe obraz, se urcă pe acoperiș, pășește peste Annalise și îl ia în brațe pe Gabriel, însă el nu mă scapă din ochi. O aud chicotind când dispar pe scurtătură.

5 Citat din *Visul unei nopți de vară* de William Shakespeare, actul 1, scena 1, trad. Șt.O. Iosif, Ed. a 2-a, rev., București, Pandora-M, 2009. (*N.t.*)

annalise

Eu și Annalise ne așezăm să vorbim — aproape unul de celălalt. Întotdeauna mi s-a părut mult mai în vârstă decât mine, însă acum pare mult mai tânără. Arată altfel, mai trasă la față, pare și mai incredibil de frumoasă. Poartă blugi, un tricou și un pulover albastru-deschis, dar e desculță.

Mă întreb când o să vină Mercury. Mă lasă un pic singur cu Annalise dintr-un motiv care va ieși la iveală mai târziu.

O iau de mână și o întreb ce s-a întâmplat.

Clipește și lacrimile îi șiroiesc pe obraji.

— Îmi merge foarte rău, Nathan.

Îi șterg lacrimile cu vârfurile degetelor, aproape fără să-i ating pielea.

— După ce te-a atacat, Kieran i-a zis tatei despre noi. Tata s-a supărat, dar mi-a spus că n-o să mă pedepsească. Nu trebuia decât să le recâștig încrederea. Trebuia să fac tot ce spuneau ei, în cel mai mic detaliu. Nu aveam de ales, așa că am încercat să fiu ascultătoare. Numai că, oricât de ascultătoare eram, ei nu aveau încredere în mine. Dacă plecam de-acasă, mereu era cineva cu mine, fie tata, fie unul din frați. N-aveam voie să-mi văd vechii prieteni. Mă simțeam singură, dar era suportabil. Însă după Ceremonia Darurilor am fost chemată în fața Consiliului. M-au interogat, m-au întrebat despre tine. Unchiul Soul era de față. M-a tratat ca pe o trădătoare. Nu le-am răspuns la nicio întrebare, am spus că nu țin minte. Dar era înfiorător. M-au chemat din nou în ziua când te-am văzut în clădirea Consiliului. Apoi, peste câteva zile, unchiul meu a venit la noi seara și l-am auzit spunându-i tatei că ai evadat și că va trebui să mă

duc iar la interogatoriu. Nu prea știam ce să fac, dar sigur nu mă simțeam în stare să mai îndur încă o rundă. M-am gândit că dacă tu ai reușit să evadezi, poate și eu sunt în stare. Așa că am fugit.

Se uită în ochii mei și scânteile argintii din ai ei se răsucesc încet.

— M-am gândit că dacă reușesc să te găsesc… Bine, mai departe de-atât n-am stat să mă gândesc. Dar voiam să te găsesc. Întotdeauna mi-am dorit. Și am auzit că Mercury ajută contra cost Vrăjitori Albi. Nu-mi mai rămăseseră decât banii. Nu-mi vine să cred că te-am găsit… că ești într-adevăr aici, în fața mea.

Îi șterg iar lacrimile, trecându-mi de data asta degetele peste obrazul ei, simțind netezimea pielii. Încearcă să zâmbească și-mi dă părul la o parte de pe față.

— Ai ochii cum mi-i aminteam, nu s-au schimbat deloc.

Acum mi-a cuprins și ea obrazul cu degetele și, fără voie, îmi întorc fața să le sărut, îmi duc la gură mâna ei și îi sărut palma.

Îmi mângâie cu degetele tatuajul de pe mână, îmi studiază gâtul și mângâie și tatuajul de acolo. Dar nu mă întreabă de ele. Iar argintiul ochilor îi tremură în lumina lunii când ochii i se umplu iar de lacrimi.

Tot stăm așa unul lângă altul, dar Mercury nu vine.

— O să te-ajut, Annalise. Numai că ei te cred iscoadă, nu au încredere în tine.

— Dar tu ai?

— Sigur că da.

O iau în brațe, e atât de delicată, tremură toată.

— O să vorbesc cu Mercury… o s-o conving.

Annalise încuviințează.

— Trebuie s-o așteptăm aici pe acoperiș. Nu trebuie să te dai jos fără să te atingă ea mai întâi.

— Altfel ce se-ntâmplă?

— Gabriel mi-a spus că o să te cufunzi într-un somn adânc ca moartea.

— Gabriel n-are încredere în mine. Nu mă place.

— Tu ești Vrăjitoare Albă, el e Negru…

— Pilot nici n-a vrut să mă primească în casă.

— Mercury are mai mult… fler pentru afaceri.

Annalise încuviințează din cap.

— Clay e la Geneva, am auzit-o pe Pilot când a spus asta.

Și chiar acum simțim o adiere caldă.

Aștept să-și facă Mercury apariția, dar nu se întâmplă nimic. Cred că îmi dă de înțeles că vrea să știe mai multe.

— Știi ceva de un anume cuțit numit Fairborn? o întreb. Cred că s-ar putea să fie la Clay.

— Da, răspunde Annalise încruntându-se. L-am auzit pe tata vorbind cu Kieran. E important, numai că nu știu de ce. Îl păzesc mai mulți oameni cu rândul — doar cei în care Consiliul se încrede cel mai mult. L-a ținut și tata o vreme anul trecut. Și unchiul meu la fel, iar Clay e tot unul dintre paznici.

Annalise mă strânge de mână cu palma umezită dintr-odată.

— Doar nu te gândești să pui mâna pe cuțit, nu? mă întreabă ea întorcându-se să-mi cerceteze fața.

Ridic din umeri.

— Ar fi nebunie curată. O să mișune Vânători peste tot.

— Dar dacă ar fi cineva… invizibil, de exemplu, și s-ar putea strecura în cartierul general al lui Clay…

Annalise clatină din cap.

— O să se izbească de descântecele împotriva intrușilor.

— Ca astea de pe acoperiș?

— Da, Clay sigur și-a apărat casa cu un descântec — o vrajă care nu te omoară, doar te lasă neputincios. Kieran ne-a povestit cum un

supus a încercat să dea o spargere în baraca unui Vânător și l-au găsit rătăcind fără să știe pe ce lume e. I-au făcut tot felul de lucruri… și-au bătut joc de el…

— Sunt descântece la toate ușile și ferestrele?

— Există probabil o ușă pe care intră și ies toți Vânătorii lui, numai ușa aceea e sigură. Dacă intri pe alta sau pe fereastră o să te ia descântecul în primire.

Adierea cea caldă mă sărută pe obraz. Îmi dau seama că Rose va desluși lucrurile astea.

— L-am mai auzit pe Kieran spunându-le lui Niall și Connor de alte descântece de-ale Vânătorilor. Ușa de la intrare, pe care intră Vânătorii, are de regulă un descântec-parolă. Înainte să treci pragul trebuie să rostești parola și așa descântecul contra intrușilor se risipește pentru scurt timp. S-ar putea să fie două cuvinte, unul când intri și celălalt când ieși. Nu prea știu…

Adierea s-a răcit de tot. Rose nu știe de descântecele astea. Poate o să se prindă…

Adierea se întețește și se răcește tot mai mult.

Când Mercury își face apariția mă ridic. Nu pare prea mulțumită. Vântul se întețește, împingându-mă spre culmea acoperișului.

Annalise stă în genunchi, părul îi flutură vijelios.

— Annalise! Ce copilă fermecătoare îmi ești, se aude glasul rece al lui Mercury. Haide să ne cunoaștem mai bine.

Mercury îi întinde mâna lui Annalise de pe iarba de lângă acoperiș. Annalise se uită în spate spre mine, încerc să mă apropii de ea, dar vântul nu mă lasă. Annalise se ridică și se întinde spre degetele lui Mercury. Dar în vreme ce se dă jos de pe acoperiș o altă pală de vânt o izbește într-o parte. Își întinde degetele, dar n-o atinge pe Mercury, iar vântul o poartă pe iarbă, în timp ce pe mine mă ține locului, nemișcat, deși mă lupt cu el și încerc să ajung la Annalise, dar e prea târziu.

Nu aud ce spune Mercury pentru că strig și vântul îmi suflă tare în urechi. Annalise zace pe jos, nu i se mișcă decât pieptul, îi tresaltă, are gura căscată, se sufocă.

Mercury o privește de sus. Eu strig și tot strig.

Iar acum pieptul lui Annalise nu mai tresaltă. A încremenit cu ochii deschiși. Urlu la Mercury.

Mercury își trece mâna peste chipul lui Annalise, închizându-i ochii.

Annalise e palidă ca o moartă pe pământul negru.

Vântul mă izbește fără milă în timp ce eu o înjur în gura mare pe Mercury.

— Trebuie să-i avertizezi pe Rose și Gabriel în legătură cu descântecul-parolă, aud glasul lui Mercury în vântul care-mi suflă în față. Încă poți să-i ajuți, mai e timp.

— Cu Annalise ce-o să se întâmple? strig arătând-o.

— Doarme, nu e moartă. Întoarce-te cu bine și-o s-o trezesc.

Nu e moartă. Nu e moartă. Gabriel a spus că e un somn adânc ca moartea.

— Dacă moare cumva, Mercury…

— Ajunge. Du-te!

fairborn

Mercury a fost săritoare cum o știm. Mi-a desenat o hartă ca să-mi arate unde e casa lui Clay. Am auzit când au plănuit totul, așa că știu că se face o oră pe jos până la ea de la apartament, dar eu am parcurs distanța în vreo douăzeci de minute, în pas alergător. Dacă Rose și Gabriel nu s-au oprit pe drum, au un avantaj de o oră, însă acum ar trebui să supravegheze casa, așteptând să se liniștească de tot.

Trebuie neapărat să mă concentrez asupra lor, altfel nu am înaintea ochilor decât imaginea lui Annalise întinsă pe iarbă. Părea moartă — pieptul îi era încremenit, ochii îi erau deschiși.

Aproape am ajuns. Trebuie să mă concentrez.

Casa e situată într-o suburbie liniștită, pe o șosea neagră cu case mari, înconjurate de grădini vaste. În spatele ei e un deal cu copaci. Merg în recunoaștere pe străzile din jurul casei și în pădurea din spate.

E cineva la marginea pădurii. Stă cu spatele la mine și cu ochii la casă.

Îmi amintesc pe dată antrenamentul cu Celia. E floare la ureche, un obicei intrat în sânge, cum citește Gabriel. Merg încet și fără zgomot, cu cuțitul în mână. Silueta dă să se întoarcă tocmai când mai am un pas până la ea și o înșfac punându-i cuțitul la beregată. Poezie în mișcare.

Gabriel rămâne țeapăn lângă mine. Țin mai departe cuțitul lipit de gâtlejul lui.

— Nu te-ai descurcat destul de bine, îi șoptesc printre dinți la ureche.

— Nathan? Ce cauți aici?

— Unde-i Rose?

— Supraveghează partea din față a casei. Ce se-ntâmplă?

— M-a trimis Mercury. Trebuie să-i transmit lui Rose ceva despre descântecele de pază ale casei. Ceva util pe care mi l-a destăinuit Annalise.

Nu răspunde, așa că-i dau drumul și-l împing de lângă mine.

— Ce-a zis?

Când îi spun încuviințează din cap.

— Hai să-i spunem lui Rose atunci.

Dăm ocol casei până în față. E încă devreme, nu-i nici miezul nopții. Rose stă în grădina unei case de vizavi. Nu chicotește când îi explic situația, dar nici nu vrea să renunțe. Crede că o să se descurce. Toți Vânătorii intră și ies din casă pe ușa din spate. O să se țină după următorul Vânător care sosește și o să tragă cu urechea să afle parola.

Acum sunt iar în spatele casei, sprijinit de un copac de la marginea pădurii. Casa n-are gard, doar o peluză care se întinde până la copaci.

Rose și Gabriel sunt în față.

Casa e împărțită în două apartamente: în cel de sus, de la primul și al doilea etaj, stau câțiva Vânători; în cel de la parter stă Clay. Din câte-mi dau seama, Clay are un birou și un dormitor care dau în spatele casei. Văd câțiva Vânători mișcându-se prin apartamentul lor — dacă ies sau intră, n-o fac pe ușa din spate, nici pe ferestre, la o adică.

E cald, dar cerul e înnorat și a început să burnițeze.

Am întrebat-o pe Rose ce să fac dacă nu merge ceva ca lumea.

— Scapă dacă poți, a răspuns ea zâmbind. Fugi. Dacă nu ești în stare să fugi, măcar omoară câți poți. Ți-au omorât strămoșii și nu se vor da în lături de la nimic ca să te omoare, Nathan. Omoară-i tu pe toți.

M-a sărutat pe obraz adăugând cu drăgălășenie:

— Dacă îi omori pe toți, nu mai e nevoie să fugi.

Nu vreau să omor pe nimeni. Dacă s-ar pune problema să am de ales între a ucide și a fi ucis, sigur că aș lupta, însă aș încerca să nu omor pe nimeni. Însă dacă ar fi vorba de Clay sau Kieran…

La ce mă gândeam?

Rose apare lângă mine. A traversat grădina folosindu-se de Darul ei, ceața. Se topește precum ceața în aer, cu tot cu amintirile mele despre ea. O uiți, deși e chiar în fața ta. E tare ciudat… te lasă buimac. Dar dacă te atinge direct pe piele, confuzia se risipește, cât timp te atinge o vezi. E greu să lucrezi cu ea din pricina ceții, nu poți s-o ții de mână tot timpul. Gabriel spune că e mai bine să nu te uiți deloc la ea, ci să afli ce-are de gând să facă și să-ți ferești privirea cât se învăluie în ceața ei, ca să-ți păstrezi mintea limpede.

— Câți Vânători sunt în casă? mă întreabă Rose.

— Patru sus.

Niciunul la fel de masiv cum e Kieran.

— Clay cred că e în birou.

— O să aștept aici până se duce la culcare, apoi o iau prin față și intru. Am tras cu urechea și știu parola. „Ploaie roșie.”

Bravo!

— Apropo, cred că e și o pivniță, îi spun. E un grilaj afară, la stânga casei. S-a aprins lumina adineauri. Cred că a coborât Clay.

— E un loc numai bun pentru arme.

— Poate. În locul lui Clay…

Ce-aș face oare?

— Nu m-aș despărți de Fairborn. Însă mai are și un depozit de arme pentru oamenii lui, bănuiesc — puști, cartușe, din astea. Așa că poate…

— Altceva?

— Dacă stau în spatele casei, de unde știu când ieși din casă?

— Nu sta să aștepți aici. Când intru eu, tu du-te în față și așteaptă cu iubitul tău.

— Ai idee ce enervantă ești, Rose?

Chicotește încet.

Îi dau un cot și îi arăt casa. S-a stins lumina din birou. După câteva clipe se aprinde lumina din pivniță.

— Oare își lasă acolo armele peste noapte? se întreabă Rose.

— Nu, răspund eu absolut convins. E Vânător doar. Nu doarme niciodată fără ele.

— Deci sub pernă.

— Am impresia că mai degrabă doarme încălțat, cu cuțitul prins pe coapsă.

— Îmi plac provocările.

Se stinge lumina din pivniță și se aprinde lumina din dormitor. O umbră. Două umbre. Clay și prietena lui se mișcă prin încăpere, se îmbrățișează, se sărută, se despart. Umbra lui Clay pleacă. Iar se aprinde lumina în birou.

— Și eu care am crezut că o să urmeze ceva romantic, spune Rose.

Urmăresc umbra din dormitorul lui Clay, cât de cunoscut mi se pare felul în care se mișcă.

Lumina din birou se stinge mult mai târziu. Clay se duce în dormitor și se stinge și lumina de acolo.

— Ne vedem dincolo, îmi spune Rose și o ia cu pași săltăreți prin grădină, fără să se ascundă deloc.

E învăluită în ceață, mă întreb dacă într-adevăr am văzut-o. Îmi spun că s-a dus în fața casei și se strecoară înăuntru chiar în momentul ăsta.

O iau prin pădure ca să fac un ocol mare până în fața casei, apucând-o printre două case aflate ceva mai încolo pe stradă și apoi făcând cale-ntoarsă până la Gabriel. Mă mișc încet. Nu mă grăbesc, deși habar n-am de fapt cât o să-i ia lui Rose. Vreau numai să fiu sigur că nu fac vreo greșeală stupidă. Am senzația că Vânătorii stau liniștiți de pază pe lângă casă. Au renunțat să mai stea de pază sau măcar au slăbit vigilența, neputând să-și imagineze că cineva — vreun vrăjitor — ar îndrăzni să pătrundă înăuntru.

Gabriel e în grădina casei de vizavi. Nu spune nimic, se uită doar la mine când vin spre el. E cu ochii pe casă. Eu sunt cu ochii la ce se întâmplă în spatele nostru.

Nu se întâmplă nimic.

Nu trec mașini, nici nu intră sau ies Vânători. De-acum s-o fi făcut două dimineața.

Apoi Gabriel mă împinge un pic. Când mă întorc văd că se deschide ușa casei și doi Vânători ies din casă. Mă simt iar confuz, mă-ntreb ce se întâmplă, nu mă prind, dar îmi spun că trebuie să-mi feresc privirea și mă trezesc privindu-l pe Gabriel din profil, iar el se întoarce și se uită și el la mine, apoi îmi șoptește zâmbind:

— Rose e cu ei.

Încuviințez din cap. Bravo ei dacă a reușit să intre și să iasă fără s-o dibuie nimeni. Însă de-acum îmi simt inima bătându-mi tare. Oare are cuțitul Fairborn?

— Să mergem.

Dar nici n-apucăm să facem un pas, că se aude un strigăt din casă. Dinăuntru. Nu știu ce spune, dar cred că e Clay. Apoi aud: „Găsește persoana care l-a luat — ACUM!”.

Ne cocârjăm cât putem și dăm fuga prin grădină, spre spatele casei, sărim gardul și o luăm pe o străduță.

Gabriel o ia la stânga, până la colț.

— Aici i-am zis să ne întâlnim.

Eu stau de pază cât timp Gabriel aruncă o privire pe strada de alături.

Aud un chicotit slab și mă întorc.

Rose stă lipită de Gabriel și amândoi zâmbesc ca doi copii încântați că au reușit să șterpelească niște dulciuri din magazin. Rose ridică un cuțit lung, cu mâner și teacă negre.

— E ușor dacă ai atâta talent, îi spune Gabriel lui Rose. Numai că, mi se pare, Clay a observat lipsa cuțitului…

— Hai să mergem, le spun și o iau înapoi pe străduță.

Am luat-o tare la picior, când un Vânător se ivește înaintea noastră pe drum. Pare la fel de uimită ca noi. Se oprește, șovăie, apoi strigă:

— Aici sunt!

Eu sunt cel mai aproape de ea, așa că în timpul ăsta gonesc spre ea. Când scoate pistolul din toc eu sunt la încă trei pași de ea, iar când îl ridică mă năpustesc la ea, cu dreapta vreau s-o apuc de gât și cu stânga vreau să-i înșfac arma. Aud o detunătură, dar am sărit pe ea, părem să cădem în reluare, i-am pus mâna pe beregată și ea mă privește. E atât de tânără, nu pare cu mult mai în vârstă ca mine, sclipirile de lumină din ochi i se răsucesc nebunește, apoi aud un trosnet — e țeasta ei spartă; luminile din ochi i s-au stins.

Sunt călare pe ea.

La ceafă are un grilaj de metal peste care gâlgâie sângele. Când mă ridic văd că gâtul îi stă într-o poziție ciudată. Aș vrea să cred că grilajul a omorât-o, numai că îi înfipsesem mâna în gât și acum are gâtul rupt, tot nu-mi vine să cred ce tânără e și a murit de mâna mea. Reușesc să mă ridic, dar cu greu. Mă dor coastele.

Apoi se aude o împușcătură, apoi încă una și încă una. Mă ghemuiesc la pământ și când mă întorc o văd pe Rose întinsă pe burtă, cu Gabriel îngenuncheat lângă ea, cu brațul întins și pistolul spre cadavrul unui alt Vânător care zace pe jos mai încolo pe străduță. Nimeni nu mișcă.

Rose stă neclintită, ca fata de lângă mine.

Gabriel se apleacă și ia cuțitul Fairborn din mâna lui Rose. E silit să-i descleșteze degetele, apoi îi pune mâna la loc pe pământ — de-acum am ajuns lângă el. Rose are capul întors într-o parte — nu mai are nicio sclipire în ochi, iar spatele îi e scăldat în sânge.

Gabriel mă trage de-acolo și dăm colțul în fugă; se aud alte împușcături. Mai apare un Vânător în

față și Gabriel trage în ea, trecem de niște grădini, sărim gardul, după care trebuie să mă opresc.

Am omorât o femeie. N-am vrut, dar acum zace cu gâtul rupt, Rose e moartă și eu tremur ca varga. Am mâinile pline de sânge, sângele fetei, mi le șterg de tricou, dar e și mai mult sânge — curge șiroaie.

— Vai, nu, Nathan, spune Gabriel.

Ridic privirea și mă uit la el — văd că se holbează la abdomenul meu, îmi ridică tricoul și simt că mi se înmoaie genunchii.

— Rahat, Nathan.

Mă uit în jos. Tricoul are o pată din ce în ce mai mare și întunecată. Sângele meu mi se pare negru.

— Sunt bine, zic fără să mă gândesc.

Nu mă simt deloc bine.

— Pot să mă vindec, spun.

Simt vibrația în corp și mă îndrept de spate. Respir adânc și mă calmez.

— Sunt bine.

M-a împușcat în stânga, sub coaste.

— N-o să pățesc nimic.

Încă îmi tremură mâinile. Nu știu de ce nu pot să mă vindec de asta.

— Ești sigur? mă întreabă Gabriel cu glas îngrijorat.

— Da, hai să mergem.

O luăm din loc și cinci minute n-am nimic, însă după aceea îmi revine durerea din coșul pieptului. M-am vindecat, dar iar mă simt rău, mă doare de nu mai pot să mă mișc. Nu-i normal. Trebuie să mă opresc iar.

— E un glonț de Vânător, nu de supus. E încă în tine?

— Așa cred.

— Trebuie să-l scoatem, e vrăjit, otrăvit.

— N-avem timp. Deocamdată pot să-mi vindec rana și să-l scot când ajungem la Mercury.

— E grav, Nathan.

— N-am nimic. În clipa asta mă tem mai degrabă să nu primesc un glonț în spate.

Mă urnesc, dar îmi dau seama că mă mişc încet. Mă chinui să mă țin după Gabriel. De fapt nici nu reușesc, a încetinit el de tot. Când dăm colțul vine un jeep spre noi. Din el sare un Vânător, trage, Gabriel trage și el, apoi o luăm la fugă și nu reușesc să țin pasul cu el. Așa știu că Gabriel l-a nimerit pe Vânătorul de adineauri, altfel m-ar fi prins de-acum.

O tăiem prin mai multe grădini și ajungem pe o străduță dosnică. Gabriel mă așteaptă, apoi mă saltă peste un zid înalt.

Sare jos în fața mea, trebuie să mă sprijin de zid ca să nu cad.

— Nathan, nu ești în stare să alergi destul de repede, îmi spune încet. O să te prindă dacă încerci să fugi. O să-i atrag pe Vânători în altă parte și o să le dau de lucru ca să ai timp să ajungi la scurtătură. Numai fii atent, nu risca deloc. Nu mă aștepta la apartament. Ia-o pe scurtătură și întoarce-te la Mercury.

Știu că are dreptate, n-am cum să fug mai repede decât un Vânător. Dar nu-mi miroase deloc a bine. Îmi amintesc ce mi-a spus Rose — că Gabriel s-ar bucura să aibă șansa să mă salveze. Numai că e sinucidere curată să atragi atâția Vânători pe urmele tale.

Clatin din cap.

— E singura cale, spune el și-mi dă cuțitul Fairborn, atârnându-mi-l de gât de o curea din piele.

— Gabriel, e prea periculos.

— O să am grijă.

— Habar n-ai să ai grijă de tine.

Zâmbește, apoi mă sărută pe obraz spunându-mi ceva — deși cuvintele sunt în franceză, le înțeleg și îl trag spre mine.

— Câte zile mai ai până la ceremonie? mă întreabă.

— Patru, doar știi.

— N-o să lipsesc.

Apoi sare gardul și a dispărut.

Tot aștept mult și bine și de-abia apoi îndrăznesc s-o iau din loc. Aud un alt zgomot — poate o împușcătură, poate un sunet de eșapament, e departe însă. De fapt știu că nu e o mașină. Apoi aud sirene de poliție. Vânătorilor o să le pice prost. Se aud de departe, dar sunt multe.

Trebuie s-o iau spre apartament.

drumul înapoi spre mercury

Habar n-am unde sunt. Nici lacul nu-l mai găsesc. Tot văd înaintea ochilor cadavrul lui Rose, simt gâtul Vânătorului și sângele ei cald, toate nu-s deloc cum ar fi trebuit să se întâmple de fapt. Nici n-am pus la punct un plan ca lumea — a fost nebunie curată. Ar fi trebuit să ajung la apartament acum o groază de timp.

Iar am căzut în genunchi pe pavelele ude. Mă tot lasă picioarele.

Îmi las fruntea pe piatra udă și încerc să mă vindec, dar nu prea mai funcționează, nu simt nicio vibrație în corp. Parcă mi-am folosit toate puterile.

Începe să se lumineze, dar e încă foarte devreme. Liniște, nici țipenie de om. Ploaia s-a oprit.

Mă ridic. Am nevoie de niște zahăr. Prioritatea supremă ar fi să găsesc niște mâncare și ceva de băut — așa o să mă vindec mai bine și o să gândesc mai clar și o să găsesc apartamentul și pe Gabriel.

Pe stradă e un om care ridică obloanele de siguranță ale unei tutungerii micuțe. Când intră, mă țin după el și îl împing până îl lipesc de perete. Nu știu ce să-i zic în franceză, așa că-i vorbesc în engleză, astupându-i gura cu mâna, ca să nu scoată niciun sunet. Mă privește în ochi și știu că înțelege. Nu pot să mă apuc acum să-l leg. Celia mi-a spus că în viața reală nu-i ca la antrenamente. M-a învățat să-mi controlez respirația, să mă concentrez pe ce am de făcut și s-o fac ca lumea. Îl pocnesc cum trebuie și își pierde cunoștința.

Mă duc la frigider și golesc o doză de băutură energizantă. Apoi încă una. Chiar ajută. Deja mă

vindec mai bine.

Iau rucsăcelul ponosit al tipului și-l umplu cu cutii de băutură și dulciuri.

Acum trebuie să găsesc apartamentul. O iau la vale spre lac. Dacă dau de el, o să dau și de apartament. Mă simt mai sigur pe picioare.

Dau într-un sfârșit de strada noastră, după un colț. Vizavi e blocul, nu se vede nimeni, dar ceva parcă nu-i cum trebuie.

Pe partea asta a străzii sunt parcate o mașină albastră și alta roșie cu pete de rugină pe care o știu de undeva. Pe stânga lângă intrarea blocului e o dubă. Mi se pare c-am mai văzut-o undeva, dar unde? Nu e o dubă de-a Vânătorilor… așa că de ce șovăi? Nu-i nimic ieșit din comun. Dacă o iau la fugă, într-un minut sunt la apartament și în două, la Mercury. Însă parcă e ceva altfel.

Rămân la ușa unui bloc, ceva mai departe. Iar a început să plouă. Se aud mașini în depărtare.

Aștept.

Nu se întâmplă nimic. Nimic. Simt că mor. Gabriel nu-i aici, Rose a murit și ce gât subțire avea fata aceea. Nici nu pot să mă gândesc că l-au prins pe Gabriel și ce i-ar face. Nu pot să mă gândesc la asta.

Plouă mai departe.

Pe stradă trece o mașină.

Iese cineva dintr-un apartament, desface umbrela și se îndepărtează repede țăcănind pe tocuri.

Am asudat. E cald și încă plouă. Din spate se aude o mașină trecând pe stradă. Apoi văd… o mișcare, o umbră la ușa de lângă blocul nostru.

Totul revine cum era, doar că acum știu ce nu merge. Știu ce e umbra aceea. Văd că e un Vânător cu arma ridicată, care a înlemnit la loc. Mobilul îi bâzâie slab, dar îl aud clar. Asta simțisem adineauri.

Nu-mi rămâne decât să sper. Poate l-au urmărit pe Gabriel până aici și n-a avut de ales, a trebuit s-

o ia pe scurtătură cu Vânătorii pe urmele lui. N-aveau cum să se prindă cum se pătrunde pe-acolo decât dacă au văzut exact unde se află și, chiar dacă au reușit să intre, Mercury i-ar lua în primire pe acoperiș, în altă parte n-au unde să se ducă. Asta ar însemna că Gabriel e teafăr, la cabană, n-a putut să riște întorcându-se să mă atenționeze.

Dar el a zis c-o să-i abată din drum.

Altfel de unde-ar fi știut că aici trebuie să vină?

Dacă l-au prins și l-au torturat… cât i-ar lua să le spună de apartament?

O mașină vine pe stradă dinspre capăt — un jeep negru, pe care l-am văzut la cartierul general al Vânătorilor. Clay parchează jeepul în mijlocul străzii și se dă jos. Nu pare deloc mulțumit. Se duce la Vânătorul care stă ascuns și apoi intră în blocul nostru. Vânătorul se urcă în jeepul lui Clay, dă repede înapoi și se îndepărtează. Peste un minut dă fuga înapoi la locul ei. Pe drum se lasă iar liniștea.

Trebuie să plec.

Sunt plin de sânge, o să mă oprească supușii dacă dau cu ochii de mine.

Trebuie să găsesc un loc în care să mă odihnesc și să mă spăl. O iau din loc, deși încă nu știu încotro.

O văd peste douăzeci de minute. E la capătul unei străduțe, parțial ascunsă după o furgonetă mică, însă mă prind din prima că ea e. Știu că aș face mai bine să trec mai departe, însă după tot ce s-a întâmplat cu Rose, Gabriel și multe altele, nu reușesc să mă port rațional. Nu știu unde-i e partenera, dar oricum n-am de gând să rămân aici cine știe ce.

Înainte să mă duc la ea mă vindec de tot, apoi mă furișez cât de bine pot și scot cuțitul Fairborn din teacă.

Și chiar în clipa aceea totul se schimbă.

Cuțitul parcă prinde viață în mâna mea. E parte din mine, dar și eu sunt parte din el.

Ajung lângă Vânător — întorc femeia spre mine, punându-i cuțitul la beregată.

— Cauți pe cineva? o întreb.

Tresare. Până și acum nu suportă când o ating, dar își depășește șocul într-o fracțiune de secundă și începe să se preschimbe într-o matahală. Numai că sunt frățiorul ei vitreg, așa că sunt pregătit să-i curm șmecheriile, la fel și cuțitul Fairborn. O înjunghiem pe Jessica în umăr și o izbim de zid în plină transformare cum e. Când o înjunghiem în celălalt umăr scoate un țipăt. Dacă partenera ei e prin preajmă, o să vină în câteva clipe.

Jessica s-a preschimbat de tot în bărbat, dar nu are nicio forță în brațe, pe când eu am forță și arma potrivită — cuțitul Fairborn — ca s-o țin la zid.

Jessica se preschimbă iar repede, de data asta în Arran.

— Te rog, nu mă răni, Nathan, mă imploră glasul lui Arran. Știu că nu vrei să-mi faci niciun rău.

— Tacă-ți gura.

— Știu că ești un om bun. Am știut de când sunt. Te rog, nu mă răni.

Știu că aș face bine s-o iau la fugă. Dar e minunat să-l văd pe Arran. Nu vreau decât să mă uit la el. Numai că nu-i Arran, e Jessica, iar ea e o cotoroanță. Duc vârful cuțitului la ochiul lui Arran. Cuțitul vrea să i-l scoată.

— Nathan, te rog. Ești un om bun.

Știu că ar fi o idee bună să-i scot ochiul. Așa ceva nu va mai putea să ascundă niciodată. Dar nu sunt în stare. Nu vreau să-i fac așa ceva lui Arran, deși știu că nu-i Arran de fapt, îmi tot repet că e Jessica, dar nici măcar ei nu vreau să-i fac una ca asta… însă Fairborn vrea să taie…

Iarăși mă apucă tremuratul, tot chinuindu-mă să vâr cuțitul în teacă. Jessica mă împinge înapoi un pic, aproape neputincioasă, dar e de-ajuns — ridic cuțitul, care îi brăzdează fața.

Am intrat într-o căsuță din suburbie. Nu e nicio alarmă, nu-i nimeni acasă. Cred că sunt la muncă. Fac un duș. Tot tremur ca varga.

Rana mea s-a preschimbat într-o cicatrice rotundă, însă dacă ating pielea din jur simt că mă ia cu leșin. Nu mă simt deloc tentat să încerc să scot glonțul. Oricum, energizantele și dulciurile par destul de eficiente.

Mănânc un castron imens de cereale și o banană, apoi încă unul, în timp ce mă gândesc cum să mă întorc la Mercury. Cam știu în mare unde e cabana. Gabriel zicea că uneori se duce cu trenul și alteori se duce pe jos, cu rucsacul. Sunt mari șanse să fie Vânători de pază la gară și pe șosele, dar poate reușesc să iau un autobuz, ceva. O fi vreunul care să mă scoată din Geneva și să mă ducă în vreo altă gară, de unde să iau un tren. Mai sunt patru zile până fac șaptesprezece ani. E mai important să mă mișc cu prudență, nu să mă grăbesc.

Îmi trebuie o hartă.

E un calculator, dar habar n-am cum merge. Prin sertare găsesc o hartă rutieră a Elveției, numai că mie îmi trebuie o hartă pentru drumeții ca să dau de valea lui Mercury. O să trebuiască s-o cumpăr. Singura chestie bună e că în rucsacul mic și ponosit al vânzătorului am găsit portofelul, cu banii pentru magazin. În mod normal nu m-aș apuca să fur bani de la cineva ca el, dar n-am vrut, n-am știut că acolo își ține banii, și oricum nu e o situație normală.

Arunc o privire în oglindă înainte de plecare. Probabil că e casa unui cuplu de vârstă mijlocie. Hainele bărbatului îmi sunt un pic mari. Nu găsesc nicio pereche de ochelari de soare, așa că-mi pun pe cap șapca lui roșie de baseball cu o cruce albă în față și baticul ei cu model pestriț la gât. Mănuși! Găsesc o pereche de mănuși din piele și le tai degetele.

Înainte să plec vreau să mă uit ca lumea la Fairborn. Vreau să-l pipăi ca lumea. De cum îl scot

din teacă îi vine cheful să omoare pe cineva. Are o lamă neobișnuită, nu e din metal, nu strălucește, ci e cenușie, ternă, aproape neagră. Cuțitul pare viu la atingere, dar arată inert. Chiar nu vreau să pună Mercury mâna pe cuțitul ăsta și nu vreau nici să-l păstrez. Aș putea să-l las în fundul unui sertar de-aici și așa probabil s-ar pierde definitiv și n-ar mai fi un pericol. Însă îl iau cu mine. O să-l îngrop undeva. Nu se poate să i-l dau lui Mercury sau să-i spun că e la mine. Însă o ține pe Annalise prizonieră. Hai s-o luăm pe rând. Să plec de aici, să găsesc un loc potrivit unde să îngrop cuțitul, să mă întorc la Mercury, să primesc cele trei daruri.

O iau spre strada principală, căutând o stație de autobuz.

A fost o idee bună să iau autobuzul. A oprit la o gară dintr-un oraș situat la jumătate de oră de Geneva. Mi-am cumpărat o hartă dintr-un magazin pentru alpiniști de lângă gară. E o hartă minunată. Elveția e plină de văi, însă valea lui Mercury e unică, cu ghețarul ei și satele înșiruite de-a lungul râului, de la est la vest, așa că e ușor de reperat pe hartă. O să merg o vreme cu trenul, apoi o să iau un alt autobuz și apoi o pornesc pe jos, dar așa o să fiu la Mercury târziu la noapte. Îmi iau o sacoșă de energizante, dulciuri și fructe și mă urc în tren. E aglomerat. Îmi găsesc un loc liber și mă așez ferindu-mi privirea.

Rahat! Rahat! Rahat!

Trece un Vânător pe peron, cercetând trenul. Când se urcă, eu mă dau jos. Alene.

E dimineața devreme, încă nu s-a luminat. Sunt undeva într-o pădure. Sigur nu m-a văzut Vânătorul, altfel aș fi mort acum. N-am cum să fug de ei în halul în care sunt. Nu sunt în stare să fug. Sunt asudat leoarcă, tremur ca varga și mi s-a umflat rana într-o parte. Pe coastă mi-a apărut o umflătură cât un ou. Măcar am băuturile energizante la mine. Nu pot să risc să mă întorc la

gară. Aș putea să fac autostopul, dar dacă o să stau la marginea șoselei mai mult de zece minute, o să mă salte Vânătorii. Oricum, n-aș reuși să mă urc în nicio mașină, m-aș simți închis într-o capcană. Și am harta la mine. Știu încotro s-o iau și am timp să mă întorc. Ia două zile să ajungi pe jos în valea lui Mercury și ziua mea e peste trei zile. O să reușesc. O să mă întorc la Mercury, o să-mi primesc cele trei daruri și o s-o ajut cumva pe Annalise.

Se face lumină. Am parcurs o groază de teren în ritm egal, fără să ies din pădurea de lângă șosea. Acum pot să mă odihnesc. Sunt înțepenit ca un bătrân, dar pot să-mi acord vreo două ore de odihnă.

Deja e amurgul. A trecut toată ziua și eu am dormit până acum. Dar acum că vine noaptea și am dormit o să prind forțe. Nu mi-au mai rămas decât două energizante, dar sper să mai cumpăr. Pot să mă relaxez când merg printre copaci. Schimb ritmul, merg în pas alert cale de cinci copaci și în pas lejer încă cinci copaci. Umflătura cât un ou e acum cât pumnul.

Se face lumină și nu mai sunt în stare să merg.

Să mă odihnesc un pic. Să nu cumva să adorm.

Rahat! Cât e ceasul? Poate e amiază. Tot adorm. Trebuie s-o iau din loc.

Să merg fără oprire. Sunt amețit.

Ajung la un sat. O să mai cumpăr ceva de băut, am nevoie de zahăr.

Trebuie să văd ce zi e azi.

Ce zi e azi?

Mă simt ciudat… amețit…

Mă întorc între copaci. Merg în ritm susținut. Zahărul mi-a făcut bine. Poimâine e ziua mea.

Așa să fie? M-am uitat, nu? Cineva s-a uitat.

Sau mi-am închipuit? Nu, am băut ceva și m-am uitat într-un ziar. Așa e.

Iar am uitat.

E o zi numai bună de plimbare. Soare.

Mă mișc un pic cam încet totuși. Dar e soare.

Dacă merg toată ziua și noaptea, o să ajung la Mercury înainte de ziua mea. Cred că e bine așa.

Mergi mai departe, atât.

Ce zi e azi?

Sunt ud leoarcă de transpirație.

Umflătura n-a cedat deloc.

Mă doare în piept. Mă doare tot corpul.

Nu atinge, doar mergi mai departe.

Mă mișc încet, dar e soare.

Soare. Soare. Soare.

Ce-i aia? E cineva mai în față între copaci. Am văzut pe cineva.

Cine să fie?

O fată.

Lumină. Plete lungi blonde. Aleargă ca o gazelă.

— Annalise! Așteaptă!

Încep să alerg, dar sunt nevoit să mă opresc aproape imediat.

— Annalise!

Să mă sprijin de un copac, să mă odihnesc puțin.

Annalise a dispărut. Mă las la pământ.

Cât aș vrea să vină după mine.

— Annalise!

De dincolo de copac se aude un chicotit.

Rose?

Mă târăsc să văd ce e și Rose stă întinsă pe pământ chicotind; apoi îmi dau seama că nu poate să chicotească pentru că e moartă și, cu toate că știu că n-ar trebui să fac așa ceva, încerc să-i ridic capul, să văd dacă e moartă. Nu mă pot abține, acum s-a preschimbat într-un Vânător, îi simt sângele și gâtul rupt pe mână.

Mă trezesc gâfâind. Asudat. Tremurând iar ca varga.

E întuneric. Trebuie să merg mai departe. Am dormit prea mult. Când mă ridic îmi cedează picioarele.

Deja s-a făcut lumină. Soarele strălucește printre copaci. Și iar o aud pe Rose chicotind.

— Rose?
Uitându-se de după un copac la mine, îmi spune:
— La mulți ani pentru mâine, Nathan!
Mâine e ziua mea?
Hei, oameni buni, mai e un pic și fac șaptesprezece ani!
Dar unde-i toată lumea?
Unde-i Gabriel?
— Rose, unde-i Gabriel?
Nici măcar nu mai chicotește.
S-a lăsat iar tăcerea.
Unde mă aflu?
Harta! Unde-i harta?
Și parcă aveam ceva de băut cu mine, nu?
Încă am cuțitul Fairborn, totuși. Da, îl am.
Și am un pârâu în preajmă. Nu-mi trebuie băuturile. Am un pârâu. E bine că m-am oprit aici. E bine.
Hai să vedem cum mai e umflătura.
Nu e deloc bine.
E galbenă, foarte galbenă, cu o cicatrice mică și o mulțime de vene roșii.
Nu-i bine. Nu-i bine.
Dac-o ating…
F…..!
S-a întors Rose. Dansează prin jur. Se apleacă și se uită la umflătura din coaste.
— Bleah! Chiar e cazul s-o tai.
— Unde-i Gabriel?
Roșește, dar nu răspunde.
— Unde-i Gabriel? urlu.
Tăcere.
Se întunecă.
Mă uit la umflătură. Cred că se face tot mai mare încă.
În curând o să fiu tot numai o umflătură.
Ce zi e azi?
Nu pot să gândesc deloc. Nu pot să gândesc.
— Rose, ce zi e azi?

Nu răspunde nimeni. Apoi îmi amintesc că Rose e moartă.

Umflătura e plină de otravă… Gabriel a zis că e otravă… mă otrăvește…

Trebuie să dispară.

Tai-o și gata.

Țin cuțitul Fairborn în mână. Vrea să facă ce-i cer.

E zi. Zac pe pământ lângă un pârâu. Mă doare, dar nu la fel de rău ca înainte.

Oare mi-am retezat umflătura?

Nu mai țin minte.

Când mă uit în jos văd cămașa descheiată, plină de sânge uscat și un lichid gălbui. O groază de lichid din ăsta gălbui. Însă umflătura a dispărut.

Apa pârâului e bună și mă simt mai bine. Mi s-a limpezit mintea. Am băut o groază de apă, am secat albia. Nici rana n-arată prea rău după ce curăț puroiul galben rămas. Mai e un pic umflată, dar abia dacă se vede. Corpul nu prea mă mai doare. Poate otrava s-a scurs, dar glonțul e încă acolo și o să mai verse niște otravă. Ce era mai rău a trecut, totuși, mă simt mult mai bine.

Nu știu sigur ce zi e azi, dar cred că e ziua mea.

Așa e, probabil. Am șaptesprezece ani.

AM ȘAPTESPREZECE ANI!

Și mă simt bine, o să reușesc. Acum nu mai am nevoie de hartă. Recunosc munții.

După ce pornesc la drum îmi dau seama că nu am la mine cuțitul Fairborn. Am cuțitul de la Gabriel, dar nu cuțitul Fairborn.

Dau fuga înapoi împleticindu-mă la pârâu și îl caut.

Aici mi-am retezat umflătura. E o groază de puroi pe jos. Aici trebuie să fie și cuțitul Fairborn. Cu el m-am tăiat. Eram pe malul pârâului, mi-am înfipt lama în umflătură și… când m-am trezit cuțitul Fairborn nu mai era.

Nu am timp de-așa ceva. Trebuie să merg la Mercury. Lasă-l încolo de Fairborn. Nu-l vreau.

Dacă merg mai departe într-un ritm susținut, o să ajung la Mercury imediat ce se întunecă.

Iar începe să plouă, cu picuri grei, ce par mai reci acum. Traversez valea de-a lungul șoselei. Pe șosea pot să merg mai repede și trebuie să mă mișc mai rapid. Nu trec decât câteva mașini care mă orbesc cu farurile lor, dar o țin tot pe lângă șosea cale de trei cătune de munte, după care o iau pe culme. Cunosc traseul, dar se înaintează încet, drumul e ud și alunecos. Oricum, o să ajung în mai puțin de o oră pe jos.

Mă dor coastele, dar nu așa de rău ca mai înainte. Nu-mi vindec rana. Poate că a fost mai rău că m-am vindecat. Nu știu, dar o să suport, sunt în stare. O să reușesc. O să-mi primesc cele trei daruri și o s-o ajut pe Annalise.

Cu cât urc mai mult, ploaia se preschimbă în lapoviță, apoi în zăpadă. Un strat gros de zăpadă. Ninge cu fulgi imenși, ce se prăvălesc lent, ca niște parașute. Sunt sus pe munte, dar și așa e prea frig pentru luna iunie. Zăpada s-a așternut în strat gros, până la genunchi, mă încetinește, dar numai un pic, căci e atât de ușoară, ca o pulbere fină, încât nu trebuie să merg cu pași mari, ajunge să-mi târșâi picioarele. Mă uit în spate să văd ce fel de urme las, dar nu e prea clar: zăpada e ușoară, se prăbușește măturându-mi urmele pașilor, parcă s-ar șterge singure. Mă tot gândesc că mă apropii de cabană, dar nu se vede nicio lumină decât în spate.

Ajung la buturuga spartă, e bucăți, cu așchii atât de ascuțite și de subțiri, că nici nu s-a prea așternut zăpada pe ea. Ar trebui să văd luminile cabanei.

Grăbesc pasul, apoi încetinesc pe ultimii douăzeci de metri. Cabana e cufundată în întuneric atunci când îi dau ocol de-a lungul zidului lateral, până în spate, ca să ajung la ușă. Când dau să intru zăresc ceva scăpărând, o scânteie mică jos în depărtare, la stânga văii. Apoi aud și sunetele. O împușcătură și încă una. Apoi un fulger urmat de tunet. Mercury se luptă cu Vânătorii.

Probabil că Vânătorii au găsit scurtătura, dar n-ar fi fost în stare să se dea jos de pe acoperiș dacă au venit pe acolo. Trebuie să se fi prins unde e cabana totuși, ar fi în stare de așa ceva. Apoi au parcurs valea. Probabil că mi-au luat-o doar cu puțin înainte. Apoi îmi mai vine un gând: dacă l-au prins pe Gabriel și l-au torturat, el le-o fi zis unde e valea…

Nu pot să mă gândesc la așa ceva. Trebuie s-o găsesc pe Mercury. Trebuie s-o iau spre locul de unde vin împușcăturile. Acolo trebuie să fie și Mercury. Jos în vale se vede un nor rotitor, spre ghețar. Din el țâșnește un fulger — ea e.

Dar mai întâi trebuie să văd dacă Annalise e aici. Nu știu cât timp mi-a mai rămas. Nu prea mult.

În cabană e ordine și curățenie. Îmi găsesc lucrurile cum le-am lăsat. Și pe ale lui Gabriel la fel. Încă nu s-a întors.

Mă uit prin dormitoare.

Nu știu ce am sperat să se întâmple, măcar s-o găsesc pe Annalise încă aici. Nu e. Mercury a luat-o probabil la castel, care habar n-am pe unde-o fi. Oare încă doarme? Poate a trezit-o… dar știu că n-ar fi făcut așa ceva.

Îmi pun geaca și mă uit la ceasul din bucătărie. Pot să citesc cât e ora dacă încerc din greu.

E mai târziu decât credeam. Mai sunt doar vreo zece minute până la miezul nopții. Cred că atâta e ceasul.

Sau un pic mai târziu de-atât. O să ajung la timp la Mercury dacă alerg.

Mă reped afară și fac doi pași în direcția împușcăturilor. Apoi mă oprește ceva — nu mai pot să înaintez deloc.

În jur cad fulgi de nea, dar și ei încetinesc în aer… apoi se opresc. Fulgii rămân suspendați în bezna nopții.

Totul a încremenit în jur și nu sunt în stare decât să mă las recunoscător în genunchi.

cele trei daruri

Tata.

Știu că el e. Numai el poate să oprească timpul în loc.

Rămân în genunchi, mut și încremenit. Fulgii atârnă în aer, precum niște văluri, iar pe pământul din jur s-a așternut zăpada, ce pare cenușie în lumina mohorâtă. Nu se vede nici măcar pădurea la câțiva pași mai în față.

Apoi se vede o fantă în spațiu.

El.

O siluetă și mai întunecată, în fața căreia atârnă fulgi de nea.

Vine mai aproape, dând un fulg deoparte cu degetul și suflând încet altul când expiră. Vine și mai aproape, pe jos, nu în zbor — îi ajunge zăpada la genunchi.

Se oprește în fața mea, dă zăpada deoparte cu piciorul și se lasă la nivelul meu, așezându-se turcește la mică distanță de mine.

Nu-i văd chipul, ci doar silueta. Cred că poartă costum.

— Nathan, în sfârșit.

Are glasul liniștit, seamănă cu al meu, doar că e mai… îngândurat.

— Da, spun cu o voce pe care nu mi-o recunosc, pare de copil.

— Voiam să ne cunoaștem, de mult îmi doresc, spune.

— Și eu, răspund și adaug: De șaptesprezece ani.

— Atâta timp a trecut? Șaptesprezece ani…

— De ce n-ai venit mai devreme?

— Ești supărat pe mine.

— Un pic.

Încuviințează din cap.

— De ce n-ai venit mai devreme?

Sună jalnic, dar sunt mort de oboseală și nu-mi pasă.

— Nathan, n-ai decât șaptesprezece ani. Ești foarte tânăr. Când o să mai crești o să-ți dai seama că timpul poate trece altfel. Uneori mai lent… din când în când mai repede.

Își rotește brațul și învolbură fulgii până când alcătuiesc o galaxie bizară care se ridică tot mai sus până dispare.

E uimitor să-l privesc pe tata, să-i observ puterile. Tata, aici, atât de aproape. Dar tot ar fi trebuit să vină cu ani în urmă.

— Nu-mi pasă cum trece timpul. Te-am întrebat de ce n-ai venit mai devreme.

— Ești fiul meu și mă aștept să mă tratezi cu un dram de respect…

Pare să tragă aer în piept și să-l dea afară cu o suflare care mai risipește câțiva fulgi de nea ce plutesc aproape de pământ, în fața lui.

— Iar tu ești tatăl meu și mă aștept să mă tratezi cu un dram de responsabilitate.

— Responsabilitate? face el, scoțând un soi de râs.

Își înclină capul spre dreapta, apoi și-l îndreaptă.

— Nu sunt obișnuit cu un asemenea cuvânt… Dar tu? Știi ce-i aia respect câtuși de puțin?

— Până acum n-am prea fost obișnuit, răspund șovăitor.

Așteaptă câteva clipe, ia o mână de zăpadă de jos și o răsfiră printre degete.

— Mercury intenționa să-ți ofere trei daruri, bănuiesc, spune el.

— Da.

— Ce voia în schimb?

— Niște informații.

— Pare prea ieftin pentru pretențiile lui Mercury.

— Mai voia ceva.

— Lasă-mă să ghicesc… Nu-i deloc greu — îmi voia moartea. Mercury e foarte previzibilă.

— N-am de gând să te omor. I-am zis-o.

— Și s-a învoit?

— Părea să creadă c-o să mă răzgândesc.

— Ah! Pun pariu că ar distra-o să încerce să te facă să te răzgândești.

— Atunci mă crezi că n-o să te omor?

— Încă nu prea știu ce să cred.

Nici eu nu prea știu ce să spun. Cele trei daruri nu se cer niciodată direct. Niciodată. Și nici pe el nu pot să-l întreb, dar dacă a venit tocmai acum, când împlinesc șaptesprezece ani, atunci de-asta e aici, nu?

— Ce informații dorea?

— Despre Consiliu și tatuajele mele. Nu i-am zis nimic.

— Nu-mi plac deloc tatuajele.

Întind mâna și i le arăt pe cel de pe mână și pe cel de pe deget. Par albastre spre negru, iar pielea îmi pare lăptoasă în întuneric.

— Aveau de gând să facă o amuletă din degetul meu. Ca să mă silească să te ucid.

— Ce noroc pe mine că n-ai rămas fără deget. Ce noroc pe tine că nu i-ai spus lui Mercury. Cred că ți-ar fi tăiat degetul.

— Voia și cuțitul Fairborn.

— Ah, da… unde-i cuțitul?

— Rose l-a furat de la Clay, dar… lucrurile au luat-o razna. Au împușcat-o Vânătorii. Am pierdut cuțitul.

Tăcere.

Se uită în jos, gânditor.

— Inevitabil, mi-e un pic cam greu să cred partea asta a poveștii. Unde l-ai pierdut mai exact?

— În pădure când veneam încoace.

Mă trece un junghi în coastă și încep să tremur.

— M-au otrăvit sau așa ceva.

— Ce-ai pățit? Ești bine? mă întreabă, aplecându-se spre mine.

Pare îngrijorat. Îngrijorat! Îmi vine să plâng de ușurare.

— M-a împușcat un Vânător. M-am vindecat, dar rana se tot deschide. Încă n-am scos glonțul.

— Trebuie să-l scoatem.

— Doare.

— Desigur, spune el părând dintr-odată amuzat. Arată-mi.

Mă deschei la geacă și la cămașă.

— Dă-le jos și întinde-te pe zăpadă.

După ce-mi scot cămașa se ridică, îmi dă ocol și ia cuțitul de la Gabriel.

— Ce-s astea? mă întreabă, trecându-și degetele pe spatele meu.

E ciudat să-i simt atingerea pe piele. Are degetele reci ca zăpada.

— Cicatrice.

— Da, râde el iar, deși de-abia îl aud. Cine ți le-a făcut?

— Kieran O'Brien, un Vânător. Acum mult timp.

— Unora nici un mileniu nu li se pare mult.

Își trece palma aspră peste spinarea mea, cu o blândețe ciudată.

— Așa… lasă-te pe spate și nu te mișca.

Nu se grăbește deloc.

Îmi încleștez fălcile, simt că-mi smulge carnea de pe coaste, cum ai ciuguli carnea de pe un oscior de pui. Carnea se ține tare, nu glumă.

Mă apuc să număr. După nouă restul cifrelor se preschimbă în înjurături.

Apoi durerea mă lasă.

— Glonțul era prins în spatele osului. Se ajungea greu la el, acum poți să te vindeci.

Fac întocmai și îl văd că mă urmărește să vadă cât de repede mi se încheagă pielea la loc.

Vibrez tot, deja mă vindec mai bine de când mi-a scos glonțul.

Dau să mă ridic sprijinindu-mă în brațe, dar tata mă apucă de păr și mă trage în sus, silindu-mă să vin în față. Își înfige genunchiul în spatele meu și-mi pune cuțitul la beregată. Mă mângâie cu latul lamei, apoi o întoarce cu tăișul spre gât. Încă nu mă taie.

— Viața ta e în mâinile mele, Nathan.

Tăișul e lipit atât de bine de gâtul meu, că nici nu îndrăznesc măcar să înghit. Mi-am arcuit în așa hal spinarea, că simt c-o să mi se rupă.

— Și totuși sunt într-o pasă generoasă, așa că, te rog, primește-ți propria viață în dar de la mine azi.

Îmi dă drumul la păr și mă prăbușesc în față. Cum stau în zăpadă în patru labe, mă întreb: *Oare o s-o facă? Oare e unul din daruri? Cât e ceasul?*

Când mă întorc, stă turcește lângă mine. Poartă costum, dar fără cravată, e descheiat la nasturele de sus. Chipul îi e întunecat.

Îmi pun cămașa și mă așez turcește în fața lui.

Îmi întinde glonțul.

— Îți dăruiesc… încă ceva. Poate așa o să ții minte să te ferești mai bine de Vânători.

Glonțul e rotund, de un verde metalic, cu însemne crestate.

— Știința supușilor amestecată cu vrăjitoria noastră. Nu e deloc elegant, dar tot te poate ucide, ca multe alte lucruri.

După ton îmi dau seama că despre mine vorbește.

— N-am să te ucid. Mary mi-a spus de viziune. N-o să te ucid.

— Vedem noi.

Se apleacă spre mine, spunându-mi cu glas jos:

— Numai cu timpul vom afla.

— Însă Mercury n-o să renunțe.

— Crede că am nedreptățit-o. Și chiar așa e, bănuiesc. O să creadă că eu i-am atras pe Vânători încoace, dar să-i spui că nu-i adevărat. Nu i-aș face una ca asta. Vânătorii sunt foarte buni, Nathan. N-au nevoie de ajutorul meu. Spune-i că au reușit să-i

depisteze scurtăturile în spațiu. Pe viitor va trebui să aibă mai multă grijă.

— O să-i spun dac-o văd. Dar…

Nu vrea să mă ia cu el?

Tăcere. Împietrire. Fulgi în așteptare.

— Și cum rămâne acum? îl întreb.

— Între noi doi?

Încuviințez din cap.

— Nu prea mă încred în profeții, Nathan, dar sunt prudent din fire. Așa că-ți sugerez să te ferești de Vânători și să ai grijă să nu rămâi fără deget, așa cum ziceai că ai rămas fără Fairborn.

— Bine, dar…

Nu pot să-i cer să mă ia cu el. E tatăl meu. Dar nu pot să-i cer. Ar spune el dacă m-ar dori lângă el.

— De ce n-ai venit niciodată să mă iei cu tine?

— Am crezut că ți-e bine. Mai vedeam frânturi de viziune. Te descurcai binișor singur. După ce te-au luat, n-am mai văzut nimic. Te-au ascuns bine, chiar și de viziuni. Dar ai evadat. Mă bucur, Nathan, pentru amândoi.

Își privește încheietura mâinii, dar nu văd să poarte ceas.

— E vremea să plec.

Își scoate un inel de pe deget, îmi ia mâna dreaptă și mi-l pune pe arătător.

— Îți dăruiesc inelul tatălui meu, dat din tată în fiu de generații.

Ia cuțitul, își crestează palma și întinde mâna.

— Sângele meu e și al tău, Nathan.

Și îi simt mâna, carnea, sângele. Îi iau cu grijă mâna în ale mele. Are pielea aspră și rece; duc mâna la buze și-i beau sângele. În timp ce sug și înghit aud cuvintele ciudate pe care mi le șoptește la ureche. Sângele lui are un gust tare, e dulce și simt că-mi încălzește gâtlejul, pieptul și stomacul, iar vorbele mi se învârt în cap, se amestecă apoi cu sângele și își pierd noima, însă mă învăluie în tot ceea ce cunosc, simt mirosul pământului, îi simt pulsul în trup, străbătând trupul tatălui meu și al

tatălui său și tot așa din tată în fiu, încât știu în sfârșit cine sunt.

Când îi dau drumul la mână, ridic privirea și-i văd ochii.

Ochii mei.

Marcus se ridică, spunându-mi:

— Îmi iau în serios responsabilitățile de tată.

În vreme ce se dă în spate, fulgii de nea încep încet-încet să cadă iar. Vântul se întețește, mă învăluie ocrotitor, saltă zăpada așternută.

— Sper să ne mai vedem, Nathan, îl aud cu greu pe Marcus.

Fulgii sunt mai deși, vântul s-a preschimbat în crivăț, neaua e o ceață albă care ne învăluie pe amândoi.

Fulgii îmi intră în ochi și dintr-odată tata a dispărut.

Inelul e greu. E gros și cald. Nu-i deslușesc formele în lumina slabă. Îl sucesc pe deget, simțindu-i apăsarea, apoi îl sărut murmurând mulțumiri. Acum sunt vrăjitor.

Mi-am cunoscut tatăl. Pentru foarte scurt timp, dar l-am cunoscut. Și mă gândesc că știe probabil că nu vreau să-l ucid. Altfel nu mi-ar fi dat cele trei daruri. Îmi simt mintea limpezită plăcut. E o senzație neobișnuită. Îmi dau seama dintr-odată că zâmbesc.

Apoi văzduhul de deasupra mea se umple de fulgere, iar tunetele bubuie în aer.

goana

Când mă întorc spre ușa cabanei o văd pe Mercury în rochia cenușie de șifon, cu părul doar un pic mai zburlit decât de obicei, însă e turbată de mânie, se înfoaie și trosnește de electricitate.

— Am impresia că ți-ai cunoscut tatăl.

Glasul și-a pierdut ritmul egal, e un țipăt ascuțit.

— Da.

— Ți-a dat trei daruri?

— Da.

— Și mi-a adus Vânătorii pe cap.

— Nu. Vânătorii te-au găsit și fără ajutorul lui. Marcus a spus că au reușit să-ți depisteze scurtăturile. M-a pus să te avertizez să ai mai multă grijă.

O limbă de fulger izbește pământul de la picioarele mele.

— Și tu ai face bine să ai mai multă grijă. Unde-s Rose și Gabriel?

— Gabriel nu știu unde e. Pe Rose au omorât-o Vânătorii.

Mercury scoate un țipăt.

— Știai că e periculos. Tu ai trimis-o.

— Și totuși, tu ai reușit să supraviețuiești. Ai cuțitul Fairborn?

Are două găuri negre în loc de ochi.

— Nu.

— Dar Rose a reușit să i-l fure lui Clay?

— Da.

— Unde e atunci? La Marcus?

— Da, el l-a luat, răspund după o scurtă ezitare.

Scoate iarăși un țipăt și un mic vârtej se naște în aer lângă ea, apoi se oprește dintr-odată.

— Se pare că doar Annalise mi-a mai rămas.

— Unde e?
— În siguranță. Deocamdată. O vrei înapoi?
— Sigur că da.
— Adu-mi capul tatălui tău. Sau inima, nu contează care din două.

Mercury se rotește într-un nor cenușiu, un mic ciclon cu miez liniștit, în care îi apare și-i dispare chipul. Ciclonul o ia de-a lungul văii, spre ghețar.

Aerul se liniștește iar, viscolul s-a sfârșit. Se lasă tăcerea.

Oare Vânătorii vor găsi cabana în beznă? Sigur că da, doar sunt Vânători.

Și dintr-odată le aud bâzâitul telefoanelor mobile. Au ajuns.

Răsună o împușcătură, apoi încă una.

Însă deja alerg, e mai bine decât oricând. Mă simt mai puternic, mai rapid, mai în armonie cu mine însumi. E întuneric beznă, dar îmi croiesc drum cu ușurință. Și știu încotro am luat-o. Mă duc să-l găsesc pe Gabriel, prietenul meu.

mulțumiri

M-am apucat de scris destul de târziu în viață, nu cu mult timp în urmă, în 2010, și am încercat să-mi ascund cât mai bine de prieteni și rude noua obsesie (în care s-a preschimbat rapid). N-aveam de gând să devin ținta glumelor după ce toată viața de-abia dacă-i scrisesem câte un bilet lăptarului. Totuși, soțului meu nu i-a luat mult să observe că-mi făceam de lucru cu ceva seară de seară în micul nostru birouaș, de mă prindea două noaptea. Am hotărât să-mi iau inima-n dinți și să recunosc totul.

— Scriu un roman.

Am așteptat. Oare o să râdă? O să-mi spună că sunt ridicolă?

— Ah! OK. Sună bine.

Nu mă așteptasem la reacția asta, dar exact de ea aveam nevoie. N-aș fi reușit să scriu romanul *Jumătatea Rea* fără sprijinul și încurajările lui discrete.

După aceea am mai prins curaj și le-am destăinuit și unor prieteni care au fost siliți mai târziu să îndure o groază de discuții plicticoase despre scris. Lisa și Alex au fost (și sunt) niște ascultători extraordinar de buni, n-au căscat niciodată și au reușit să spună de fiecare dată „serios?” la momentul potrivit (amândoi mi-au citit romanul în manuscris).

Le mulțumesc și celorlalți cititori cărora le sunt recunoscătoare pentru timpul și sinceritatea lor. David mi-a dat o mulțime de sfaturi după ce mi-a citit prima versiune a cărții. Mollie a fost prima cititoare adolescentă a romanului — consider ca fiind un compliment suprem faptul că a ales să-și petreacă timpul în compania lui Nathan. Amicii de

la Open University Gillian și Fiona au fost două stele călăuzitoare, oferindu-mi o mulțime de impresii de lectură sincere.

I-am trimis *Jumătatea Rea* lui Claire Wilson de la agenția Rogers, Coleridge and White în ianuarie 2013, cu speranța că va dori să-mi fie agentă. A acceptat. A promovat minunat cartea, m-a sfătuit și m-a îndrumat prin ciudata lume editorială. Claire mi-a respins primul roman pentru că nu era destul de provocator și îi sunt foarte recunoscătoare pentru asta, fără șutul ăsta în fund n-aș fi ajuns să scriu *Jumătatea Rea*.

Am o echipă impresionantă la Puffin și a fost o plăcere să lucrez cu toți. Lui Ben Horslen, redactorul meu, ar trebui să i se decerneze un premiu pentru entuziasmul (și tactul) său, și alături de el sunt mulți alții: redactorul-adjunct Laura Squire; Tania Vian-Smith, Gemma Green și cei de la departamentele de marketing și publicitate; graficiana Jacqui McDonough; Zosia Knopp și fantastica ei echipă de la copyright (și pentru Hartă). Le mulțumesc tuturor celor care lucrează la Puffin.

De asemenea, am privilegiul incredibil să mă bucur de un redactor precum Ken Wright la Editura Viking din Statele Unite, alături de redactorul său adjunct Leila Sales. Și el are o echipă minunată, dar trebuie să le mulțumesc în mod deosebit lui Deborah Kaplan și graficienilor ei pentru coperta superbă.

În timp ce scriam *Jumătatea Rea* am recitit o parte din cărțile adolescenței (înainte să se inventeze romanele dedicate special adolescenților), mai ales *O zi din viața lui Ivan Denisovici* de Aleksandr Soljenițîn, care mi-a dat asigurări că lui Nathan nu i-a fost chiar îngrozitor de rău cât a stat în cușcă.

Citatul din carte conform căruia „cea mai bună metodă de a afla dacă un om e de încredere e să-i

acorzi toată încrederea ta” îi aparține lui Ernest Hemingway.

Când căutam numele cuțitului Fairborn m-am inspirat după cuțitul Fairbairn-Sykes, de care am aflat de pe Wikipedia.

N-am mai văzut de ani de zile filmul *Lawrence al Arabiei,* însă scena cu chibriturile este una dintre numeroasele scene pe care nu le-am uitat niciodată.

Cât despre *Hamlet*, ce să zic, sincer, n-am mai citit de ani buni piesa și n-am văzut-o niciodată jucată pe scenă (am văzut o ecranizare), însă versul „Orice lucru e bun sau rău, numai după cum îl face închipuirea noastră” este un element-cheie în construirea intrigii. Deși nu pot să spun că i-am dedicat prea mult timp lui Shakespeare în ultimul deceniu, i-am dedicat o mulțime de timp fiului meu, iar cât am stat cu ochii pe el am cântărit adesea problema natură sau cultură: „Oare de ce se poartă așa? Cum de a ajuns cine e acum?”, întrebări care mi-au influențat cu siguranță romanul.

Munții din nordul Țării Galilor m-au inspirat mult în timp ce mă plimbam în sus și în jos și de colo-colo prin zonă, la fel ca Sandstone Trail din Anglia și valea Lötschental din Elveția. Dacă ați văzut vreodată o femeie care mergea pe-acolo vorbind singură (sau cu vreun prieten ghinionist) despre supuși și trei daruri, se poate să vă fi întâlnit chiar cu mine.

Table of Contents

Table of Contents